

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - THÔNG TIN

Gia tộc
Ma Cà Rồng

The Van Alen Legacy
TẬP 4

Sứ mệnh của dòng họ Van Alen

MELISSA DE LA CRUZ

Tên eBook: Sứ mệnh của dòng họ Alen

Tác giả: Melissa Delacruz.

Thể loại: Giả tưởng, Huyền bí, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Bộ sách: Gia tộc Ma cà rồng (tập 4)

Dịch giả: Trương Loan

Nhà xuất bản: **Nxb Văn hóa Thông tin**

Kích thước: **13.5x20.5 cm**

Trọng lượng: **350 gram**

Số trang: **362**

Hình thức bìa: **Bìa mềm**

Ngày xuất bản: **29-02-2012**

Giá bìa: **65.000 VNĐ**

Giá bán: **85.000 VNĐ**

Nguồn: tve-4u.org

Ebook: Đào Tiếu Vũ eBook -

GIA TỘC MA CÀ RỒNG #4: SỨ MỆNH CỦA GIA TỘC VAN ALEN

Với sự khám phá ra danh tính thật sự của Bliss dẫn đến các mối đe dọa ngày càng tăng của bọn Máu Bạc nham hiểm. Sau khi bỏ đi đến sống 1 cuộc sống hào nhoáng ở thành phố New York, Máu Xanh bây giờ đã tìm thấy chính mình trong một trận chiến lịch sử cho sự sống còn. Không phải lo lắng, tình yêu vẫn còn giữa các ma cà rồng trẻ tuổi của vùng Upper East Side. Hoặc là vậy? Schuyler đã có sự lựa chọn của mình. Cô đã từ bỏ Jack để đến với Oliver, lựa

chọn con người thay vì ma cà rồng. Nhưng tình yêu cũ khó chết... Và thậm chí Mimi với trái tim lạnh lùng dường như cũng bị các mối quan hệ ràng buộc.

Cuộc trò chuyện

- Người ta nói rằng con gái của Allegra sẽ đánh bại được Máu Bạc. Ta tin rằng Schuyler sẽ mang lại cho chúng ta sự cứu rỗi mà chúng ta tìm kiếm. Con bé mạnh mẽ gần như giống mẹ nó. Và một ngày đó con bé thậm chí sẽ còn mạnh hơn.

- Schuyler Van Alen...người lai? Ông có chắc cô ta là người đó không? - Charles hỏi.

Lawrence gật đầu.

- Bởi vì Allegra có hai đứa con gái? - Charles nói, âm sắc sáng sủa, gần như khô hài. - Chắc là ông không quên điều này chứ?

- Trưởng lão dòng họ Van Alen? - giọng nói trở nên lạnh lùng. Tất nhiên là không. Nhưng điều này không xứng với ông khi ông xem thể thao quan trọng hơn lần sinh nở đầu tiên của Allegra? - Charles bác bỏ Lawrence. quở trách ông bằng 1 cái phẩy tay.

- Là lỗi của ta. Ta có lỗi trong cái chết đó. Giọt máu của nó nằm trong tay chúng

ta. - Lawrence thờ dài. Các sự kiện trong ngày đã khiến ông mệt mỏi, cũng như những ký ức của quá khứ.

- Chỉ là, ta tự hỏi...

- Cái gì?

- Như ta đã từng tự hỏi trong những năm nay, Charles, người đó có bao giờ thực sự bị tiêu diệt

Cáo phó trên báo New York Times

Lawrence Van Alen,

105 tuổi, nhà hảo tâm và triết học, đã chết

Lawrence Winslow Van Alen, một giáo sư lịch sử và ngôn ngữ học tại Đại học Venice, đã qua đời tối qua tại nhà ông bên dòng sông Drive ở Manhattan. Ông thọ 105 tuổi. Cái chết của ông đã được bác sĩ Patricia Hazard - bác sĩ chăm sóc ông - chứng thực. Nguyên nhân cái chết được cho là do tuổi cao.

Giáo sư Van Alen là hậu duệ của William Henry Van Alen, được biết đến như 1 thiếu tướng hải quân, một biểu tượng của nước Mỹ và một trong những người đàn ông giàu có nhất của Gilded Age, mà sự giàu có là do tàu hơi nước, đường sắt và đầu tư tư nhân và doanh nghiệp môi giới. Gia tộc Van Alens đã

thành lập tuyến đường sắt trung tâm ở New York.

CHƯƠNG 1 Schuyler

Không có thời gian để thương tiếc. Trở về New York sau khi Lawrence bị giết tại Rio (che đậy của Ủy ban bằng một cáo phó thích hợp trên tờ báo Times), Schuyler Van Alen lên kế hoạch. Không có thời gian nghỉ ngơi. Một năm của chuyển động liên tục, hầu như mỗi một bước đi Venators đều săn đuổi cô. Một chuyến bay đến Buenos Aires, tiếp theo đến Dubai. Một đêm không ngủ trong một quán trọ qua đêm dành cho khách du lịch ở Amsterdam, tiếp theo là chiếc giường ngủ trong 1 giảng đường ở Bruges.

Cô đã đánh dấu sinh nhật thứ mười sáu của mình trên tuyến xe lửa xuyên Siberi bằng 1 tách Nescaf nhạt nhẽo của cà phê và 1 số bánh quy dễ bẽ của Nga. Bằng cách nào đó, người bạn tốt nhất của cô, Oliver Hazard Perry, đã tìm thấy một cây nến để thắp trên chiếc bánh của Nga. Cậu đã làm công việc như 1 Conduit khá nghiêm túc. Nhờ sự tính toán cẩn thận của Oliver mà họ có thể kéo dài số tiền của họ cho đến hôm nay. Hội đồng đã đóng băng sự truy cập vào tài khoản của Hazard-Perry ngay sau khi họ rời New York.

Bây giờ là tháng tám ở Paris, và thời tiết rất nóng. Họ thấy hầu hết các thành phố

là thị trấn ma : hiệu bánh, cửa hàng, và quán rượu đóng cửa trong khi chủ sở hữu bỏ trốn đến kỳ nghỉ ba tuần trên những bãi biển tại phía bắc. Những người duy nhất quanh đây là khách du lịch Mỹ và Nhật Bản, những người đổ xô đến tất cả các phòng trưng bày bảo tàng, mỗi khu vườn trên tất cả các quảng trường công cộng, bọn họ trong những đôi giày thể thao trắng và đội mũ bóng chày ở đâu cũng có không thể nào lờ đi được. Nhưng Schuyler hoan nghênh sự hiện diện của họ. Cô hy vọng đám đông di chuyển chậm chạp này sẽ làm cho cô và Oliver dễ dàng hơn trong việc phát hiện sự đeo bám của Venator. Schuyler đã có thể tự mình nguy trang bằng cách thay đổi những đặc điểm của cơ thể, nhưng vir65c

thực hiện mutatio lấy đi 1 phần lớn sức lực của cô. Cô không nói điều gì với Oliver, nhưng gần đây cô thậm chí không thể làm thay đổi nhiều màu sắc của mắt cô được.

Và bây giờ, sau gần một năm ẩn náu, họ sắp sửa lộ diện. Đây là một canh bạc, nhưng họ đã tuyệt vọng. Sống mà không có sự bảo vệ và sự hiểu biết về xã hội bí mật của ma cà rồng và nhóm người được chọn đáng tin cậy. Và trong khi không ai trong 2 người chịu thừa nhận, thì cả đều mệt mỏi vì trốn chạy.

Vì vậy, bây giờ Schuyler đã ngồi ở ghế sau một chiếc xe buýt, mặc một chiếc áo sơ mi trắng cài khuy đến tận cổ với chiếc

quần dài mỏng màu đen và đôi giày đế bằng đen bằng đế cao su. Mái tóc sậm màu của cô được cột kiểu đuôi ngựa, và ngoại trừ một chút son bóng, cô không trang điểm gì hết. Cô ở giữa sự pha trộn của đội ngũ nhân viên phục vụ được thuê vào buổi tối. Nhưng chắc chắn sẽ có người để ý. Chắc chắn sẽ có người nghe được tim cô đang đập như thế nào, sẽ lưu ý về cách hít thở nông và nhanh của cô. Cô phải bình tĩnh. Cô phải loại bỏ tâm trí của mình và trở thành người quản lý khách sạn. Trong nhiều năm Schuyler đã rất xuất sắc trong việc vô hình. Lần này, cuộc sống của mình phụ thuộc vào nó. Xe buýt chở hành khách qua 1 cây cầu để đến khách sạn Lambert trên đảo Saint-Louis, một hòn đảo nhỏ trên dòng

sông Seine. Lambert là 1 ngôi nhà đẹp nhất của thành phố đẹp nhất trên thế giới. Ít nhất, cô luôn nghĩ là vậy. Mặc dù nói là ngôi nhà cho trang nhã. Lâu đài thì đúng hơn, thứ gì đó giống như trong truyện cổ tích. Những bức tường đồ sộ và những mái nhà 2 mảng màu bạc bắt nguồn từ sương mù bao quanh. Như đứa trẻ chơi trốn tìm trong những khu vườn kiểu cách, nơi có những cây cối được điêu khắc hình nón nhắc nhở cô về hình dáng của 1 bàn cờ. Cô nhớ 1 giàn sản phẩm tượng tượng trong sân trong và ném những mẩu bánh mì cho những con ngỗng trên nền đất cao nhìn ra sông Seine.

Làm thế nào cô lấy lại cuộc sống trở

cấp! Tôi nay cô sẽ không bước vào khách sạn riêng, lãnh địa cao quý như 1 khách mời, mà là một người đầy tớ khiêm tốn. Giống như một con chuột bò vào lỗ. Schuyler cảm thấy lo lắng, và cô cần gần như tất cả sự tự kiểm soát để giữ chúng với nhau. Tại bất kỳ thời điểm nào cô sợ rằng cô có thể la hét, cô đã rất lo lắng cô không thể ngăn hai bàn tay khỏi run rẩy. Chúng run lẩy bẩy, run rẩy trong vạt áo cô như những con chim bị mắc kẹt. Bên cạnh cô, Oliver thật đẹp trai trong bộ đồng phục của một bartender, mặc bộ vest với chiếc nơ lụa đen và những chiếc khuy áo màu bạc. Nhưng trông cậu nhợt nhạt bên dưới cổ áo bướm của mình, vai cậu căng cứng dưới chiếc áo khoác. Đôi mắt nâu lục nhạt trong trẻo

của cậu vẫn đục, màu xám nhiều hơn so với màu xanh lá cây. Khuôn mặt Oliver không biểu lộ cùng nét trống rỗng, nhìn chán nản như những người khác. Cậu cảnh giác, sẵn sàng cho một cuộc chiến hoặc bỏ chạy. Bất cứ ai nhìn cậu đủ lâu có thể nhìn thấy điều đó.

Tội mình không nên ở đây, Schuyler nghĩ. Tội mình đã nghĩ gì vậy? Rủi ro là quá lớn. Họ sẽ tìm thấy tội mình và tách rời tội mình... và sau đó...phần còn lại quá khủng khiếp để suy ngẫm. Cô đã đổ mồ hôi dưới chiếc áo sơ mi. Máy điều hòa không khí đã không hoạt động, và xe buýt thì chật ních. Cô dựa đầu vào ô kính cửa sổ. Cho tới nay Lawrence đã chết được 1 năm. 445 ngày. Schuyler vẫn tiếp tục

đêm, nghĩ rằng cô có thể đạt được con số kỳ diệu, nó sẽ ngừng làm tổn thương.

Đây không phải là trò chơi, mặc dù đôi khi nó cảm thấy giống như một phiên bản siêu thực kinh khủng của mèo và chuột. Oliver đặt một tay lên đầu cô để cố gắng ngăn 2 tay cô khỏi run rẩy. Những run rẩy này đã bắt đầu cách đây vài tháng, mới đầu chỉ là một chút co giật, nhưng chẳng bao lâu cô nhận ra cô đã phải tập trung bất cứ khi nào cô làm chuyện đơn giản như nhặt một chiếc nĩa hoặc mở một phong bì.

Cô biết đó là gì, và không có gì cô có thể làm về chuyện này. Bác sĩ Pat đã nói với cô lần đầu tiên khi cô đến văn phòng bà :

cô là loại người duy nhất, Dominium Cognato, người lai đầu tiên, và không thể nói được cơ thể con người của cô sẽ phản ứng với việc chuyển thành bất tử như thế nào; sẽ có tác dụng phụ, trở ngại đặc biệt đối với trường hợp của cô.

Tuy nhiên, cô cảm thấy tốt hơn khi Oliver nắm tay cô. Anh luôn biết phải làm gì. Cô dựa dẫm vào anh rất nhiều, và tình yêu của cô dành cho anh chỉ sâu sắc thêm trong 1 năm nay họ đã trải qua với nhau. Cô siết chặt tay anh, quỳện vào những ngón tay cô. Máu anh chảy trong huyết quản của cô, những suy nghĩ nhanh chóng của anh là để bảo đảm tự do cho cô.

Đôi với tất cả mọi người và tất cả những gì họ đã bỏ lại phía sau ở New York, Schuyler đã không còn quan tâm nữa. Tất cả những chuyện đó là quá khứ. Cô đã lựa chọn và an tâm với lựa chọn của mình. Cô đã chấp nhận cuộc sống của cô dù nó là gì. 1 lần cô nhớ tha thiết cô bạn Bliss của mình, và nhiều hơn một lần muốn liên lạc với cô ấy, nhưng điều đó không thể được. Không ai có thể biết được họ đang ở đâu. Không một ai, thậm chí cả Bliss.

Có thể họ sẽ may mắn đêm nay. Vận may của họ vẫn giữ vững cho đến nay. Oh, có một vài cuộc gọi gần đây. 1 vào buổi tối ở Cologne, khi cô đột ngột muốn muốn chạy trốn khỏi một người phụ nữ hỏi

đường đến nhà thờ. Illuminata đã làm tên tay sai bỏ đi. Schuyler đã thấy cảnh ánh sáng rực rỡ, nhẹ nhàng, tinh tế lúc hoàng hôn trước khi đặt phòng 1 cách nhanh nhất. Nguy trang chỉ đi xa đến vậy thôi. Tại 1 số thời điểm, bản chất thật sự của bạn sẽ bị tiết lộ.

Đó chẳng phải là những gì mà người điều tra đã lập luận trong cuộc điều tra chính thức các sự kiện ở Rio. Rằng có thể Schuyler không phải là người được cho là.

Ngoài vòng pháp luật. Trốn thoát. Đó là cô bây h. Chắc chắn không phải cháu gái đau buồn của Lawrence Van Allen.

Không.

Theo Hội đồng, cô đã giết ông.

CHƯƠNG 2 MIMI

Ôi! Thật kinh tởm! Cô dẫm lên thứ gì đó nhầy nhụa. Xa hơn nhầy nhụa. Nó ép chặt dưới chân cô, âm thanh ẩm ướt, hỏn hển. Dù nó là gì, chắc chắn nó sẽ làm hỏng đôi giày ống của cô. Dù sao thì đang làm gì khi mang đôi giày ống cho nhiệm vụ do thám của mình? Mimi Force nâng gót chân lên và đánh giá thiệt hại. Hoa văn vân vện bị dính thứ gì đó màu nâu và có lỗ hỏ. Bia? Whiskey? Một sự kết hợp của rượu ở dưới kệ mà họ đã phục vụ ở nơi này? Ai mà biết? Đã nói không biết

bao nhiêu lần trong năm nay, cô tự hỏi tại sao trên trái đất mà cô từng đăng ký chuyển nhượng này. Hiện h là tuần cuối cùng của tháng Tám. Bằng tất cả các quyền lợi của mình, cô đáng lẽ nên ở trên một bãi biển ở Capri, làm cho da cô rám nắng và uống ly rượu limoncello thứ 5. Chứ không phải len lỏi xung quanh những quán bar rẻ tiền ở giữa nông thôn. Một nơi nào đó giữa những cái bát đầy bụi và dây thắt lưng rỉ sét. Hoặc bát rỉ sét và thắt lưng đầy bụi. Bất kể chúng ở đâu, đó cũng là nơi khá buồn và uể oải, và Mimi không thể đợi để được ra khỏi chỗ này.

Có chuyện gì sao? Kingsley Marti thúc khủy ta vào người cô. Đôi giày lại quá chật hả?

Đề tôi yên được không? Cô thở dài, nhích ra xa anh, làm rõ ràng cô thấy hốc tường mà họ đang núp quá gần khu nhà ở. Cô mệt mỏi vì sự trêu chọc của anh. Đặc biệt kể từ khi, bằng sự ghê tởm mà cô biểu lộ, cô phát hiện ra cô bắt đầu thích nó. Đơn giản là không thể nào chấp nhận được. Cô ghét Kingsley Martin. Sau tất cả mọi chuyện mà anh đã làm với cô, cô không thể hiểu làm thế nào cô có thể cảm thấy khác.

Nhưng có điểm thú vị trong đó. Anh nháy mắt. Điều tức điên nhất ở Kingsley, hơn là so với thực tế anh đã 1 lần thử nhường nhịn cô, một nơi nào giữa việc săn đuổi dẫn đến những bãi biển tại Punta del

Este hoặc ngang qua các tòa nhà chọc trời của Hồng Kông, Mimi đã bắt đầu thấy anh... hấp dẫn. Đủ để làm dạ dày cô buồn nôn. Thôi nào, Force, bớt ưu phiền đi. Cô biết cô muốn tôi, anh nói với một nụ cười tự mãn.

Ôi Chúa ơi! cô gắt gỏng, quay xung quanh để để mái tóc dài vàng hoe của cô đánh qua vai và quất vào khuôn mặt vuông vức của anh. Như thế! Anh có thể nhanh hơn và mạnh hơn cô, và với tất cả ý nghĩa và mục đích của người chỉ huy cô, nhưng thực sự cô nên là người dẫn dắt họ, như việc cô ở cấp cao hơn anh trong hội đồng. Nếu bạn gọi đó là 1 nhóm người đáng buồn của những kẻ hèn nhất trong hội đồng.

Kingsley Martin sẽ suy nghĩ khác nếu anh nghĩ rằng mình có có bất kỳ cơ hội nào với cô. Anh có thể quá dễ thương với những từ ngữ (chết tiệt cái vẻ ngôi sao nhạc rock đó đi), nhưng nó không có tí ti nghĩa lý nào. Cô không quan tâm, bất kể nhịp tim của cô đập nhanh cỡ nào khi anh gần bên. Cô đã bị ràng buộc với người khác.

Mmm. Tốt. Anh không sử dụng dầu gội của khách sạn từ sân bay Hilton, phải không? Đây là những thứ tốt, anh kêu rừ... ừ... ừ... Nhưng thứ gì làm cho chúng mềm mại và mượt mà?

Im đi... chỉ là...

Yên nào. Hãy giữ bài phát biểu của cô sau bữa tiệc. Tôi thấy anh chàng của chúng ta rồi. Cô sẵn sàng chưa? Kingsley ngắt lời, giọng anh trở nên nghiêm túc, kiểm soát.

Giống như 1 viên đạn. Mimi gật đầu cho nhiệm vụ phải làm. Cô nhìn thấy nhân chứng của họ, lý do họ đang ở cách xa vài dặm từ Lincoln, Nebraska (đúng rồi! h thì cô nhớ được rồi) ở nơi đầu tiên. 1 chàng trai trước đây, có lẽ chỉ dưới 30, với 1 vỏ bia và bắt đầu có khuôn mặt trung niên. Anh ta là loại người giống như đã từng chơi cornerback ở trường trung học, nhưng cơ bắp đã biến thành chất béo sau 1 vài năm ngồi sau bàn làm

việc. Tốt, bởi vì điều này sẽ không được dễ dàng, Kingsley đã cảnh báo. Được rồi, các chàng trai sẽ mang anh ta đến góc quán và chúng ta sẽ theo sau. Tấn công anh ta và bỏ đi. Sẽ không ai chú ý cả. Cô phục vụ thậm chí sẽ không bận tâm đến xung quanh.

Sẽ dễ dàng và ít đau đớn hơn khi xâm nhập vào trí óc của 1 người đang ngủ, nhưng họ không có được sự xa xỉ trong việc chờ đợi đến khi trôi dạt đến vùng đất la-la.

Thay vào đó, họ có kế hoạch xông vào tiềm thức của anh ta mà không có cảnh báo và cân nhắc. Cách tốt nhất là : sẽ không có chỗ cho anh ta trốn. Không có

thời gian để chuẩn bị. Họ muốn 1 sự thật thuần túy, và lần này họ sẽ nhận được nó.

Venator là bậc thầy trong việc này, có kỹ năng trong khả năng giải mã những giấc mơ và truy cập những ký ức. Trong khi chỉ việc trích máu sẽ cho phép họ nói những ký ức đúng, có phương pháp khác, nhanh hơn để phân biệt hiện thực và tưởng tượng mà không cần phải dùng đến Nụ Hôn Thần Thánh. Mimi biết được Ủy ban chỉ đồng ý cho việc thử nghiệm máu khi có 1 lời buộc tội nghiêm trọng nhất được thành lập, như trong trường hợp của cô. Nếu không, việc thực hành những bộ nhớ sẵn được, venatio, trong khi không thể sai lầm, là chấp nhận được cho các mục đích của họ. Mimi đã có 1 khóa

học xâm nhập trong sự đào tạo của Venator trước khi gia nhập. Nó giúp cô trở thành người trong những cuộc đời trước. Một khi cô đã học lại những điều cơ bản, nó giống như đi xe đạp vậy, những ký ức cốt lõi của cô góp phần và toàn bộ việc thực hành đã trở thành bản năng thứ 2.

Mimi theo dõi khi Sam và Ted Lennox, 2 anh em sinh đôi trong đội Venator, dẫn nhân chứng của họ vào 1 góc tối của quán. Họ chơi đùa với anh ta sau những chai bia trong quán bar. Ông Glory Days có thể nghĩ rằng anh ta chỉ mới vừa kết bạn. Ngay sau khi họ ngồi xuống, Kingsley trượt vào băng ghế đối diện, Mimi ngay bên cạnh anh.

- Chào, anh bạn, nhớ chúng tôi không? - Anh hỏi.

- Huh? - Chàng trai bị đánh thức, nhưng vẫn còn say và lơ mơ. Mimi cảm thấy một sự bứt rứt đáng tiếc. Anh không biết chuyện gì sắp xảy ra.

- Tôi chắc anh nhớ cô ấy. - Kingsley nói, hướng dẫn nhân chứng khóa chặt vào mắt Mimi.

Mimi giữ chặt anh ta bằng biểu lộ âm ỉ, và cho tất cả bất cứ ai trong thế giới thực sự biết, anh chàng chỉ mê với các cô gái tóc vàng xinh đẹp, nhìn sâu vào mắt xanh của cô.

- Bây h - Kingsley ra lệnh.

Không có 1 chút dư thừa, 4 bước của Venator sử dụng glom, đem theo nhân chứng của họ. Thật dễ dàng như trượt xuống 1 cái hang thỏ.

CHƯƠNG 3 BLISS

Khi cô thức dậy vào buổi sáng hôm đó, điều đầu tiên đến với tâm trí cô là cánh cửa chớp trắng sáng nhìn rất quen thuộc. Tại sao trông chúng lại quen thuộc như vậy? Không. Không đúng. Đó không phải là câu chính xác để hỏi. Cô lại bắt đầu nhức đầu. Nó lại xảy ra. Nhưng bây giờ cô phải tập trung. Mỗi ngày, cô phải hỏi

mình ba câu hỏi rất quan trọng, và đây không phải là một trong 3 câu hỏi đó.

Câu hỏi đầu tiên mà cô phải hỏi mình là tên mình là gì?

Cô không thể nhớ.

Giống như việc cố gắng giải mã những chữ viết nguệch ngoạc trên một tờ giấy vậy. Cô biết giả định phải nói gì, nhưng cô không thể nhận ra chữ viết tay. Giống như có một cái gì đó ngoài tầm với, và cô đã đánh mất chìa khóa. Hay thức dậy bị mù vậy.

Tên mình là gì?

Tên cô. Cô phải nhớ tên cô. Nếu không thì...nếu không thì...cô không muốn nghĩ về nó.

Trước kia có 1 cô gái tên là...

Trước kia có 1 cô gái tên là...

Cô đã có một tên khác thường. Cô biết điều đó. Đó không phải là kiểu tên mà bạn tìm thấy trên những ca cà phê làm bằng gốm tại các cửa hàng quà tặng của sân bay hoặc trên các phù hiệu trang trí của những vật lưu niệm nhỏ mà bạn có thể treo trên cánh cửa phòng ngủ sau khi bạn trở về từ Disneyland. Tên cô là khá bất thường và có ý nghĩa. Cái gì có nghĩa là tuyệt hoặc hơi thờ hoặc niềm vui hạnh

phúc hay...Bliss. Đúng rồi. Đúng là nó. Bliss Llewellyn. Đó là tên của cô! Cô đã nhớ! Cô bám chặt nó như cô có thể. Tên của cô. Bản thân cô. Khi cô nhớ được cô là ai, cô sẽ ổn thôi. Cô sẽ không bị điên. Ít nhất là vào hôm nay.

Nhưng nó rất khó khăn. Rất, rất khó khăn bởi vì bây giờ có Người Khách đến xem xét. Người Khách ở trong cô, là cô, tất cả các ý nghĩa và mục đích. Người Khách trả lời bằng tên của cô. Cô gọi ông là Người Khách vì sẽ dễ dàng hơn để cô tin rằng tình hình của cô sẽ là tạm thời. Tại sao những người đến thăm lại làm vậy? Họ bỏ đi.

Bliss tự hỏi rằng mình vẫn là mình nếu

có người khác thay mình quyết định. Nói giọng nói của mình? Bước đi với đôi chân của mình? Sử dụng đôi tay của mình để mang lại cái chết cho người mình yêu thương nhất? Cô rùng mình. 1 kí ức đột ngột tự ý đến với cô. 1 chàng trai với mái tóc đen đang nằm rũ rượi trong vòng tay cô. Đó là ai? Câu trả lời ở một nơi nào đó, nhưng cô sẽ phải moi móc cho câu trả lời. Những hình ảnh mờ nhạt. Hy vọng rằng sau đó cô sẽ nhớ lại. Ngay bây giờ, cô phải chuyển đến câu hỏi thứ hai.

Mình đang ở đâu?

Những cánh cửa chớp. Những cửa chớp là đầu mối. Nó đủ cho cô có thể thấy 1 cái gì đó. Bây h nó rất hiếm khi xảy ra.

Hầu hết thời gian cô tỉnh dậy trong bóng tối. cô tập trung vào các cửa chớp. Chúng được làm bằng gỗ và được sơn màu trắng. Duyên dáng theo cách đó, cái gì đó mà gợi cô nhớ lại một trang trại hoặc nhà tranh ở Anh ngoại trừ chúng quá sáng, quá bóng loáng và hoàn hảo. Giống như ý tưởng của Martha Stewart về nhà tranh ở Anh hơn là thực tế. Ah, chẳng trách chúng trông quen thuộc như vậy. Bliss biết bây h cô ở đâu rồi. Nếu cô vẫn có thể mỉm cười, cô đã cười rồi.

The Hamptons. Cô ở trong ngôi nhà ở Hampton của cô. Ngôi nhà tên Cotswold. BobiAnne đã đặt tên cho ngôi nhà. BobiAnne? nhìn thấy một hình ảnh của một người phụ nữ gầy và cao lêu nghêu

trang điểm quá đậm và đeo nhiều đồ trang sức khổng lồ. Cô thậm chí còn có thể ngửi thấy mùi nước hoa độc hại của người mẹ kế. Mọi thứ đang trở lại, và trở lại 1 cách nhanh chóng.

Mùa hè trong một bữa tiệc tối tại nhà của một nhà thiết kế nổi tiếng, BobiAnne biết rằng tất cả các ngôi nhà lớn trong khu này đều có tên. Chủ đặt tên cho nhà của họ, Mandalay hoặc Oak Valley, theo cách họ khoe khoang như thế nào. Bliss đã đề nghị tên ngôi nhà là Dune House cho cồn cát lớn ven biển ở cạnh bãi biển trong tài sản của họ. Nhưng BobiAnne có những ý tưởng khác. Cotswold. Người phụ nữ thậm chí chưa bao h đến Anh.

Được rồi. Cô đã yên tâm. Cô đã tìm ra nơi cô ở, nhưng nó không có nghĩa gì cả. Cô đang làm gì ở Hamptons?

Cô là một người xa lạ trong chính cuộc sống của mình, một khách du lịch trong cơ thể của chính mình. Nếu có ai hỏi cô cảm giác đó như thế nào, Bliss sẽ giải thích theo cách này : nó giống như bạn đang lái xe một chiếc xe, nhưng bạn ngồi ở hàng ghế sau. Chiếc xe tự động lái, chứ không phải bạn điều khiển. Nhưng đó là xe của bạn, ít nhất thì bạn nghĩ như vậy. Dù sao chẳng nữa, nó đã từng là của bạn.

Hoặc như trong một bộ phim. Bộ phim là cuộc sống của bạn, nhưng bạn không con đóng vai chính nữa. Một người khác

đang hôn anh chàng đẹp trai thủ vai chính và diễn các đoạn độc thoại ấn tượng. Bạn chỉ quan sát thôi. Bliss là một người quan sát cuộc sống của chính mình. Cô đã không còn là Bliss nữa, nhưng chỉ đơn giản là ký ức của Bliss vẫn còn.

Đôi khi cô thậm chí không chắc rằng cô đã bao giờ thực sự tồn tại.

CHƯƠNG 4 Schuyler

Xe buýt thắng lại để đỗ lại trước công, và nhóm người nối đuôi nhau lặng lẽ bước ra. Schuyler nhận thấy rằng ngay cả những đồng nghiệp mệt mỏi nhất của cô, một bộ sưu tập khá kiêu căng của các nam diễn viên làm đêm và các nữ diễn

viên cùng với một trợ lý đầu bếp tự mãn hoặc hai, đang nhìn xung quanh với vẻ ngạc nhiên.

Tòa nhà và cơ sở của nó không chệ vào đâu được thật lộng lẫy và đáng sợ như viện bảo tàng Louvre, ngoại trừ vẫn có người sống ở đây. Đây là một căn nhà, chứ không phải là một di tích quốc gia. Khách sạn Lambert đã bị đóng cửa bởi dân chúng vì tính lịch sử của nó. Chỉ có thói khoe khoang khoáng đạt mới được hoan nghênh bên trong những cánh cửa to lớn này. Phần còn lại của thế giới có thể dỡ những hình ảnh trong những cuốn sách, hoặc tham gia như 1 nhân viên phục vụ. Khi họ đi qua các đài phun nước đang chảy róc rách, Oliver thúc

khủy tay vào người cô. Được rồi, anh hỏi bằng tiếng Pháp. Một trong nhiều lý do để biết ơn trường Duchesne. Nhiều năm thực hiện các yêu cầu về ngôn ngữ nước ngoài bắt buộc có nghĩa là họ đã có thể vượt qua hai nhân viên nhà hàng Marseille tại cuộc phỏng vấn việc làm, mặc dù giọng sách giáo khoa của họ nguy hiểm cho họ đi bất cứ lúc nào.

- Trông cậu lo lắng. Có chuyện gì hả?

- Không có gì. Mình chỉ nghĩ về cuộc điều tra một lần nữa. - Schuyler nói khi họ tiến về phía lối đi dành cho phục vụ nằm ở mặt sau của ngôi nhà.

Cô nhớ ngày khủng khiếp đó tại Sở lưu

trữ, khi cô bị buộc tội một cách bất công.

- Làm thế nào họ có thể tin rằng đó là do mình?

- Đừng lãng phí thời gian nhiều hơn về chuyện đó. Sẽ không thay đổi bất cứ điều gì. - Oliver nói 1 cách kiên quyết. Chuyện đã xảy ra ở Corcovado thật khủng khiếp, và đó không phải là lỗi của cậu.

Schuyler gật đầu, lẩn tránh những giọt nước mắt đến bất cứ khi nào cô nghĩ về ngày hôm đó. Oliver đã đúng như mọi khi. Cô đang lãng phí năng lượng cho 1 kết quả khác. Những gì đã qua là quá khứ. Họ phải tập trung vào hiện tại.

- Không phải nơi này rất đẹp sao? - cô nói.

Sau đó thì thậm đề không ai nghe được, Cordelia đã đưa mình đến đây vài lần, khi bà đến vì các cuộc họp với Hoàng tử Henri. 2 bà cháu vẫn ở trong căn hộ dành ch khách ở phía Đông. Nhắc mình chỉ cho cậu thấy phòng trưng bày Hercules và thư viện Ba Lan. Họ có đàn piano của Chopin.

Cô cảm thấy 1 sự pha trộn của sợ hãi và buồn bã khi cô theo đám đông im lặng băng qua những hội trường được xây bằng đá cẩm thạch sáng bóng. Kinh sợ trước những vẻ đẹp của nơi này, được

xây dựng bởi nhà kiến trúc sư đã thiết kế Cung điện Versailles, và thể hiện cùng những đường gờ mạ vàng và những nét trang trí hoa mỹ kì dị, và nổi buồn vì tòa nhà nhắc nhở cô về Cordelia. Cô có thể chắc chắn áp dụng 1 số tính ngoan cổ, cột căn của bà cô ngay sau đó. Cordelia Van Alen sẽ không suy nghĩ hai lần về việc lên vào bữa tiệc để có được những gì bà muốn, trong khi Schuyler có quá nhiều sự do dự. Bữa tiệc tối nay được gọi là Ngàn lẻ một đêm, tỏ lòng tôn kính Ball Oriental nông cuồng đã chết tại Dinh thự vào năm 1969. Giống như những bữa tiệc khác, tối nay tiết mục chính sẽ là những cô gái nô lệ nhảy múa, người cầm đuốc bán khỏa thân, người chơi đàn tam thập lục, và các nhạc sĩ Hindu. Tất

nhiên, cũng sẽ có bổ sung 1 số tiết mục hiện đại : toàn bộ các diễn viên của một vở nhạc kịch Bollywood sẽ biểu diễn vào lúc nửa đêm, và thay vì là con voi giấy bôi tại cửa ra vào, một cặp voi thực sự của Ấn Độ đã được mượn của một đoàn xiếc du lịch Thái. Những con voi sẽ chở người biểu diễn đi dưới những màn trướng bằng vàng.

Báo chí đã đặt tên cho bữa tiệc là Bữa Tiệc Cuối Cùng. Bữa tiệc sẽ kết thúc tất cả các bữa tiệc. Bữa tiệc sẽ đánh dấu sự kết thúc của một kỷ nguyên. Đêm cuối cùng tòa nhà trong truyền thuyết sẽ trả tiền bản quyền. Bởi vì khách sạn Lambert đã được bán. Ngày mai nó sẽ không còn là một tập đoàn nước ngoài.

Ngày mai lâu đài sẽ rơi vào tay các nhà phát triển, những người đủ giàu có để đương đầu với việc đòi hỏi giá cả. Ngày mai nó sẽ được phân chia, hoặc cải tiến, hoặc làm thành một viện bảo tàng, hoặc bất cứ điều gì mà tập đoàn đã lên kế hoạch cho nó. Nhưng tối nay, nơi đây là cảnh tượng quan trọng cuối cùng của những Ma Cà Rồng Bal des : xã hội Máu Xanh người Paris tụ tập lại với nhau một lần cuối cùng trong một nghi lễ xứng đáng của Scheherazade.

- Cordelia đã kể với mình Balzac được thực hiện thông qua bà một lần, trong buổi khiêu vũ tại đây. Khi đó bà là debutance, ở vòng đời trước, trước khi cô trở thành bà của mình. - cô nói với

Oliver khi họ đi xuống hầm nhà bếp rộng lớn, thiết bị bằng thép không gỉ hiện đại được lắp đặt bên cạnh lò sưởi thời trung cổ. Cô nói anh đã khá say.

- Cậu có tưởng tượng được không?

Một trong những ngọn đèn chiếu sáng hàng đầu của Pháp đang rơi xuống 1 cô gái 18. Anh mỉm cười, đẩy mở một cánh cửa đang đóng đũa.

- Hoàn toàn.

Bữa tiệc diễn ra trong 2 tiếng nữa, và họ nhận thấy những đầu bếp đang giận dữ la hét lẫn nhau, toàn bộ nhà bếp trong sự nhộn nhịp của các chuẩn bị vội vàng.

Hơi nước đã đã dân lên cuộn cuộn từ những thùng công nghiệp có kích thước khổng lồ, và nơi này đầy mùi bơ nóng bỏng, đầy khói và thơm ngon.

- Các cậu làm gì ở đây? - bếp trưởng gặng hỏi khi chờ nhân viên đến.

- Allez, Allez, Icó trên lầu không?

Đầu bếp đã có tranh cãi ngắn gọn với quản lý nhân sự, nhưng cuối cùng họ đã đồng ý rằng những người hàn bàn có thể giúp nhân viên kỹ thuật, Schuyler và Oliver bị tách ra.

Schuyler được cử ra bên ngoài, nơi cô thấy các huấn luyện viên voi đang giải

thích với nam, nữ diễn viên đóng vai Vua và Nữ hoàng của Siam làm thế nào để quản lý các con thú. Quan sát 1 cách cẩn thận, cô bố trí những cây nến đang được thắp sáng, vuốt phẳng khăn trải bàn, và sắp xếp các cây cỏ ở vùng trung tâm. Xung quanh cô, khoảng sân tràn ngập tiếng ồn chói tai, với người biểu diễn và nhào lộn nhảy ra khỏi những mái nhà, những nhạc sĩ đang lên dây đàn, và những vũ nữ nô lệ cười khúc khích trước các người mẫu bán khỏa thân nam.

Cuối cùng tất cả các ngọn nến đã được thắp sáng. Các bàn tiệc đã được bố trí. Mọi thứ đã sẵn sàng. Một điều chắc chắn. Điều này sắp sửa sẽ có vài bữa tiệc. Cô thấy Oliver đang đánh bóng thủy

tin tại vị trí của anh.

- Hãy nhớ, gặp mình ở phía cuối cầu thang sau vòng đầu tiên của cầu. - Oliver thì thầm, cố gắng để không thu hút quá nhiều sự chú ý của những người phục vụ khác.

- Mình sẽ canh gác cho cậu. Họ được lệnh tắt điện thoại di động của cấp trên, điều này không quan trọng kể từ khi không ai trong số họ có thể bắt được tín hiệu. Không điện thoại di động những tòa tháp là một phần độc quyền của hòn đảo.

Schuyler gật đầu. Họ có nhiệm vụ của mình: cô sẽ là một phần của nhóm chịu trách nhiệm về chào đón khách khứa với

những khay sâm banh trong giây phút họ đáp xuống từ các tàu thuyền. Oliver sẽ ở trên lầu, làm việc sau quầy bar.

- Và, Sky? Sẽ ổn thôi. Bà ấy sẽ phải nhìn thấy cậu. - Anh mỉm cười.

- Mình chắc chắn điều đó. - Sự làm ra vẻ can đảm của cậu thậm chí làm cho cô yêu mến cậu hơn. Oliver đáng yêu, ngọt ngào, ân cần, người đã từ bỏ mọi thứ cậu yêu quý ở New York để cứu nguy và bảo vệ cô. Cô biết anh sợ hãi như cô, nhưng anh sẽ không thể hiện điều đó.

Kế hoạch tối nay là một phát bắn tốt nhất. Cô thậm chí không biết Nữ Bá Tước của Paris, bà chủ nhà của buổi tối

nay và sẽ sớm trở thành cựu chủ sở hữu của khách sạn Lambert, sẽ nhớ cô. Ít nhất là sẽ cung cấp cho họ nơi trú ẩn mà họ mãi mê đi tìm. Nhưng cô đã yêu cầu, vì lợi ích của cô và Oliver. Và nếu cô muốn trả thù con quỷ đã giết ông cô, cô phải cố gắng.

Hội đồng châu Âu là niềm hy vọng cuối cùng và duy nhất của cô.

CHƯƠNG 5 MIMI

Đẩy mạnh vào tiềm thức của một ai đó cũng giống như việc khám phá một hành tinh mới. Thế giới nội tâm của mọi người rất khác nhau và độc đáo. Một số thì lộn xộn, được nhồi nhét bằng những bí mật đen tối và lập dị, đẩy tới mép tâm trí của

họ, giống như đồ lót đặc sắc và còng tay xô đẩy tại mặt sau của một tủ quần áo. Một số thì nguyên sơ và rõ ràng như một đồng cỏ mùa xuân : tất cả các con thỏ nhảy nhót và những bông tuyết rơi rơi. Số đó thì hiếm. Tâm lý kẻ này trông khá chuẩn, và Mimi đã chọn một môi trường trung lập để thăm vấn anh trong ngôi nhà thời thơ ấu của anh ta. Một nhà bếp ở ngoại ô: gạch trắng, bàn Formica, sạch sẽ, trật tự, bình thường.

Kingsley kéo lên một chiếc ghế đối diện với Frat Boy.

- Tại sao anh nói dối chúng tôi. - Anh hỏi.

Sử dụng glom, người Venator trông đẹp trai ác liệt. Glom đã làm điều này cho ma cà rồng : làm cho họ thậm chí còn đẹp hơn hơn họ đã như vậy.

- Anh đang nói gì vậy? - anh chàng hỏi, một cái nhìn bối rối trên khuôn mặt anh ta.

- Cho anh ta thấy.

Mimi thấy bộ nhớ và biểu diễn trên các thiết lập truyền hình trên quầy nhà bếp.

- Anh nhớ buổi tối đó không? - Kingsley hỏi khi họ quan sát Frat Boy bước vào một ban công khách sạn và xem một người đàn ông cao lớn mang theo một cái

bọc có kích thước của em bé ra khỏi cánh cổng khu nghỉ mát.

- Anh nhớ người đàn ông này không?

Jordan Llewellyn đã bị mất tích hơn một năm. Cô bé mười một tuổi bị bắt cóc trong phòng khách sạn cùng một lúc với việc hội đồng bị tàn sát tại bữa tiệc bởi Máu Bạc.

Venator đã quét ký ức tâm trí của tất cả mọi người tại khách sạn, những người đã ở đó vào đêm cô bé biến mất, tất cả các khách, mỗi nhân viên, từ nhân viên bảo vệ đến cô hầu phòng, nhưng không có may mắn. Gia đình Llewellyn đã bị tổn thương nặng nề để giúp đỡ. Điều này có

thể hiểu được, nhưng vô dụng. Không ai biết bất cứ điều gì, không ai nhớ bất cứ điều gì. Ngoại trừ cho anh chàng ngồi trước mặt họ bây giờ.

- Anh nói với chúng tôi anh thấy thứ gì đó. Rằng anh nhìn thấy người đàn ông này khi anh bước ra ngoài hút thuốc vào đêm đó. - Kingsley nói.

- Người đàn ông này không tồn tại. Anh đã nói dối chúng tôi.

- Nhưng tôi không hút thuốc - Frat Boy phản đối.

- Tôi không nhớ những điều này. Chuyện này là sao? Anh là ai?

Trong quán bar, Mimi có thể thấy rằng anh ta đang bắt đầu khuấy động. Họ không có nhiều thời gian.

- Tại sao anh lại nói dối với chúng tôi? Trả lời câu hỏi? - Kingsley quát tháo.

Trong nhiều tháng, họ đã theo dõi tất cả những người đàn ông ở tại trong khách sạn phù hợp với mô tả mà Frat Boy đã đưa cho họ. Họ đã đuổi theo giám đốc điều hành tiếp thị, doanh nhân ngày nghỉ, khách du lịch và người dân địa phương. Nhưng chẳng có gì ý nghĩa gì cả. Sau hơn 1 năm, họ bắt đầu tự hỏi họ đang theo đuổi một bóng ma, một ảo ảnh. Toàn đội đã thất vọng và trong tình trạng nguy

khôn. Mới hôm qua hội đồng đã ra lệnh họ phải từ bỏ nhiệm vụ và trở về New York. Jordan đã biến mất, vụ việc được khép lại. Nhưng Kingsley đã quyết định họ cần phải thưởng cho nhân chứng 1 cuộc viếng thăm khác.

- Hãy để tôi nói lại cho rõ điều này : ai bảo anh nói dối chúng tôi? - Kingsley hỏi.

- Không ai cả....Tôi không biết anh muốn tôi nói gì...Tôi không nhớ đêm đó. Tôi thậm chí không nhớ anh, anh bạn à. Anh là ai? Anh đang làm gì trong nhà bếp của mẹ tôi?

- Tại sao anh ở Rio? - Ted Lennox nhẹ

nhàng hỏi, đóng vai cảnh sát tốt.

Một người bạn thân của tôi sắp kết hôn....

- anh nói lắp. - Chúng tôi đã ở đó cho bữa tiệc độc thân.

- Anh đã đi tất cả các con đường ở Rio cho bữa tiệc độc thân. Anh - Mimi chế giễu, nhòm qua thế giới thực, nhìn xuống hình dạng nằm sóng soài trên bàn của anh ta. Anh chàng trông như xa nhất mà anh ta từng đi du lịch là góc 7-Eleven.

- Này, tôi sống tại New York cách đây không lâu. Tôi là chủ 1 ngân hàng. Chúng tôi lúc nào cũng đi xa bất cứ khi nào có ai đó kết hôn. Thái Lan. Vegas. Punta Cana. Nhưng sau đó tôi bị mất việc làm

và phải trở về với cha mẹ tôi. H thì đừng thù ghét tôi.

- Bị sa thải - Sam Lennox hỏi.

- Không có...chỉ...Tôi không nhớ chuyện đó rõ nữa. Tôi đã nghỉ việc và đã không quay trở lại. Có chuyện gì đó không đúng ở đây. - anh ta nói, gõ gõ vào phía bên hộp sọ của ông với một cái nhìn lo lắng trên khuôn mặt.

Hãy suy nghĩ điều này, có chuyện gì đó về nhân chứng có vẻ kì quặc. Mimi nhớ Boy Frat rất khác. Anh chàng mà họ đã đặt câu hỏi một năm trước đây phát âm rõ ràng và hoạt bát hơn, tự mãn hơn. Cô thấy thật lạ khi họ theo dõi làm anh ta ít

vui vẻ hơn. Cô cho rằng bất cứ ai ở lại tại một khách sạn ưa thích như vậy cũng đến từ một nơi ưa thích.

- Anh ta không nói dối - Sam nói. Nhìn vào vỏ não trước trán của anh ta. - Thật rõ ràng.

- Anh ta không nhớ đêm đó - Ted đồng ý.

- Đưa nó lên một lần nữa - Kingsley nói.

- Điều này không có nghĩa gì cả.

Mimi kéo bộ nhớ lên lần thứ 2. Bốn người họ chăm chú theo dõi. Nó giống như cũ : người đàn ông cao, cái bọc, thuốc lá. Nhưng Sam đã đúng; vỏ não trước của anh ta cho thấy anh chàng

không nói dối khi anh ta nói anh không nhớ chuyện đó.

- Ôi, ơn Chúa. Làm thế nào chúng ta có thể bỏ qua điều này? Nhìn này. Force! Lennox! Nhìn! - Kingsley nói, phóng to các cạnh của hình ảnh.

Sau đó, cô nhìn thấy những gì Kingsley đã nhìn thấy : 1 vết rách nhỏ trên đường biên bộ nhớ của anh ta. Giống như một đường may đã được sửa chữa. Nó làm rất khéo, và rất tốt, bạn có thể thậm chí sẽ không bao h chú ý tới nó. Bất cứ ai đã làm điều này thật rất tốt. Bạn cần phải chuyên nghiệp trong việc sử dụng glom để thực hiện điều này. 1 kỹ ức giả chuyên nghiệp đã len lỏi vào cái thật. Đủ để lừa

một đội ngũ Venator trong 1 năm. Đóng dấu những ký ức sai lệch lên Máu Đỏ là rất nguy hiểm. Nó có thể làm cho người ta bị xáo trộn : biến họ thành những người điên, không thể phân biệt giữa thực tế và hư cấu. Hoặc biến chủ ngân hàng của 1 thành phố lớn thành 1 kẻ lười biếng sống với cha mẹ.

- Thả anh ta đi. - Kingsley nói 1 cách mệt mỏi.

Mimi gật đầu. Cô giải phóng việc nắm giữ tâm trí anh ta, và 4 người họ bước trở lại vào thế giới thực. Nhân chứng của họ sụp xuống bàn, ngáy ngủ.

Đây không phải là nghi phạm.

Đây là nạn nhân.

CHƯƠNG 6 Bliss

Mỗi ngày kể từ sáng hôm đó trên đỉnh núi ở giữa Corcovado, ngọn núi gù lưng. Bliss đã hỏi mình ba câu hỏi quan trọng.

Mình là ai? Mình ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra với mình?

Cô bắt đầu thực tập vào 1 ngày cách đây không lâu khi cô bị đánh thức và thấy mình không thể nhớ tại sao mình lại rất buồn. Sau đó, vào ngày hôm sau, cô không thể nhớ có hay không cô là một đứa con duy nhất. Nhưng những gì thực

sự làm cô sợ hãi là ngày cô nhìn vào gương và nghĩ rằng mình đã nhìn thấy nhìn thấy một người lạ. Cô không có manh mối cô gái với mái tóc đỏ này là ai.

Và đó là khi cô có ý tưởng hỏi mình ba câu hỏi mỗi buổi sáng.

Nếu cô không dành thời gian để nhớ cô đã từng là ai, thì Người Khách sẽ hoàn toàn tiếp quản. Và Bliss Llewellyn thực sự, cô gái đã một lần thất bại trong bài kiểm tra lái xe của cô với chiếc Cadillac cũ thập niên 1950 có thể bỏ mui, sẽ không còn nữa. Thậm chí bộ nhớ nửa mờ nhạt này vẫn nấn ná ở một góc nhỏ trong bộ não của cô.

Vậy là. Họ ở Hamptons. Đó là buổi sáng. Cô thức dậy cho bữa sáng, người đầy tớ đã gọi cho cô. Không. không phải đầy tớ của cô, cha cô. Đầy tớ là từ mà Người Khách dành cho cha cô, chứ không phải cô. Đôi khi điều đó xảy ra. Đôi khi, cô thấy cô có thể nghe Người Khách rất rõ ràng. Nhưng sau đó cánh cửa sẽ đóng sầm lại, và cô sẽ ở phía bên kia, trong bóng tối một lần nữa. Người Khách đã xâm nhập vào quá khứ, vào toàn bộ cuộc sống của cô, nhưng cô không có quyền xâm nhập vào của ông ta. Những cuộc trò chuyện của ông ta với Forsyth là ở đằng sau một cánh cửa khép kín, những suy nghĩ của ông ta được ẩn đi trong bóng tối.

Một phần trong cô an tâm rằng Người Khách không còn nói chuyện với cô nữa. Cô lờ mờ nhớ rằng đã có những cuộc trò chuyện nhỏ giữa họ, nhưng những việc đó đã ngừng rồi. Bây giờ chỉ có sự im lặng. Cô hiểu đó là vì ông ta đã không cần phải giao tiếp với cô để nắm quyền kiểm soát nữa. Ông ta đã sử dụng trong thời gian ngắn đi của cô, nhưng bây giờ ông đã không cần chúng để làm những gì ông khiến ông hài lòng. Ông là chỗ ngồi của lái xe.

Tuy nhiên, cô không chính xác bị bỏ rơi trên lề đường. Cô đã trả lời câu hỏi đầu tiên thành công, phải không?

Cô là Bliss Llewellyn. Là con gái của Thượng nghị sĩ Forsyth Llewellyn và con gái riêng của cố BobiAnne Shepherd. Cô đã lớn lên ở Houston cho đến khi gia đình cô chuyển tới Manhattan ngay sau sinh nhật thứ mười lăm của cô. Cô là một sinh viên tại Trường Duchesne nằm trên đường E. 96, và sở thích ưa thích của cô, không theo thứ tự đặc biệt : cổ vũ, mua sắm, và trở thành người mẫu. Ôi chúa ơi, mình là 1 cô gái rỗng tuếch, Bliss nghĩ. Cô phải có nhiều hơn nữa.

Bắt đầu lại. Được rồi. Tên của cô là Bliss Llewellyn, và cô đã lớn lên ở 1 ngôi nhà to lớn, tuyệt đẹp ở gần dòng sông Oaks của Houston, nhưng 1 phần yêu thích Texas của cô là trang trại Pop-

Pop, nơi cô sẽ cưỡi ngựa trên thảo nguyên tươi tốt được phủ lên bằng hoa dại. Môn học yêu thích của cô là Nghệ Thuật Nhân Văn, và một ngày kia, cô đã hy vọng sở hữu phòng trưng bày nghệ thuật của riêng mình hoặc, trừ ra, trở thành một người phụ trách tại Met.

Cô là Bliss Llewellyn, và bây giờ cô ở Hamptons. 1 bãi biển địa phương cao cấp cách đây 2 h từ Manhattan (tùy thuộc vào giao thông), nơi mà mọi người từ thành phố đến để thoát ly thực tế, chỉ tìm thấy chính họ chỉ là chấm nhỏ giữa mọi thứ. Tháng Tám ở Hamptons điên cuồng như tháng Chín tại New York. Quay lại khi cô ấy vẫn chỉ là Bliss và không phải là cái vỏ cho tội ác (hoặc VFE, như cô

đã suy nghĩ về tình hình của mình khi cô muốn cười thay vì khóc) mẹ kế của cô đã kéo họ đến đây vì có việc cần làm.

BobiAnne đã ra vẻ về chuyện phải làm quan trọng và đã biên soạn một danh sách rất lớn của những việc nên làm và không nên làm, bạn sẽ nghĩ rằng bà đã từng là biên tập viên tạp chí trong cuộc sống trước đây. Điều đáng buồn về Bobi Anne rằng bà lúc nào cũng luôn cố gắng để trở thành người hợp thời trang và luôn kết thúc hoàn toàn trái ngược. Hình ảnh từ mùa hè thực cuối cùng của Bliss ở Hamptons bắt đầu tràn ngập não cô. Cô là một cô gái thể thao, và đã trải qua khóa cưỡi ngựa ba tháng, đua thuyền, chơi quần vợt, học lướt sóng. Cô lại bị

gãy cổ tay phải lần nữa trong năm đó. Ba lần đầu tiên bởi vì các môn thể thao; trượt tuyết, chèo thuyền và quần vợt. Lần này cô bị gãy vì một lý do phong cách Hamptons ngu ngốc. Cô đã vấp ngã trên nền Louboutin mới và đáp xuống bằng cổ tay cô.

Bây giờ, cô đã trả lời câu hỏi đầu tiên và thứ hai 1 cách chi tiết, cô không có sự lựa chọn nhưng để chuyển sang câu thứ ba. Và câu hỏi thứ 3 luôn là câu hỏi khó khăn nhất để trả lời. Điều gì đã xảy ra với mình?

Những điều tồi tệ. Những chuyện khủng khiếp. Bliss cảm thấy bản thân mình trở nên lạnh. Thật buồn cười khi cô vẫn cảm

thấy như vậy, bộ nhớ ma sống và nhận thức đầy đủ thông qua các giác quan của mình nấn ná như thế nào. Cô có thể cảm thấy tứ chi không có thực của cô, và khi cô ngủ, cô mơ thấy mình vẫn sống một cuộc sống bình thường : ăn sô-cô-la, dắt chó đi dạo, lắng nghe âm thanh của mưa khi nó đập liên hồi trên mái nhà, cảm thấy sự mềm mại của áo gối bằng vải bông áp trên má cô.

Nhưng cô không thể dừng lại ở đó. Ngay bây giờ, có điều cô không muốn nhớ, nhưng cô buộc mình phải cố gắng.

Cô nhớ lại căn hộ của họ trong thành phố, cách người gác cổng đeo găng tay trắng gọi cô là Quý Cô và luôn bảo đảm

rằng các gói đồ của cô được gửi lên một cách nhanh chóng. Cô nhớ bạn bè ở trường : Mimi Force, người đã dẫn dắt cô dưới đôi cánh của cô ta và đã cười nhạo chiếc túi xách da màu trắng của cô. Mimi là kẻ trịch thượng và đáng sợ cùng một lúc. Nhưng cô có những người bạn khác, phải không? Có, tất nhiên là cô có. Có Schuyler Van Alen, người đã trở thành người bạn thân nhất của cô, một cô gái ngọt ngào, người không biết mình mạnh mẽ nhường nào, hoặc đẹp như thế nào, và Oliver Hazard Perry, chàng trai con người với sự khôn ngoan châm biếm hài hước và tủ quần áo hoàn hảo.

Cô nhớ lại cái đêm ở câu lạc bộ, điều thuốc lá được chia sẻ trong một con hẻm,

và một chàng trai. Cô đã gặp một chàng trai. Chàng trai tóc đen, nằm rũ rượi trong vòng tay cô. Dylan Ward. Cô cảm thấy tê liệt. Dylan đã chết. Bây h cô đã nhớ tất cả mọi chuyện. Những chuyện đã xảy ra ở Rio? Tất cả mọi thứ. Vụ giết người. Lawrence. Chạy xuống đồi, tránh xa khỏi Sky và Oliver vì cô không muốn họ nhìn thấy gương mặt của cô, nhìn thấy cô thực sự là ai.

Con cháu của Máu Bạc.

Với Forsyth, cô đã quay trở lại New York để dự đám tang của BobiAnne. Một đài tưởng niệm, thực sự, bởi vì như những thành viên quá cố yêu quý của Hội đồng, không có gì để chôn cả. Có không

có gì còn lại của BobiAnne, thậm chí không cả 1 mớ tóc cháy sém trên mái tóc high-light của bà. 1 ảnh phóng to vẻ đẹp quyến rũ được chụp trên giá vẽ chiếm 1 chỗ của quan tài ở phía trước bàn thờ. Bức ảnh đã thể hiện người mẹ kể tại thời điểm tốt nhất, khi bà được chụp mặt nghiêng trong một cuốn tạp chí xã hội.

Tang lễ kết thúc. Toàn bộ cộng đồng Máu Xanh đi theo, để biểu hiện sự ủng hộ đối với những người đã chống lại Máu Bạc. Mimi đã ở đó với người anh trai sinh đôi của cô ta, Jack. Họ đã đưa ra những lời an ủi và khuyên giải.

Nếu họ biết.

Tại tang lễ Bliss vẫn còn nhận thức được những gì đang ở xung quanh cô. Cô đã nghe Forsyth nói với cô (nhưng không phải cô, thậm chí ông đã nói chuyện với Người Khách sau đó, bây h thì cô đã hiểu) không phải lo lắng, Jordan đã không còn là vấn đề.

Lo lắng về điều gì? Có chuyện gì? À, đúng rồi. Cô gần như quên mất. Cô em gái của cô. Jordan đã biết rằng Bliss mang Người Khách bên trong cô. Jordan đã cố gắng giết cô.

Cuộc thực tập đã hết. Cô biết cô là ai, cô ở đâu, và chuyện gì đã xảy ra với cô. Cô là Bliss Llewellyn, cô ở Hamptons, và cô đang mang linh hồn của Lucifer bên

trong cơ thể của cô.

Đó là câu chuyện của cô.

Ngày hôm sau, cô sẽ phải nhớ lại tất cả.

Cuộc điều tra

Kẻ giết Lawrence. Kẻ giết ông cô. Được rồi, vì thế người thẩm tra không đi ra và nói, không, không có gì thô lỗ như vậy. Nhưng ông ta đã ám chỉ như vậy. Nghi ngờ về câu chuyện của cô rằng ông cũng có thể có thương hiệu từ trên trán cô.

Cô đã không nhìn thấy nó đến. Cô vẫn còn bị sốc về cái chết của Lawrence quá bạo lực, quên việc phải bảo vệ mình

trước Ủy ban sau đó. Cô phải nói với họ những gì đã xảy ra tường tận như cô có thể, thậm chí không bao giờ xem xét khả năng rằng họ có thể không tin cô.

- Cô Van Alen, cho phép tôi lặp lại lời khai của cô. Theo ký ức ức của cô về những sự kiện tại Corcovado, một chàng trai đã bị biến đổi thành hình ảnh của chính Lucifer. Ông cô đã ra lệnh cô giết anh ta, nhưng cô bị trượt.

Lawrence sau đó đã tấn công và giáng 1 đòn, giết chết nhằm kẻ vô tội, và đã mở khóa nhà tù của Leviathan, để cho con quỷ tự do. Con quỷ sau đó ám sát ông. Tất cả điều này vẫn chính xác cho đến nay?

- Đúng vậy - cô lặng lẽ nói.

Người thẩm tra tham khảo ghi chép của ông ta trong chốc lát. Schuyler đã gặp ông một lần trước đây, khi ông cô tổ chức sự kiện với 1 vài thành viên của hội đồng tại nhà. Tên của ông ta là Josiah Archibald, và ông ta đã nghỉ hưu cách đây nhiều năm. Cháu gái của ông ta là bạn học cùng lớp tại trường Duchesne của cô. Nhưng nếu ông cảm thấy cảm thông với hoàn cảnh của cô, ông che giấu rất tốt.

- Anh ta ở ngay trước mặt cô, phải không? Chàng trai đó? - Người thẩm tra ngược lên hỏi.

- Đúng vậy.

- Và cô nói cô đang giữ thanh kiếm của mẹ cô?

- Đúng vậy.

Ông khịt mũi, hướng về phía nhóm trưởng lão, những người sau đó cúi người về phía trước hoặc cựa quậy trên ghế của họ. Hoạt động duy nhất của thành viên còn sống sót trong Hội đồng là Forsyth Llewellyn, đang ngồi phía sau, đầu của ông bị băng kín và mắt trái của ông bị sưng tấy. Những người khác là thành viên danh dự như Người thẩm tra. Họ ngồi tùm lại trong hình bán nguyệt,

nhìn giống như một nhóm người lùn teo quắt. Có vài người bên trái họ : Abe Tompkins già được tìm về từ ngôi nhà mùa hè của ông ở hòn đảo Block; Minerva Morgan, một trong những người bạn già cả nhất của Cordelia và cựu chủ tịch của Xã Hội Làm Vườn New York, mặc 1 bộ đồ được đan bằng vải sợi; Ambrose Barlow, người trông giống như ông đã ngủ say.

- Thanh kiếm của Gabrielle đã bị mất tích trong rất, rất nhiều năm - Người thẩm tra nói.

- Và cô nói rằng mẹ của cô đã xuất hiện, bùm! Trong không khí, và đưa cho cô. Chỉ như thế. Và sau đó biến mất. Và

quay trở lại giường của bà ấy tại bệnh viện, có lẽ vậy. - Giọng nói của ông đẫm sự mỉa mai.

Schuyler dịch chuyển không thoải mái tại chỗ ngồi của mình. Nó có vẻ tuyệt vời và không thực tế. Nhưng nó đã xảy ra. Giống như cô đã mô tả.

- Đúng vậy...Tôi không biết làm thế nào, nhưng đúng vậy.

Tông giọng của Người thẩm tra đang hạ xuống.

- Xin mời nói cho chúng tôi biết, hiện h thanh kiếm đang ở đâu?

- Tôi không biết.

Cô không biết. Trong sự hỗn loạn sau đó, thanh kiếm dường như đã biến mất cùng với Leviathan, và cô nói với họ như vậy.

- Cô biết gì về thanh kiếm của Gabrielle? - Người thẩm tra hỏi.

- Không gì hết. Tôi thậm chí không biết bà sở hữu một thanh kiếm.

- Đó là một thanh kiếm thực sự. Nó chứa một loại quyền lực đặc biệt. Nó được rèn để luôn nhắm vào mục tiêu của nó. - ông càu nhàu, như thể sự thiếu hiểu biết cô là một dấu hiệu của tội lỗi.

- Tôi không biết cô nhận được cái gì.

Người thẩm tra nói rất chậm rãi và cẩn thận. - Cô nói rằng cô đã mang theo thanh kiếm của mẹ mình. Thanh kiếm đã bị mất trong nhiều thế kỷ và nó không bao h thất bại trong việc tấn công kẻ thù trong lịch sử của thanh kiếm. Và còn nữa...cô đã lam. Cô đã thất bại. Nếu cô thực sự giữ thanh kiếm của Gabrielle, làm thế nào cô có thể bị trượt?

- Có phải ông nói là tôi muốn bị trượt? - cô ngờ vực hỏi.

- Tôi không nói rằng : cô có.

Schuyler bị sốc. Chuyện gì đang xảy ra?

Chuyện này là gì?

Người thẩm tra quay về phía khán giả.

- Thưa Quý ông và Quý bà trong Hội đồng, đây là một tình huống thú vị. Sau đây là sự thật của vấn đề. Lawrence Van Alen đã chết. Cháu gái của ông muốn chúng tôi tin vào một câu chuyện khá kỳ quặc, Leviathan, con quỷ mà chính Lawrence đạ chôn vùi trong đá một thiên niên kỷ trước, đã được giải phóng, và rằng con quỷ đó đã giết ông.

- Đó là sự thật - Schuyler thì thào.

- Cô Van Alen, cô chưa gặp lại ông cô cho đến vài tháng trước đây, có đúng

không?

- Đúng.

- Cô hầu như biết ông từ một người lạ trên đường phố.

- Tôi không nói như vậy. Chúng tôi trở nên rất gần gũi với nhau trong một khoảng thời gian ngắn.

- Hơn nữa, cô nuôi dưỡng cay đắng chống lại ông, phải không? Sau tất cả, cô lựa chọn để sống với người anh trai xa lạ của mẹ cô hơn là với Lawrence.

- Tôi đã không chọn bất cứ điều gì! Chúng tôi đã chống lại việc nhận con

nuôi. Tôi không muốn sống với Charles Force và gia đình của ông ta!

- Vậy cô nói là.

- Tại sao tôi lại muốn giết ông của mình?
- cô hầu như hét lên.

- Thật điên rồ. 1 phiên tòa trò hề, 1 trò chơi đố chữ, 1 trò đùa. Không hề có công bằng ở đây.

- Có lẽ cô không có ý giết ông. Có lẽ, như cô đã nói với chúng tôi, đó là 1 tai nạn. - Người thẩm tra mỉm cười, trông như một con cá mập.

Schuyler sụp xuống ghế của cô, hoàn

toàn bị đánh bại. Vì bất cứ lý do gì, Người thẩm tra cũng không tin vào câu chuyện của cô, nhưng rõ ràng các thành viên còn lại của Hội đồng cũng không. Máu Bạc ẩn náu trong hàng ngũ của họ đã được phát hiện. Nan Cutler đã thiệt mạng trong vụ cháy ở Almeida. Hội đồng tin như vậy, ít nhất là thế. Họ chấp nhận chuyện đó. Forsyth Llewellyn là nạn nhân sự phản bội của Warden Cutler và đã làm chứng. Nhưng những kẻ cầm quyền không muốn chấp nhận thực tế là Leviathan đã quay trở lại. Đó là chuyện chấp nhận lời khai của trưởng lão, và 1 lời khai khác của máu lai. Họ thà tin Schuyler đã cố tình giết Lawrence hơn là việc 1 con quỷ đã sống ra 1 lần nữa.

Không có nhân chứng khác chống lưng cho cô, ngoại trừ Oliver, và lời khai của 1 Conduits con người là không thể chấp nhận tại một cuộc điều tra Ủy ban. Con người chỉ đơn giản là không có giá trị.

Vì vậy, buổi tối trước khi Hội đồng đưa ra bản án và quyết định phải làm gì với cô, cô và Oliver chạy trốn khỏi đất nước.

CHƯƠNG 7 Schuyler

10 h tối, và những vị khách đầu tiên đã hạ cánh. Như để phù hợp với chủ đề phương Đông, 1 trung đội của thuyền Trung Quốc được thuê cho bữa tiệc làm 1 cuộc diễu hành thịnh trọng trên sông, những biểu ngữ tung bay trên đỉnh của

những Ngôi Nhà Vĩ Đại của Châu Âu.
Hapsburg. Bourbon. Savoy.
Liechtenstein. Saxe-Coburg. Máu Xanh
vẫn ở trong Đất Nước Cũ để tìm kiếm
một ngôi nhà mới trên đại dương.

Schuyler đứng canh gác với đội ngũ nhân
viên được xếp hàng áp vào bức tường
đá, chỉ là một máy bay không người lái
vô danh, hoặc để cô hy vọng. Mỗi người
trong số họ mang 1 loại rượu khác nhau :
loại rượu màu hồng trong những ly thủy
tinh chứa martini, những ly thủy tinh có
chân tốt nhất của vùng Burgundy và
Bordeaux từ vườn nho của những người
chủ ở Montrachet, nước lấp lánh với
những lát chanh cho những người kiên
rượu hoàn toàn. Cô bung 1 khay nâng

rượu sâm banh, những chiếc bong bóng tụ tập lại ở miệng ly, có màu vàng và tươi sáng. Cô có thể nghe thấy những tiếng rãng rặc của gió đang quạt mạnh vào nhiều cánh buồm. Một số được trang trí như thuyền rồng, hoàn chỉnh với lớp sơn mạ vàng và đôi mắt ngọc lục bảo phát sáng tại mũi tàu. 1 số được trang bị như tàu chiến với súng đại bác màu sắc rực rỡ nhô ra ở phía đuôi. 1 cuộc diễu hành to lớn, tráng lệ, cùng 1 lúc với khoan dung và đẹp đẽ. Cô nhận thấy cái gì đó khác thường, những tiêu ngữ trên biểu ngữ bắt đầu di chuyển, biến đổi với ánh sáng, thay đổi trong một điệu nhảy chất lỏng của hình thể và màu sắc.

- Cậu có thấy không? - cô quay qua cô

gái đứng bên cạnh mình.

- Thấy gì? Một loạt những người giàu có trong những con thuyền ngu ngốc? - cô phục vụ nói đùa, nhìn cô 1 cách ngờ vực.

Chỉ sau đó Schuyler mới nhận ra rằng những biểu tượng nhấp nháy chỉ những người có tầm nhìn ma cà rồng mới có thể trông thấy được. Chúng là những ký hiệu của Máu Xanh, từ Ngôn Ngữ Thần Thánh. Cô gần như đã để lộ thân phận mình, nhưng may mắn không có ai chú ý. Môi cô run run, và cô cảm thấy cơ thể căng thẳng khi các vị khách bước xuống bến tàu và đến gần những người phục vụ. Điều gì sẽ xảy ra nếu một người nào đó nhận ra cô? Điều gì sẽ xảy ra nếu một

người nào đó từ New York Coven có mặt tại bữa tiệc? Sau đó là gì? Thật điên rồ khi nghĩ cô và Oliver có thể trốn thoát bằng điều này. Venator chắc chắn có ở đây, phải không? Nếu bất kỳ Máu Xanh nào nhận ra cô trước khi cô có thể nói cảnh ngộ của cô với nữ bá tước, cô sẽ không có cơ hội nào nữa, và sau đó những gì sẽ xảy đến với họ? Cô không sợ nhiều cho bản thân mình như Oliver. Cô sợ những ì ma cà rồng sẽ làm đối với 1 Conduit con người mà họ không chấp nhận.

Hy vọng rằng đám đông sẽ vẫn không biết gì khi họ nhìn, 1 loạt những nhà xã hội tìm kiếm vui thú khác, như đồng nghiệp của cô đã mô tả. Chỉ vì họ bắt tử

không có nghĩa là họ không thích sự tâm
thường. Schuyler cố gắng không nhìn
chằm chằm vào những người phụ nữ, hầu
hết họ trông thậm chí còn tuyệt vời hơn
so với các tàu thuyền. Những vị khách nữ
ăn mặc rất đa dạng như geisha Nhật Bản,
trang điểm 1 loại bột màu trắng những bộ
kimono bằng vải hoa bắt mắt, hoặc
những hoàng hậu Trung Quốc với những
kiểu tóc với những tranh sức nhọn màu
đỏ và vàng, hoặc những nàng công chúa
Ba Tư với những đồ trang sức thực được
dán trên trán. 1 nhà xã hội nổi tiếng
người Đức được biết đến tử quần áo tảo
bạo của cô ăn mặc như một ngôi chùa,
một bộ trang phục kim loại nặng sẽ
không cho phép cô đi bộ hoặc ngồi trong
suốt buổi tối. Thay vào đó, cô tung người

lên thuyền Segway. Trong giây lát, Schuyler đã quên mất sự điềm tĩnh của mình và cố gắng nín cười khi những vị công chúa hầu như tàn sát một nhóm nhân viên phục vụ mang trứng cá muối và bánh blinis.

Người đàn ông mặc bộ quân phục sĩ quan Nga, Fu Manchu ria mép và mũ không vành. Đó là tất cả các chính trị không chính xác và chưa lạ lòng tuyệt diệu và lỗi thời. 1 vị khách, người đứng đầu ngân hàng lớn nhất châu Âu, tô điềm bằng chiếc mũ lớn làm bằng da lông chồn zibelin và áo choàng lông sói sang trọng. Bây h là tháng Tám! Ông chắc phải ngạt thở vì sức nóng, và còn nữa, như quý bà trong trang phục Ấn Độ

không thể ngồi xuống. Schuyler hy vọng là nó đáng giá. Những Thần Linh thân thiện có mặt khá nhiều, chỉ có 1 vết sẹo nhỏ, kín đáo ở cổ mới tố giác được họ. Nếu không, họ chỉ như những người tham dự lễ hội và hầu như không phân biệt được chủ nhân ma cà rồng của họ.

Bóng đêm êm dịu và trong trẻo. Âm nhạc Sitar của Ấn độ vọng xuống từ nhà lầu hình tròn, âm thanh the thé dễ phân biệt đang rền rĩ và từng dãy thuyền xếp thành hàng đang chờ để đón trả hành khách trong những trang phục kỳ lạ. Một số tàu cao tốc chở những Máu Xanh Châu Âu tr3 tuổi đang cất hàng. Trang phục của họ táo bạo hơn rất nhiều so với những trưởng lão. Một trong các cô gái, con gái

của Bộ trưởng Tài chính Nga, chẳng mặc gì trừ dây thừng bằng kim loại xếp nếp và 1 mớ đồ trang trí màu đen. 1 người con gái mảnh dẻ xinh đẹp khác mặc 1 chiếc áo giáp bằng da xích trong suốt. Dĩ nhiên, các chàng trai ăn mặc như sát thủ ninja trong những bộ đồ bằng lụa đen, hoặc như các chiến binh samurai, và mang những thanh kiếm trang trí. Khi khay thức ăn của cô trống không, Schuyler quay trở lại, đi ngang qua tầm nhìn của Oliver ở tầng 2. Cô nhìn lên và thấy anh đang làm một ly cocktail màu ngọc lam được tô điểm bằng những trái pháo kêu xèo xèo.

Cô thấy anh gật đầu, và cô biết anh đã nhìn thấy cô. Cô bỏ khay thức ăn trong

một góc tối và nhanh chóng đi vào sảnh chính, ngang qua khu vực phong tỏa của cánh dân cư. Đây là nơi cô và Cordelia đã ở trong những lần ghé thăm của họ. Có một phòng tắm ở bên phải, phía sau các bức tranh tường của Sabine.

Căn phòng trống không. Cô khóa cửa và hít một hơi thật sâu. Giai đoạn một của kế hoạch đã hoàn tất. Họ đã thành công trong việc lén vào bữa tiệc. Bây h là thời gian cho giai đoạn thứ 2. Cô lắc chùm tóc đuôi ngựa và tuột ra khỏi bộ đồng phục phục vụ, cởi các lớp quần áo. Cô tìm thấy 1 bao tải nhỏ mà cô đã giấu bên dưới bồn rửa chén trước đó. Cô mở bao và bắt đầu mặc quần áo, mặc vào bộ váy sari Ấn Độ bằng vải lụa màu hồng gợi

cảm đỉnh kim cương. Oliver đã giúp cô chọn tại cửa hàng Little Jaffna ở quận 10. Anh khẳng khẳng muốn có nó mặc dù nó rất đắt.

Lớp lụa vắt qua bả vai trần của cô 1 cách tao nhã và màu hồng rực rỡ tương phản 1 cách xinh đẹp với mái tóc dài màu xanh-đen của cô. Cô ngắm mình trong gương. Cô ốm hơn bao h hết : thiếu ngủ và thiếu an toàn sẽ gây nên điều này cho bất kỳ ai. Xương gò má của cô, gầy như sắc nét, nổi bật về sắc cạnh, giống như các cạnh của một lưỡi dao. Bộ váy sari sáng màu đem lại màu sắc cho má cô, và những viên đá quý rực rỡ lấp lánh trong ánh sáng. Cô hóp bụng vào mặc dù xương hông của cô nổi bật trên chiếc váy

eo thấp.

Cô lấy ra một túi nhỏ mỹ phẩm từ cùng một ba lô và bắt đầu trang điểm. Cô đặt hộp phấn xuống sàn, và chỉ ngay sau đó nhận ra rằng tay cô đã bắt run lẩy bẩy lần nữa.

Cô không sẵn sàng cho việc này. Bất cứ khi nào cô dự tính những gì cô ấy đang sắp làm, những gì cô sắp hỏi, cô không thể thở. Điều gì sẽ xảy ra nếu nữ bá tước ngoảnh mặt làm ngơ? Cô không thể chạy trốn mãi mãi, phải không?

Nếu nữ bá tước từ chối làm thính giả của họ, họ sẽ không có nơi nào khác để đi.

Hơn bất cứ điều gì, Schuyler muốn về nhà. Cô muốn ở cùng 1 chỗ mà ông bà cô đã sống. Quay trở lại phòng ngủ nhỏ của cô với mảng sơn bong tróc và lò sưởi kêu lạnh lạnh. Cô đã bỏ lỡ cả năm học. Trong một tháng, trường Duchesne sẽ trở lại năm học. Cô muốn quay trở lại với cuộc sống đó, mặc dù cô biết nó đã lạc mất khỏi cô. Ngay cả khi hội đồng châu Âu đưa ra nơi trú ẩn cho cô, thì cũng không có nghĩa cô sẽ có thể quay trở lại New York. Ở bên ngoài ban nhạc đang chơi bản Thriller, trong nhịp điệu bhangra của Michael Jackson, âm nhạc chũm chọe. Cô gói bộ đồng phục phục vụ vào túi và nhét nó vào thùng rác, sau đó rời khỏi căn phòng đầy phẫn, trượt qua các dây nhung.

- Sâm banh? - 1 người phục vụ mời. Rất may, cô phục vụ đã không nhận ra Schuyler là đồng nghiệp trên xe buýt.

- Không, cảm ơn - Schuyler phản đối.

Cô bước xuống cầu thang, trang phục cầu kỳ như một công chúa Ấn Độ. Cô ngẩng cao đầu ngay cả khi cổ họng cô siết chặt lại bởi nỗi sợ hãi. Cô đã sẵn sàng cho bất cứ điều gì xảy ra đêm nay, và cô hy vọng cô sẽ không phải chờ đợi quá lâu

CHƯƠNG 8 MIMI

- Máu Bạc thông minh hơn chúng ta tưởng rất nhiều - Kingsley nói, khi họ

đến sân bay khác.

Họ đã rời khỏi Mỹ vào đêm hôm trước. Bây giờ họ đã trở lại nơi mà mọi chuyện bắt đầu, trước khi đám ngỗng rừng đuổi theo họ nửa vòng trái đất. Quay trở lại Rio.

- Anh nghĩ vậy hả? - Mimi trả lời, thậm chí không cố gắng để che giấu sự mỉa mai trong giọng nói của mình.

- Anh nên biết. Anh là duy nhất.

Cô đeo kính mát khổ lớn và cứu thoát cái ống cuộn Valextra khỏi băng chuyền hành lý. Cô phát cáu vì Kingsley tiết kiệm tiền di chuyển của họ ở khắp mọi nơi. Cô đã

từng có những chiếc túi được bao phủ và được bảo vệ bằng nhựa bất cứ khi nào cô đi du lịch quốc tế. Chiếc va li nhỏ bé tội nghiệp của cô không sống sót được trong sự đối xử mạnh bạo của người bảo quản hành lý. Cô phát hiện một dấu chân bùn in trên bề mặt da mịn màng của chiếc va li.

- Chẳng có gì buồn cười hết - Kingsley nói khi anh lấy túi xách của cô và ném nó vào xe đẩy hành lý, gần như thể anh đang đập bóng chứ không phải đang nâng 1 vật có trọng lượng 70 pound (Mimi không bao giờ đi du lịch như vậy. Một cô gái cần có sự lựa chọn.)

- Tôi không cười. - Mimi đáp lại. - Tôi

chỉ không biết làm thế nào chúng ta có thể bỏ qua nó vào lần đầu. Chỉ vì chúng ta là Venator không có nghĩa là chúng ta không mắc sai lầm. Và chuyện này không phải là không đủ năng lực, mà là đã bị lừa gạt. Chúng ta không tìm kiếm nó, đó là lý do tại sao chúng ta bỏ qua nó.

Họ bước ra khỏi sân bay và bước vào buổi chiều nhiệt đới êm dịu. Cũng may là thời tiết ở đây đảo ngược. Mimi đã chuẩn bị tinh thần bị phòng rộp vì sức nóng, và phát hiện mùa đông ở Nam Mỹ là một ngạc nhiên thú vị.

Các chàng trai Lennox mời chào đi xe taxi của họ đến khách sạn, có nghĩa là cô và Kingsley bị mắc kẹt với nhau một lần

nữa. Hai anh em dưới sự chỉ huy của Kingsley trong nhiều thế kỷ, nhưng vẫn để giữ bí mật riêng. Họ thích những bạn bè riêng của họ, và thường chỉ nói khi họ nói chuyện, trong những tiếng lẩm bẩm đơn âm. Cô và Kingsley đã không có sự lựa chọn; nói chuyện với nhau hoặc chết vì chán nản.

Kingsley huýt sáo một chiếc taxi, và họ chồng chất ở phía sau và lái xe từ từ vào thị trấn. Thành phố trông vẫn như vậy, tuyệt đẹp và kỳ lạ hơn bao giờ hết, nhưng bằng cách nào đó việc nhìn thấy bức tượng chúa Jesus ở trên núi Corcovado không làm cho Mimi hồi hộp như nó đã từng. Cô không biết phải nghĩ gì, cô biết chắc chắn Hội đồng nghĩ gì, ngay cả

Kingsley đã muốn đi sau Leviathan ngay khi anh đọc bản báo cáo, nhưng thay vào đó anh được gửi vào 1 cuộc phiêu lưu nhỏ. Forsyth Llewellyn đã nhấn mạnh những trưởng lão còn sống sót tìm kiếm Người Quan Sát là ưu tiên hàng đầu.

Tất cả những gì Mimi biết là khi Kingsley bắt đầu tập hợp đội ngũ của anh, cô đã tình nguyện. Cô muốn ra khỏi New York, tránh xa những khuôn mặt bị sốc và thê lương của các thành viên còn sống sót trong Hội đồng. Tất cả họ đều yếu đuối và sợ sệt! Thật khó chịu khi thấy họ sợ hãi và khiếp sợ. Họ là những ma cà rồng; sự kiêu hãnh của họ ở đâu? Họ hành động như lũ cừu bị dồn vào chân tường, kêu be be với Forsyth về

cách họ nên ẩn núp.

Cô sẽ không lẩn trốn. Cô muốn tìm bất cứ người nào chịu trách nhiệm cho đêm khủng khiếp đó, săn lùng và giết bọn chúng từng người một. Xúc phạm thần thánh là bọn chúng. Máu Bạc? tấn công trong phạm vi và cường độ của chúng. Chúng đã cố gắng quét sạch các vị trưởng lão của gia tộc và Warden, để lại cộng đồng những kẻ không thích hợp và yếu ớt.

Nhưng trước tiên họ phải tìm Jordan. Jordan sẽ nói với họ chuyện gì đã xảy ra, Jordan sẽ biết ai là Máu Bạc và nơi chúng đang trốn. Bởi vì Jordan Llewellyn chỉ giả vờ là một đứa trẻ.

Jordan là Người Quan Sát, Pistis Sophia, trưởng lão của người cao tuổi, một linh hồn được sinh ra với đôi mắt mở to, có nghĩa là, có đầu đủ sự tinh thông và sự hiểu biết của tất cả những ký ức. Sophia đã ngủ trong hàng ngàn năm cho đến khi Cordelia Van Alen đã yêu cầu gia đình Llewellyns, một trong những gia đình lâu đời nhất và đáng tin cậy nhất trong hội đồng, nhận cô như là đứa con mới sinh của họ. Người Quan Sát được cho là để cảnh giác chống lại kẻ thù của họ và báo động nếu Hoàng tử bóng tối quay lại Trái đất. Trong thời gian khủng hoảng ở La Mã Sophia đã lần đầu tiên phát hiện ra sự phản bội Croatan. Hoặc một cái gì đó như thế.

Đó là những chuyện cách đây rất lâu, và Mimi buồn bực khi không nhớ được. Khi bạn đã sống hàng ngàn năm, đi qua những kỷ ức của bạn cũng giống như cố gắng để tìm thấy một ống kính liên lạc trong một đồng kính vỡ. Quá khứ không được sắp xếp gọn gàng trong một cây thư mục trên màn hình máy tính, đánh dấu cho phù hợp với ngày tháng và các nhãn để truy cập dễ dàng. Thay vào đó, quá khứ là một mớ lộn xộn hình ảnh và cảm xúc, của những kiến thức mà bạn không hiểu và những thông tin mà bạn không nhớ mình đã sở hữu.

Đôi lúc, khi cô có ít phút cho bản thân mình, Mimi tự hỏi tại sao cô tình nguyện 1 cách vui vẻ như vậy. Cô đã bỏ lỡ năm

giữa của trường trung học, và sẽ không thể tốt nghiệp với lớp của mình được. Và không phải như thế cô quan tâm đến Jordan Llewellyn. Cô chỉ gặp bà ấy một vài lần, và mỗi lần, Jordan đều làm khuôn mặt như nhau hoặc một lời nhận xét thô lỗ. Nhưng có điều gì đó nói với cô rằng cô phải đi, và Jack cũng không ngăn cô lại.

Thật kỳ lạ là mọi chuyện không bao h như người ta mong đợi. Mimi đã nghĩ rằng cô và Jack sẽ trở nên gần gũi hơn sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra, đặc biệt là với con nhóc ngu ngốc Van Alen đó cuối cùng cũng ra khỏi con đường của cô. Nhưng tại sao cô lại ở đây, và anh ở một nơi khác?

- Cô đang nghĩ gì mà mê mải thế? - Kingsley hỏi, như thể anh mới nhận thấy sự im lặng trong taxi.

- Nó đáng giá hơn thế nhiều - Mimi nói. - Hãy nói rằng nó nhiều đến đâu, anh sẽ không bao h có đủ khả năng đó.

- Oh, thật vậy sao? - Kingsley nhướn mày. Dấu hiệu của anh ta chuyển động. Đả mba3o có thể lôi kéo những quý cô. Cô có thể đọc tất cả điều đó trên gương mặt kiêu ngạo của anh. Đừng bao giờ nói không bao giờ.

Khách sạn họ đặt phòng là 1 khách sạn khiêm tốn : 3 ngôi sao và nghĩa rộng ra.

Bãi biển cách đây vài dặm, và thang máy đã bị hỏng khi họ đến. Mimi đã trải qua một đêm bơ phờ trên chiếc khăn trải giường giữa ngáy và ngạc nhiên khi thấy đội trong tinh thần đặc biệt vào sáng hôm sau. À, có người thích loại vải peccan này.

Kingsley ngồi tại bàn ăn sáng trông tràn đầy sinh lực và không chỉ là từ 4 liều cà phê trong ly của anh ta. Anh uống cà phê như một số ma cà rồng uống máu.

- Chúng tôi đã suy nghĩ giống như con người - anh thở dài.

- Tìm kiếm kẻ tình nghi, thậm chí nhân chứng. Đây là Croatan mà chúng ta đang

chông lại. Và họ dành thời gian để thao tác một bộ nhớ dẫn chúng ta đi khắp nơi trừ nơi này.

- Có nghĩa là bà ấy ở đây. Ở Rio. Tôi hiểu rồi. - Mimi gật đầu.

- Có lẽ bà ấy ở ngay dưới mũi chúng ta. - Kingsley nói. - Trong một trong những thành phố đông dân nhất trên thế giới.

- Mười triệu người - Mimi nói. - Quá nhiều.

Trái tim của cô bắt đầu chìm vào những suy nghĩ sẽ có bao nhiêu giấc mơ họ sẽ phải đọc, bao nhiêu đêm vô tận họ sẽ phải trải qua để theo đuổi những cái

bóng trong bóng tối.

Cô nhìn Kingsley bước ra khỏi bàn và hướng tới tủ đựng bát đĩa, nơi khách sạn đã làm một bữa sáng đầy đủ : những đĩa gỗ đầy bánh pho mát và bánh quy mặn; đu đủ mới cắt, xoài, dưa hấu. Bát kem bơ. Lò hâm đầy lát giăm bông mật ong và thịt xông khói giòn. Anh cầm lên một lát dưa hấu và cắn một miếng, đứng trước các cửa sổ dài có một cái nhìn toàn cảnh thành phố.

Mimi theo cái nhìn của anh cách xa những sườn đồi tùm lại thành cụm. Những khu ổ chuột đông đúc và cấu trúc khéo léo như trang trại kiến, bấp bênh cao chót vót trên các vách đá, và một mê

cung Byzantine của khu nhà ở dành cho người Do Thái.

- Thật đáng kinh ngạc, đó không phải là thành phố trong thành phố sao. - Mimi nói. - Thật ngạc nhiên khi tất cả họ đều không rơi xuống trong mùa lũ.

Kingsley đặt vỏ dừa xuống. - Những khu phố ổ chuột...dĩ nhiên. Máu Bạc luôn bị cuốn hút bởi sự hỗn loạn và rối loạn. Đó là nơi mà chúng ta sẽ bắt đầu.

- Anh nói thật hả? - Mimi rên rỉ. Không ai đến đó trừ khi họ phải đến.

CHƯƠNG 9 Bliss

Người Khách khó chịu. Bliss cảm thấy

tình trạng bị chọc tức của ông ta như 1 nốt phồng rộp. Đó là vào buổi chiều, như cô có thể nhớ được. Những ngày trôi qua kế tiếp nhau thật dễ dàng khiến cô rất khó tính toán được thời gian, nhưng Bliss cố gắng theo dõi theo cách tốt nhất cô có thể. Khi ông ta yên lặng, đó là ban đêm, và khi cô có thể cảm nhận được nhận thức của ông ta, đó là ban ngày.

Thông thường, cô sẽ có được một cái nhìn thoáng qua thế giới bên ngoài khi ông ta tỉnh dậy. Giống như sáng hôm qua, với những cửa chớp màu trắng. Sau đó bức màn che sẽ đóng lại lần nữa. Chỉ khi ông ta hạ sự đề phòng của ông ta xuống thì Bliss mới có thể có được một hình ảnh lướt qua của thế giới bên ngoài.

Giống như bây giờ, bởi vì Người Khách bị bất ngờ.

Một phút họ đã sai bước qua căn nhà, và tiếp theo họ đứng ngay giữa một loạt các động vật : kỳ cục và đáng thương. Thật xấu xí. Đây là gì? Cô đang nhìn cái gì? Sau đó, cô nhận ra cô đang nhìn thế giới qua đôi mắt của ông ta. Chỉ khi cô đẩy bản thân mình lên cao hơn 1 chút cô mới thấy rằng họ chỉ ở giữa 1 nhóm người bình thường. Một phụ nữ mặc một bộ đồ màu be và cặp kính mát báo hiệu 1 gia đình đang băng qua tiền sảnh. Họ trông giống như đám đông người Hamptons điển hình, Cha trong chiếc áo sơ mi màu cá sấu tuyền lam, với một chiếc áo len

quần vạt màu trắng trên vai, Mẹ trong bộ đồ sọc màu hoa oải hương, những đứa trẻ, 2 cậu bé trong các phiên bản thu nhỏ trang phục của người cha.

- Oh, xin chào. . .Tôi xin lỗi. Chúng tôi được biết người chủ sở hữu không có ở đây - người phụ nữ trong bộ đồ làm việc nói với một nụ cười giả tạo.

- Nhưng kể từ khi cô ở đây, cô có biết người thâu của cha cô vẫn có thể hoàn toàn sửa chữa lại?

Sau đó tất cả tối đen và hình ảnh biến mất lần nữa, mặc dù Bliss đã có thể nghe thấy câu hỏi. Bobi-Anne đang ở giữa việc sửa chữa lại trước khi bà chết. Ngôi

nhà Hamptons được cho là cho đến bây giờ phải hoàn thành rồi. nhưng khi họ trở về từ Nam Mỹ, Forsyth đã ra lệnh ngừng xây dựng. Toàn bộ 1 nửa phần còn lại của ngôi nhà bị khuyết. Ở nơi đó là một lỗ hổng lớn trong lòng đất bao gồm trong bụi thạch cao, mùn cưa, và nhựa.

Thượng nghị sĩ đã quay về New York để phát hiện ra rằng ông đã bị bòn rút hết tiền trong biến động tài chính mới nhất. Một số loại kế hoạch Ponzi, Bliss hiểu; hoàn toàn là lừa đảo. Cô không chắc, trừ việc nó nghĩa là gì, nó đủ để Forsyth bị mất chức vụ trong Hội đồng trong một thời gian. Bliss không thể hoàn toàn nói chuyện gì đã xảy ra, vì trong khoảng thời gian này Người Khách bắt đầu tiếp quản

hoàn toàn; nhưng cô có một cảm giác họ đã bị phá sản. Forsyth đang cố gắng để có được một khoản vay từ Ủy ban để vượt qua, nhưng nó sẽ không đủ. Tiền lương thượng nghị sĩ Mỹ của ông là tầm thường. Gia đình Llewellyns, giống như nhiều gia đình máu màu xanh, sống dựa vào lợi nhuận đầu tư. Và rõ ràng các khoản đầu tư đã biến mất.

Mà có lẽ đó là lý do tại sao có một nhân viên bất động sản tại căn nhà với khách hàng của cô ta. Forsyth đang bán căn nhà. Ý nghĩ đó không làm cho Bliss buồn. Họ đã không dành quá nhiều thời gian ở Hamptons để cô nhớ nó. Cô đã thất vọng nhiều hơn nữa khi họ đã rời khỏi nhà của họ ở Texas. Thỉnh thoảng cô

vẫn nhớ ngôi nhà : cách phòng ngủ 2 tầng của cô dựng vào dưới lá cây của một cây liễu cổ, những buổi chiều đọc sách trong mái hiên, những chiếc gương cổ trong các phòng tắm đã làm mọi người trông khá bí ẩn và huyền ảo.

Người Khách đã đi được 1 lúc, cô nghĩ, một mình trong bóng tối. Bao lâu, cô không chắc chắn. Thật khó để đánh giá thời gian khi bạn không ở trong thế giới thực nữa. Bliss không chắc chắn, nhưng cô nghĩ rằng có điều gì đó khác về tình trạng cô đơn. Rằng cô có thể được thực sự một mình trong thời gian này và không chỉ bỏ ra ngoài của cơ thể của mình trong khi Người Khách biết chuyện. Thông thường, cô cảm nhận được sự hiện diện

của ông ta, nhưng đã có lần trong quá khứ khi cô khá thuyết phục mình rằng cô hoàn toàn một mình. Rằng chỉ duy nhất có cô bên trong cơ thể của mình, và người khác đã đi rồi.

Có thể sao? Rằng cô thực sự 1 mình? Bliss cảm thấy một sự phấn khích gia tăng trong lồng ngực.

Không có gì cả. Người Khách đã đi rồi. cô có thể cảm thấy điều đó. Cô chắc chắn. Cô biết cô phải làm gì. Nhưng cô không biết cô vẫn còn có thể.

Mở rèm ra. Mở mắt ra. Mở chúng ra! Mở ra! Nhưng chúng đâu rồi? Quái lạ. Cô thực sự hiểu được ý nghĩa của từ. Nó

giống như thả nổi mà không cần neo. Cô phải tiếp đất 1 lần nữa, để cảm thấy con đường xung quanh cho đến khi đúng là nó, một vết nứt của ánh sáng, có thể cô chỉ tưởng tượng nó, nhưng nếu cô có thể chỉ cần buộc nó mở ra thêm 1 chút nữa...

Bliss từ từ mở mắt. Cô đã làm được! Cô nhìn quanh. Thật tuyệt vời khi có thể nhìn thế giới bằng chính mình, chứ không phải là do Người Khách nhìn thấy nó, thông qua cặp kính màu đáng ghét của ông ta. Cô đang ở trong thư viện. Một góc nhỏ ấm cúng được bao quanh bởi những bức tường sách. Nhà trang trí của mẹ kế của cô đã nhấn mạnh rằng tất cả những điều kiện tốt nhất của ngôi nhà chỉ có 1. BobiAnne đọc tạp chí. Forsyth thích ở

lại trong phòng làm việc của ông với chiếc ti vi màn hình lớn. Thư việc đã trở thành lãnh thổ của 2 chị em cô. Bliss nhớ cách cô và Jordan ngồi ở ghế cửa sổ, nhìn ra hồ bơi và đại dương khi họ đọc sách. Bliss đã nhìn thấy một đồng sách đã đọc vào mùa hè trên kệ bên cạnh chiếc bàn thời Victoria. Anh em nhà Karamazov. CHùm nho uất hận. Thuyết phục.

Cô nghĩ cô nghe thấy tiếng ồn. Cô không biết đó là từ bên trong hay bên ngoài. Đóng rèm lại. Nhắm mắt lại, cô nghĩ 1 cách điên cuồng. Đóng chúng lại trước khi ông ta trở lại. Cô đóng chúng lại.

Không có gì. Cô vẫn 1 mình.

Cô chờ đợi trong 1 khoảng thời gian dài. Sau đó, cô mở mắt ra một lần nữa. Không có gì. Cô thực sự một mình. Cô phải tận dụng lợi thế này. Bliss đã có một kế hoạch kể từ khi cô nhận ra sự vắng mặt kéo dài của ông ta.

Cô phải làm một cái gì đó hơn là chỉ nhìn xung quanh. Cô dám không? Cơ thể cô cảm thấy chậm chạp và nặng nề. Quá nặng. Điều này sẽ là không thể. Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ta trở lại? Sau đó là gì? Mình phải thử, cô tự nói với mình. Cô phải làm cái gì đó. Cô không thể chỉ sống như 1 kẻ tàn phế, trong nhà tù, trong tình trạng tê liệt.

Nếu mình có thể mở mắt, mình cũng có thể làm những điều khác. Mình vẫn là Bliss Llewellyn, phải không? Mình đã giành được các giải đấu quần vợt và chạy maraton. Mình có thể làm điều này.

Cử động tay đi. Cử động tay đi.

Không thể. Quá nặng. Tay mình đâu? Mình có một bàn tay? Bàn tay là gì? Đây rồi. Mình có thể cảm thấy năm ngón tay của mình, nhưng chúng cảm thấy rất xa xăm, như thể phía sau thủy tinh, hoặc chìm dưới nước. Cô nhớ đã xem một nhà ảo thuật trên chương trình Today đã cố gắng sống dưới nước trong vài ngày. Trông ông ta bất động và sưng tấy như thế nào. Cô không phải là nhà ảo thuật,

nhưng không có lý do để bị mắc kẹt bên dưới sự sợ hãi của mình. Di chuyển đi. Di chuyển. Tay của mình. Ôi Trời ơi. Nó phải nặng 3.000 pound. Mình không thể làm được. Mình không thể. Mình không thể. Nhưng mình phải làm.

Làm đi!

Cô nhớ thật khó khăn như thế nào để học 4 điều căn bản của kim tự tháp bọ cạp, một trong những chuyển động khó khăn nhất trong cổ vũ. Nó đòi hỏi sự phối hợp nhạy bén và kỹ năng của một nghệ sĩ đu dây. Bliss là cô gái cổ vũ duy nhất trong nhóm có thể làm được điều này. Cô nhớ cô đã sợ hãi như thế nào trong lần đầu tiên. Nếu cô không kết hợp với những

cánh tay bên dưới đề tung lên, cô sẽ bị ngã; nếu cô bỏ lỡ người ở phía sau khi duỗi ra, cô sẽ bị ngã; nếu cô không đứng thẳng bằng 1 cách chính xác trên chân trái mình, cô sẽ bị ngã.

Nhưng cô đã kết hợp với những người bên dưới, đạt mục đích, đứng vững khi chân phải của cô uốn cong trên đầu, và giữ tư thế đó cho đến khi cô được tung lên và búng mình nhào lộn để tiếp đất trên đôi chân của cô.

Trường Duchesne thật tệ khi không có 1 đội thể thao. Bliss đã cố gắng thành lập 1 đội, nhưng không ai quan tâm. Những kẻ hợm hĩnh! Chúng không biết chúng đã bỏ lỡ cái gì. Cảm giác của 1 đêm trong 1

trận đấu lớn. Sự mong đợi của đám đông. Sự hồi hộp khi chạy trên sân, tiếng gầm rú từ khán đài, sự ghen tị và ngưỡng mộ. Vào các thứ Sáu, đội cổ vũ được phép mặt đồng phục đến lớp học. Điều đó giống như đang đội 1 chiếc vương miện vậy.

con bọ cạp.

Cô đã làm được điều đó.

Nếu mình làm được điều đó, mình có thể làm được điều này, cô tự nhủ.

Di chuyển. Tay!

Cô có thể cảm thấy tóc mái vương trên

mặt cô, Người Khách đã không bận tâm với kiểu tóc, hoặc móng tay. Bliss cảm thấy khó chịu. Tất cả những việc làm để trông dễ thương đã bị tuột dốc. Mái tóc tự nhiên của cô rất bù xù, rất khô khi chạm vào. Cô phải làm cái gì đó về nó.

Đây rồi. Urrrgh! Tay cô co giật, chuyển động giống như một con rôi, giống như một con rôi trên dây. Nhưng cô đã làm được. Tay cô vung về chải tóc, vén tóc ra khỏi mắt cô.

Vậy là.

Mình có thể làm được.

Mình có thể kiểm soát của cơ thể của

mình. Tuy khó khăn, đau đớn và chậm chạp, nhưng mình có thể làm được. Mình vẫn chưa bị loại khỏi cuộc chơi.

Bây h tất cả những gì cô phải học là làm thế nào để đi lại được.

Conduit

Trong gần bảy mươi năm, Christopher Anderson đã phục vụ như 1 Conduit con người trung thành với Lawrence Van Alen. Ông là một trong những người đã đem Schuyler đến bệnh viện để xem xét cánh tay cô bé sau khi họ trở về từ Corcovado với những tin tức về ông chủ của ông. 1 quý ông nhanh nhẹn, lịch thiệp không bao h thua kém Schuyler đặc biệt

là người cao tuổi, nhưng kể từ cái chết của Lawrence trông như thể tuổi tác đã bắt kịp ông. Bây h ông thật yếu ớt và đi phải chống gậy.

Anderson đến thăm cô vào buổi tối cuối cùng hôm đó tại nhà của Oliver, nơi cô đang ở kể từ khi trở về từ Nam Mỹ. Cô đã không đủ can đảm để quay trở lại ngôi nhà trên đường 101. Sẽ rất đau đớn khi biết nơi đó không có Lawrence đang nhả khói điếu xì gà trong phòng nghiên cứu của ông.

Conduit của ông cô đã khuyên cô rời khỏi đất nước càng sớm càng tốt. Ông đã đọc những bản sao của cuộc điều tra.

- Cô không thể để mất cơ hội. Không ai biết điều gì sẽ xảy ra vào ngày mai. Sẽ tốt hơn nếu cô đi bây giờ và biến mất trước khi họ có thể trục xuất cô như 1 kẻ phản bội.

- Mình đã nói mà. - Oliver nói, nhìn đầy ý nghĩa vào Schuyler.

- Nhưng chúng tôi có thể đi đâu? - cô hỏi.

- Khắp nơi. Không ở lại bất cứ nơi nào quá 72 tiếng. Venator rất nhanh nhẹn, nhưng họ sẽ sử dụng glom để tìm cô, và điều đó sẽ làm họ chậm đi. Bất cứ nơi nào cô đi, hãy chắc chắn rằng cô sẽ dừng lại tại Paris vào tháng tám.

- Tại sao lại là Paris - Schuyler hỏi.

Toàn bộ Coven Châu Âu hội tụ mỗi hai năm cho một bữa tiệc lớn và Đại hội, - Anderson nói.

- Lawrence đã lên kế hoạch tham dự cuộc họp định kỳ sáu tháng. Cô sẽ thay vào vị trí của ông. Nữ bá tước sẽ nhìn thấy cô. Hội đồng đã ly gián kể từ khi Máu Xanh rời bỏ đất nước cũ. Bà ta không bao giờ có bất kỳ niềm tin vào Michael và Coven New York. Bây h, niềm tin của bà ta thậm chí sẽ ít hơn, khi bà ta nghe tin cái chết của Lawrence. Bà là 1 trong những bạn bè lâu đời nhất của ông.

Nữ bá tước cũng là 1 người bạn của Cordelia, Schuyler nhận ra sau đó. Cô mơ hồ nhớ lại cặp vợ chồng hoàng gia : ngôi nhà trang nghiêm của họ đã tạo được nhiều ấn tượng. Cô đã không nghĩ đến bất cứ điều gì đặc biệt về họ ngoại trừ họ có vẻ lịch thiệp và cực kỳ giàu có, giống như tất cả mọi người trong nhóm của Cordelia. Bây h Schuyler hiểu họ thật đặc biệt. Nữ bá tước đã kết hôn với Hoàng tử Út Henri, người đã từng là vua nước Pháp cứu nguy cuộc Cách mạng. Henri đã từng là Regis của Hội đồng Châu Âu. Khi kết thúc của chu kỳ của ông, nữ hoàng của ông đã đảm nhận danh hiệu này.

Anderson cũng đã rời khỏi thành phố. Sau cái chết của một ma cà rồng, Conduits con người sẽ được giải thoát khỏi sự phục vụ và được ban lựa chọn : Sở lưu trữ hoặc tự do. Họ có thể làm việc cho Coven rộng lượng, hoặc họ có thể có một cuộc sống bình thường.

Anderson nói với họ rằng ông không mong muốn được sống phần còn lại của cuộc đời mình trong tầng hầm. Ông đã quay trở lại Venice, trở lại trường đại học. Tất nhiên, ký ức của ông sẽ bị Hội đồng xóa bỏ. Đó là một điều kiện tiên quyết để ông rời khỏi họ. Máu Xanh giữ bí mật của họ.

Schuyler hiểu sự lựa chọn của Anderson,

nhưng ó làm cô buồn. Anderson lá liên kết cuối cùng còn lại của ông cô. Một khi ông rời khỏi Coven, ông sẽ là một người xa lạ với cô. Nhưng cô sẽ không từ chối mong muốn cho một sự tồn tại bình thường của ông. Ông đã dành cả cuộc đời để phục vụ gia đình Van Alen.

- Hãy đi tìm nữ bá tước. - Anderson tiếp tục.

- Kể cho bà nghe tất cả mọi chuyện. Đã có sự mất lòng tin giữa các coven, vì vậy có thể bà ấy hông biết sự thật về vụ thảm sát ở Rio. Và, Schuyler?

- Vâng.

- Tôi biết những gì họ đã lên kế hoạch cho tôi vào ngày mai tại buổi phỏng vấn xuất cảnh của tôi. Bị bắt buộc mất trí nhớ. Nhưng đừng lo, tôi sẽ không bao giờ quên cô. - Ông bắt tay cô, và cô siết chặt tay ông trong tay mình.

- Cũng như tôi sẽ không quên lòng tốt tuyệt vời của ông. - Schuyler trả lời.

Oliver đã đúng như thường lệ. Họ phải rời đi ngay lập tức. Venator sẽ đến đây vào rồi nay. Họ sẽ đến để đưa cô đi.

Nữ bá tước sẽ giúp cô.

Schuyler hi vọng người bạn già của ông cô nói đúng.

CHƯƠNG 10 Schuyler

- Nhìn cậu xem - Oliver thì thầm, đến từ phía sau để đặt bàn tay ấm áp của cậu lên cái eo trần của Schuyler. Cô quay về phía anh với 1 nụ cười nhẹ và đặt tay mình vững chắc lên đầu anh để họ thực sự ôm chặt nhau. Tối nay xảy ra bất cứ việc gì, ít nhất họ cũng bên nhau. Đó là một nguồn an ủi lớn cho cả hai người.

- Chính cậu nhìn cũng không quá tệ. - cô nói.

Anh ăn mặc như một hoàng tử xứ Mogul, trong chiếc áo khoác cưỡi ngựa thêu kim tuyến vàng rực rỡ và khăn đóng màu

trắng trên đỉnh mái tóc màu nâu nhạt của anh.

Để trả lời, Oliver nắm lấy tay cô và ép nó lên môi anh, làm xương sống cô rùng mình. Bạn cô và gia đình cô. Họ là một đội. Giống như Los Angeles Lakers, bất khả chiến bại, Schuyler không thể không nghĩ tới. Cô luôn có những suy nghĩ đùa khi cô lo lắng.

- Đây là gì? - cô hỏi, khi Oliver ấn cái gì đó vào lòng bàn tay cô.

- Mình thấy nó trong vườn - anh nói, cho cô thấy nhánh cỏ ba lá nhàu nát. - Cho may mắn.

Mình không cần may mắn, mình đã có cậu, cô muốn nói như vậy, hưng cô biết Oliver sẽ nghĩ rằng nó thật ảm đạm. Thay vào đó, cô chấp nhận nhánh hoa và nhét nó vào sari của cô với một nụ cười.

- Nhảy chứ? - anh hỏi, khi bản nhạc bhangra kết thúc và dàn nhạc chuyển sang điệu vaxơ của Beatles Norwegian Wood.

Anh dẫn cô ra giữa sàn nhảy nằm trong khán phòng lớn hướng ra sân. Căn phòng được trang trí với những chiếc đèn lồng nổi Trung Quốc, ánh sáng nhẹ nhàng của các đèn lồng trông không thích hợp so với kiến trúc cổ điển kiểu Pháp. Chỉ có một vài người khiêu vũ, và Schuyler lo

lẳng họ sẽ dễ bị chú ý khi là người trẻ tuổi nhất trên sàn nhảy.

Nhưng cô luôn yêu thích bài hát này. Tôi đã từng có 1 cô gái, hay tôi nên nói, cô đã từng có tôi. Và cô yêu việc Oliver muốn khiêu vũ. Anh chìa cánh tay ra và cô bước tới, tựa đầu cô lên vai anh khi anh vòng tay qua eo cô. Cô ước gì khiêu vũ là tất cả những gì họ phải làm. Thật dễ chịu khi chỉ sống trong khoảnh khắc, để tận hưởng việc ôm chặt lấy anh, để giả vờ 1 chút rằng họ chỉ đơn thuần là hai người trẻ đang yêu và không có gì khác.

Oliver dẫn dắt cô nhịp nhàng uyển chuyển qua từng điệu nhảy, kết quả của

các khóa học khiêu vũ bắt buộc của người mẹ bị nghi lễ ám ảnh của anh. Schuyler cảm thấy duyên dáng như một nữ diễn viên ballet trong bước nhảy tự tin của anh.

- Mình không bao h biết cậu có thể khiêu vũ - cô trêu chọc.

- Cậu chưa bao h hỏi. - anh nói, xoay tròn cô khiến cho chiếc quần lụa bông bành 1 cách duyên dáng quanh mắt cá chân cô.

Họ khiêu vũ nhiều hơn 2 bản, 1 điệu nhảy pôlône lôi cuốn và 1 bài nhạc rap phổ biến, 1 sự kết hợp giữa cao và thấp, Mozart đến M.I.A, Bach đến Beyonc.

Schuyler thấy cô thật sự đang tận hưởng. Sau đó, âm nhạc đột ngột dừng lại và họ quay qua để xem nguyên nhân gây ra sự im lặng đột ngột.

Nữ bá tước của Paris, Isabelle của Orleans, dàn nhạc thông báo, khi 1 người phụ nữ oai nghiêm, rất xinh đẹp so với tuổi của bà, với mái tóc đen nhánh mang 1 nét vương giả bước vào phòng. Bà ăn mặc như nữ hoàng Sheba, với chiếc mũ màu vàng và xanh. Tay phải bà cầm 1 sợi xích lớn bằng vàng, và phía cuối sợi dây là 1 con báo đen đang đeo 1 chiếc vòng cổ bằng kim cương.

Schuyler ngưng thở. Vậy đó là nữ bá tước. Viễn cảnh của việc thỉnh cầu người

phụ nữ này 1 nơi trú ẩn đột nhiên có vẻ khó khăn hơn bao giờ hết. Cô đã mong đợi Nữ bá tước là 1 người đầy đặn và cao tuổi, nhếch nhác, thậm chí là 1 bà già trong trang phục màu hồng phấn với 1 bầy chó corgi. Nhưng người phụ nữ này tinh tế và sang trọng; cô bắt gặp từ xa như 1 vị thần. Tại sao bà ta lại phải quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra cho Schuyler chứ?

Tuy nhiên, có thể Nữ bá tước chỉ trông hách dịch và không thể tiếp cận vậy thôi. Sau tất cả, bữa tiệc này không phải dễ dàng cho cô. Schuyler tự hỏi liệu nữ bá tước có buồn không khi bị mất ngôi nhà. Khách sạn Lambert đã từng là nhà của bà từ thế hệ này qua thế hệ kia. Schuyler

biết cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu gần đây đã hạ bệ ngay cả những ngôi nhà vĩ đại nhất và các gia đình giàu nhất. Gia đình Hazard-Perry đã đầu tư tốt : Oliver nói với cô rằng họ đã nhận ra thị trường từ những năm trước, trước khi bị khủng hoảng. Nhưng trên tất cả vùng Upper East Side, Schuyler nghe nói, đồ trang sức đã được bán đầu giá, thẩm định nghệ thuật, danh mục đầu tư bị thanh lý. Ở Châu Âu cũng tương tự. Không ai trong số các gia đình Máu Xanh thậm chí có thể đủ khả năng để mua Lambert. Nó phải rao bán cho 1 công ty, và đã như vậy.

Nữ bá tước vẫy tay chào những vị khách của mình trong khi phòng khiêu vũ nổ

tung trong tiếng vỗ tay, Schuyler và Oliver vỗ tay nồng nhiệt như những người khác. Sau đó, Isabelle bỏ đi, âm nhạc lại nổi lên, và sự căng thẳng trong phòng dịu đi.

- Vậy nam tước đã nói gì? - Schuyler hỏi, khi Oliver xoay tròn cô đi từ trung tâm của căn phòng.

Nam tước de Coubertin là người hầu của nữ bá tước và phục vụ nữ chủ nhân của ông như Conduit con người, như Oliver phục vụ Schuyler. Anderson đã nói với họ cuộc gặp gỡ với nữ bá tước chỉ có thể thuận tiện bởi nam tước. Ông là chìa khóa để thỉnh cầu. Nếu không có sự cho phép của ông, họ sẽ không bao giờ có thể

thậm chí có được 1 không gian nhỏ của nữ bá tước. Kế hoạch là để cho Oliver tự giới thiệu mình vào giây phút nam tước bước vào bữa tiệc, mai phục ông khi ông bước ra khỏi thuyền.

- Chúng ta sẽ sớm biết thôi - Oliver nói, trông có vẻ e ngại.

- Đừng nhìn lên. Ông ấy đang đến chỗ chúng ta.

Chương 11: Mimi

Bốn Venator tạo ra 1 âm thanh nhỏ khi họ hạ cánh trên mái nhà của tòa nhà. Tiếng bước chân của họ có thể bị nhầm là tiếng xào xạc của cánh chim, hay một vài viên sỏi bị văng ra từ sườn đồi. Đây là đêm

thứ tư của họ ở Rio, và họ đang ở trong khu ổ chuột de Rocinha, dân số có hệ thống, nhà khối nối tiếp nhà khối, đường nối tiếp đường, căn lều dột nát nối tiếp căn lều dột nát. Họ đang tìm kiếm bất cứ cái gì, 1 mảnh vụn ký ức, một từ, một hình ảnh có thể làm sáng tỏ về những gì đã xảy ra với Jordan và nơi bà ở.

Mimi biết luyện tập khá tốt để cô có thể làm điều đó trong giấc ngủ. Hoặc thực sự, giấc ngủ của họ. Hãy nhìn những Máu Đỏ xem, thật ám cúng và an toàn trong giấc ngủ của họ, cô nghĩ. Họ không biết rằng ma cà rồng đang rón rén đi vào giấc ngủ của họ.

Ký ức là những thứ phức tạp, Mimi nghĩ

khi cô bước vào thế giới tranh tối tranh sáng của glom. Chúng không ổn định.

Chúng thay đổi nhận thức theo thời gian. Cô đã thấy chúng thay đổi như thế nào, hiểu sự trôi đi của thời gian ảnh hưởng đến họ như thế nào. 1 kẻ làm việc chăm chỉ có thể có thời thơ ấu đầy đau khổ và khó khăn, bị hủy hoại bởi những lời chế giễu và tên gọi bị bắt nạt trong trường học, nhưng sau đó có sự hiểu biết về lòng vị tha nhiều hơn nữa của những bất công trong quá khứ. Quần áo làm bằng tay mà anh ta bị buộc phải mặc đã trở thành một minh chứng cho tình yêu của mẹ anh ta, mỗi miếng vá và mũi khâu là một dấu hiệu của sự siêng năng của bà thay vì 1 là nghèo đói. Anh ta sẽ nhớ Cha

ngủ muộn để giúp làm bài tập về nhà, sự công hiến và lòng kiên nhẫn của người cha già, thay vì tinh nóng nảy của ông khi ông trở về nhà, muộn, từ nhà máy.

Mimi đã quét hàng ngàn ký ức của những người phụ nữ bị bỏ rơi bởi những người yêu đẹp trai trở nên xấu xí và thô lỗ, những chiếc mũi Roman có lẽ là quá nhọn, đôi mắt ngày càng nhỏ và tầm thường, trong khi các chàng trai bình thường đã trở thành người chồng dần trở nên quyến rũ khi năm tháng trôi qua, do đó khi được hỏi có tình yêu sét đánh không, những người phụ nữ sẽ vui vẻ trả lời có.

Những ký ức di chuyển hình ảnh trong đó

có nghĩa là liên tục thay đổi. Chúng là những câu chuyện mà mọi người kể với nhau. Sử dụng glom là thế giới của ký ức và bóng tối, một không gian mà ma cà rồng có thể truy cập để đọc và điều khiển tâm trí giống như bước vào 1 căn phòng tối, ào một phòng thí nghiệm nơi mà các nhiếp ảnh gia rửa những tấm phim của họ, nhấn chìm họ trong những nồi cyan hóa chất, nhuộm chúng trên những kệ nylon. Mimi nhớ lại căn phòng tối ở trường Duchesne, cách cô đã từng trốn ở đó với thần linh quen thuộc của cô. Quay qua cánh cửa quay vòng, bỏ lại thế giới màu sắc sặc sỡ của trường học đằng sau để bước vào một không gian nhỏ chật chội, rất tối tăm mà cô tự hỏi lần thứ 2 liệu cô có mù không. Nhưng, tất nhiên,

ma cà rồng có thể nhìn thấy trong bóng tối. Liệu họ có phòng tối không, khác hơn so với trong các bộ phim nơi họ đã theo dõi những kẻ giết người hàng loạt? Mimi tự hỏi. Hiện nay mọi người đều có máy ảnh kỹ thuật số. Những phòng tối đã thuộc về tiền sử. Giống như những lá thư viết tay và những cu65c hện phù hợp.

- Phòng tối phải không, Force? Cô sẽ không tấn công tôi khi là 1 nhiếp gia chứ.

- Nhưng tôi sẽ tấn công anh - Mimi đáp trả.

- Har-har.

- Quay trở lại bệnh nhân của anh đi. Anh

sắp đánh thức bệnh nhân của tôi rồi.

Đây là nghi thức ngoại giao để chống lại việc Kingsley thò vào không gian của cô. 4 người Venator có thể cảm nhận lẫn nhau, nhưng họ đòi hỏi phải ở trong những kênh riêng biệt, quan sát những giấc mơ khác nhau. Họ đã bước vào phòng ngủ tập thể của 1 phụ nữ, một địa điểm trong thành phố nơi mà các cô gái từ các tỉnh xa xôi hẻo lánh phải trả một phần thù lao cho giường ngủ.

Mimi ở trong tâm trí của 1 cô gái, cô gái cũng cỡ tuổi như cô, trong vòng đời này : 17 tuổi. Cô gái làm việc như 1 cô hầu phòng trong 1 khách sạn. Mimi quét ba tháng gần đây nhất của cuộc sống cô.

Thấy cô dọn dẹp giường và dọn sạch thùng rác, hút bụi những tấm thảm và bỏ túi những món tiền bo nhỏ nhoi khách để lại bên cạnh những chiếc bàn. Thấy cô chờ đợi cho bạn trai của mình, 1 người đưa tin bằng xe đạp, sau khi làm việc tại một quán cà phê nhỏ. Cái gì thế này? Người quản lý khách sạn đã buộc cô gái vào văn phòng của hắn ta và bảo cô cởi quần áo. Thú vị thật. Nhưng nó có thật không?

Được Venator huấn luyện, Mimi đã học được cách làm thế nào để phân biệt giữa hư cấu và thực tế, sự mong chờ từ thực tế. Cô gái thực sự bị lạm dụng bởi sếp của mình hay cô chỉ sợ rằng nó sẽ xảy ra? Nó trông giống như 1 giấc mơ của sự

sợ hãi. Mimi đặt 1 ép buộc : cô đã tưởng tượng cô gái đẩy sếp của cô ra, đá vào đúng ngay chỗ đau của ông ta. Đúng vậy. Nếu có chuyện đó xảy ra, bây h cô gái sẽ biết mình phải làm gì.

- Điềm danh. Lennox. Một. - Giọng nói của Kingsley vang vọng trong bóng tối.

- Rõ.

- Hai?

- Rõ.

- Force?

Mimi thở dài. Không có dấu hiệu của

Người Quan Sát trong bất kỳ suy nghĩ nào của cô gái.

- Rõ.

Cô chớp chớp đôi mắt. Cô đang đứng phía trên cô gái, người đang ngủ ngon lành dưới tấm chăn. Mimi nghĩ cô ấy nở một nụ cười nhỏ trên môi. Không cần phải sợ, Mimi gửi đi. Một cô gái có thể làm bất cứ điều gì cô ấy muốn làm.

- Được rồi. Bước ra. - Kingsley dẫn họ tiến vào bóng đêm, xuyên qua những con đường trải nhựa và các nấc thang ọp ọp dẫn xa hơn đến những căn nhà xiêu vẹo, dãy nhà lắp ráp của các ngôi nhà tạm bợ và những căn hộ cắt vào trong những

ngọn núi.

Cô theo đội lên trên đồi, đi ngang qua các thùng rác đầy tràn và hàng đống rác thối. Không phải tất cả đều khác so với những phần nhất định của Manhattan. Mimi nghĩ, mặc dù thật đáng kinh ngạc để xem những con người sống gần gũi với nhau như thế nào và việc họ bóp méo sự ưu tiên của họ như thế nào. Cô đã nhìn thấy những ngôi nhà, những túp lều, thực sự không có nước hoặc nhà vệ sinh, trong khi có những người sống trong những căn phòng có ti vi màn hình phẳng 42 inch đáng kiêu hãnh và những chiếc đĩa giấy. Có những chiếc xe hơi Đức bóng loáng trong những nhà để xe tạm thời trong khi những đứa trẻ không có

giày mà đi.

Phát biểu của trẻ em : cô đã nghe thấy chúng trước khi nhìn thấy chúng. 1 bầy trẻ con vui vẻ đã theo họ đi xung quanh suốt tuần. Những khuôn mặt nhem nhuốc những vệt nhựa đường, quần áo rách rưới mang những phù hiệu của những đội thể thao của nước Mỹ đã bị mờ, những cánh tay duỗi ra, lòng bàn tay ngửa lên, trống không. Nó nhắc nhở cô 1 thông báo của dịch vụ công cộng đã từng được đăng vào buổi tối : lúc 10 h.

- Có biết những đứa trẻ ở nơi nào không?

- Senhora Bonita, Senhora Bonita, (Quý cô xinh đẹp) - chúng hô to, bàn chân trần

của chúng vỗ bành bạch trên con đường
âm ướt.

- Đi đi! - Mimi rít lên, xua chúng đi
giống như những con ruồi phiền phức.

- Hôm nay không có gì đâu. Nada para
voce (Không có gì cho mấy nhóc đâu).
Deixe-me sozinho!? Để ta yên.

Những lời xin xỏ của chúng làm cô nhức
đầu. Cô không chịu trách nhiệm đối với
những người này, với những trẻ em này. .
. . Cô là một Venator về công việc thuộc
chính quyền, chứ không phải là một
người nổi tiếng trên một chiến dịch quan
hệ công chúng. Bên cạnh đó, đây là
Brazil, một nước đang phát triển. Có

những nơi trên thế giới còn tuyệt vọng hơn nhiều. Thực sự, những đứa trẻ cầu bất cầu bơ này không biết chúng may mắn như thế nào đâu.

- Senhora, senhora. (Quý cô) - 1 đứa bé dễ thương trong cái áo lót tối màu, những lọn tóc xoăn bồng bênh, nắm lấy vạt sau áo sơ mi của cô. Giống như những Venator khác, Mimi mặc một chiếc áo khoác polymer màu đen và quần nylon chống thấm nước, bộ quần áo tiêu chuẩn. Cô từ chối mang đôi giày vụng về đó (chúng làm cho chân cô trông béo ra) và cô lại mang đôi giày cao gót đuôi ngựa lần nữa.

- Oh, được rồi - Mimi nói.

Đây là lỗi của cô khi để những đứa trẻ quanh quẩn theo họ. Cô đã cố gắng để cứng lòng mình lại, để không còn cảm giác và và thờ ơ khi đối mặt với đói nghèo thật sự kinh khủng này, Mimi xem xét lại căn phòng đủ tiêu chuẩn của cô ở khách sạn (thậm chí còn không phải là 1 căn phòng tiện nghi!) thiếu thốn, cô thấy rằng bất cứ khi nào bọn nhóc tụ tập xung quanh cô, cô luôn có thứ gì đó để đưa cho chúng.

1 viên kẹo. 1 đồng dollar (hôm qua là mười dollar). Một thanh sô-cô-la. Một cái gì đó. Bọn nhóc gọi cô là Quý Cô Xinh Đẹp, Senhora Bonita.

- Không có gì cho cháu hôm nay đâu!
Thật đấy! Ta hết rồi! - cô xác nhận.

- Chúng sẽ không bao giờ tin cô. Kể từ
khi cô nhượng bộ vào ngày đầu tiên. -
Kingsley nói, trông có vẻ thích thú.

- Anh thì tốt hơn chắc. - Mimi càu nhàu,
vớ lấy cái ba lô của cô. 4 người họ là 1
quan hệ hòa hoãn. Cặp sinh đôi ít nói
thối bong bóng kẹo cao su trong khi
Kingsley có thể luôn tính toán chi phí
cho những bữa ăn qua loa kibe chiên
giòn của những chiếc xe bán hàng trên
đường.

Cô bé nhỏ với những lọn tóc xoắn kiên
nhẫn chờ đợi khi Mimi đưa ra một con

chó đồ chơi nhồi bông mà cô đã mua trong 1 cửa hàng bán quà tặng vào sáng hôm đó đặc biệt cho cô. Con thú nhồi bông có khuôn mặt nhắc cô nhớ đến con chó của mình. Cô ước là chú chó su giống Nhật Bản hiền lành đó ở với cô, nhưng sự cần thiết để bảo vệ giống chó đó giảm đi trong những năm gần đây vì sự biến đổi.

- Đây này, và đây là cho tất cả các cháu chia nhau, - cô nói, chia ra 1 hộp lớn kẹo. - Giờ thì đi đi!

- Obrigado! Obrigado (Cám ơn), senhora (Quý cô)! - Chúng hét lên khi chạy đi với chiến lợi phẩm của mình.

- Cô thích chúng. - Kingsley nói với một nụ cười nửa miệng khiến Mimi tức điên lên vì nó làm anh ta thậm chí còn đẹp trai hơn anh ta cần phải.

- Không đời nào - Cô lắc đầu, không nhìn vào mắt anh.

Có thể cô đã uống quá nhiều Coca-Cola Mexico siêu ngọt mà họ có ở dưới kia. Hoặc có thể chỉ là do cô mệt mỏi, cô đơn và xa nhà. Bởi vì 1 nơi nào đó trong trái tim tăm tối của Azrael, có cái gì đó đang tan chảy.

Nhiệm vụ

- Cháu phải hỏi Charles. Cháu phải hỏi

ông ta về cánh công...về di sản của gia đình Van Alen và những con đường của người chết.

Đó là những lời cuối cùng của ông cô.

Nhưng Charles Force ã biến mất khi Schuyler quay trở về New York. Oliver đã phát hiện ra thông qua sự giao tiếp của anh ấy tại Sở lưu trữ rằng Charles đã bắt đầu đi bộ ngang qua công viên vào 1 buổi chiều như thường lệ nhưng đã không bao giờ trở về nhà. Chuyện này xảy ra 1 tuần trước đây. Cựu Regis không để lại lời nhắn, không có lời giải thích nào. Rõ ràng, ông đã để lại mọi thứ trong một mớ lộn xộn. Công ty của gi đình Force đã mất đi một nửa giá trị trong sự sụp đổ

của thị trường chứng khoán, và hội đồng quản trị đang đương đầu với khó khăn : công ty của họ đang chìm và không có thuyền trưởng lái tàu.

Nhưng phải có ai đó biết ông ta ở đâu chứ, Schuyler nghĩ, và vào 1 buổi sáng cô mai phục Trinity Force tại 1 salon nơi bà nhuộm tóc. Vị lão thành nhất trong xã hội hàng đầu của New York quán trong một chiếc áo choàng lụa, ngồi dưới một bóng đèn nhiệt.

- Tôi đoán là cô đã nghe tin tức. - Trinity nói 1 cách khô khan, đặt cuốn tạp chí xuống khi Schuyler ngồi xuống bên cạnh bà.

- Charles phải có lý do chính đáng cho hành động của ông ấy. Ta chỉ ước ông ấy đã chia sẻ điều đó với ta.

Schuyler kể với bà về những lời cuối cùng của Lawrence trên đỉnh núi, hy vọng có lẽ Trinity có thể tỏa 1 chút ánh sáng nhỏ nhoi vào thông điệp của ông.

- Di sản của gia đình Van Alen - Trinity nói, nhìn chăm chăm vào mình trong gương và vỗ nhẹ chiếc mũ trùm bằng nhựa bọc lấy đồ trang sức của bà.

- Cho dù là gì, Charles cũng đã quay lưng với tất cả những gì đã làm với gia đình của ông một thời gian dài trước đây. Lawrence đang sống trong quá khứ, như

ông ta luôn như vậy.

- Nhưng Lawrence đã nhấn mạnh rằng Charles là chìa khóa.

- Lawrence đã kết thúc rồi. - Cách Trinity nói điều này, ó vẻ như Lawrence chỉ là một diễn viên đã hoàn thành vai trò của ông trong một vở kịch. Không mất đi. Không chết. Không ra đi mãi mãi.

Đã kết thúc.

Còn 1 điều khác nữa, 1 điều kỳ lạ mà ông cô đã khiến Schuyler muốn xác nhận. Cô không chắc Trinity có biết bất cứ điều gì về chuyện này không, nhưng cô phải hỏi.

- Ông cũng nói rằng tôi có một người em gái, và rằng nó sẽ là... ằng nó sẽ là cái chết của chúng ta.

Schuyler cảm thấy thật ngớ ngẩn khi lặp lại 1 tuyên bố kịch như vậy.

- Tôi có chị gái phải không?

Trinity không trả lời trong một khoảng dài. Âm thanh của những máy sấy tóc và những khách hàng quen đang tám chuyện với những nhà tạo mẫu tóc của họ lấp đầy sự im lặng. Cuối cùng, khi bà nói, giọng của bà thật lặng lẽ và tự vệ.

- Theo cách hiểu thì mẹ cô có 1 người

con gái khác, đúng vậy. Nhưng đó là cách đây rất lâu rồi, rất lâu trước khi cô được sinh ra, trong một vòng đời khác, trong một thế kỷ khác. Và cô gái đã được đưa đi chăm sóc. Lawrence và Charles đã nhìn thấy điều đó. Lawrence... Một lý do ông sống lưu vong là ông không bao giờ từ bỏ ảo tưởng của mình. Ông đã chết, Schuyler, và cô sẽ hiểu... ông ấy níu lấy 1 thứ chẳng có giá trị gì, cố gắng buộc những mả thừa lại với nhau. Có lẽ ông ta thậm chí còn không suy nghĩ đúng nữa.

Vậy là Lawrence đã nói sự thật. Cô có 1 người chị gái. Là ai? Khi nào? Chị ấy đã chết chưa? Đưa đi chăm sóc? Điều đó nghĩa là gì? Nhưng Trinity từ chối tiết lộ

thêm.

- Tôi đã kể cho cô quá nhiều. - bà nói với một cái cau mày.

- Hội đồng đã yêu cầu tôi làm chứng vào ngày mai về những gì đã xảy ra ở Rio. Bà có đến đó không? - Schuyler hỏi với một chút buồn bã.

Nó thỉnh thoảng làm cô hiểu rằng cô cần một người mẹ trong cuộc sống của mình nhiều như thế nào. Trinity chưa bao giờ cố gắng điền vào vai trò đó, nhưng bà có 1 cách không vô nghĩa thực sự đã nhắc nhở Schuyler về Cordelia. Điều này tốt hơn so với không có gì.

- Ta rất lầy làm tiếc, Schuyler, nhưng ta sẽ không thể tới đó. Như thường lệ, Máu Đỏ đã để cho tính tham lam chiếm lĩnh hệ thống tài chính của họ. Với sự ra đi của Charles, ta đã ép buộc hội đồng quản trị làm những việc mà ta có thể ngăn lại 1 cuộc tắm máu. Tối nay ta rời khỏi Washington.

- Được thôi. - Schuyler đã không chờ đợi bất cứ điều gì khác.

- Và, Schuyler? - Trinity nhìn cô 1 cách thiết tha, như 1 người mẹ khi trừng phạt đứa con gái bướng bỉnh. - Kể từ khi cô quay về, phòng của cô vẫn còn trống.

- Tôi biết, - Schuyler nói một cách đơn

giản. - Tôi sẽ không sống với gia đình của bà nữa.

Trinity thở dài. - Ta sẽ không ngăn cô. Nhưng nên biết rằng khi cô rời khỏi nhà chúng ta, cô sẽ ra khỏi sự bảo vệ của chúng ta. Chúng ta không thể giúp cô.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ chịu những rủi ro đó. Vì thói quen Schuyler và Trinity trao đổi những nụ hôn không khí vào 2 má à nói lời tạm biệt. Schuyler rời khỏi cái kén thật sự ấm áp của salon làm đẹp và bước ra ngoài đường phố New York, một mình.

Charles Force đã biến mất. Ông ta đã biến mất, mang theo những bí mật.

Cô sẽ phải khám phá di sản của gia đình Van Alen 1 mình.

Chương 12: Schuyler

Nam tước de Coubertin ăn mặc như dân mọi rợ người Attila trong bộ áo giáp chiến đấu đầy đủ, với cây cung và mũi tên trong bao đựng móc qua vai, cùng với khiên chắn và 1 cây giáo. Trên đầu đội một chiếc mũ nhọn bằng kim loại trên 1 bộ tóc giả dài màu đen. Bộ râu dài của ông cũng là giả. Ông tiến lại gần với một cái cau mày đáng sợ trên khuôn mặt của mình và vỗ lên vai Schuyler.

- La contesse voudrait que vous me suiviez, s'il vous plait. Xin vui lòng, Nữ

bá tước muốn cô đi theo tôi.

Sau đó ông đột ngột quay người lại bằng gót chân của mình.

Schuyler và Oliver bắt đầu đi theo đằng sau ông, nhưng nam tước ngăn họ lại.

- Nữ bá tước chỉ cho phép có cuộc gặp gỡ với cô Van Alen, - ông nói trong 1 tông giọng Anh hoàn hảo, nhìn Oliver với vẻ nghiêm nghị như thể cậu ấy là một mối phiền toái.

- Cậu sẽ ở lại đây.

Schuyler gật đầu ngược với sự phản đối của Oliver.

- Mình sẽ ổn thôi, mình sẽ gặp cậu sau. -
cô nói. - Đừng lo.

Cô cảm thấy những cái nhìn chăm chăm từ những vị khách khác. Nam tước đang nói chuyện với ai vậy? 2 người đó là ai? Họ trở nên dễ bị để ý. Họ cần biến đi trước khi có người nhận ra họ.

- Đừng lo, nhưng sau đó mình sẽ bị đuổi việc. - Oliver nói, nhướn lông mày lên.

- Mình có thể xử lý được - Schuyler khẳng định.

- Đó là điều mình lo lắng - Oliver thở dài.

Anh siết chặt đôi vai trần của cô. Bàn tay anh thô ráp và chai sạn đi vì cuộc du hành và làm việc. Chúng không phải là bàn tay mềm mại của chàng trai đã từng dành những buổi chiều trong bảo tàng. 1 Oliver mà Schuyler từng biết không bao h ở 1 chỗ thấp hơn một khách sạn năm sao trong cuộc đời của mình, chứ chưa nói đến những khu nhà tập thể nhếch nhác mà bây h họ đang tá túc. Cô đã nhìn thấy anh cò kè giá cả 1 tô mì ở Thượng Hải, mặc cả hơn năm xu.

- Minh sẽ ôn thôi, - cô hứa, sau đó thì thầm nhỏ nhẹ để nam tước không thể nghe thấy.

- Mình có cảm giác đây là cách duy nhất để mình được gặp nữ bá tước.

- Hãy để mình nói chuyện với ông ta một lần nữa, có thể ông ta sẽ nghe mình - Oliver thì thầm, nhìn nam tước qua vai Schuyler. - Nếu có gì xảy ra thì sao?

- Mình sẽ không thể sống 1 mình - Schuyler nói, kết thúc câu của anh. Cô gỡ tay anh ra 1 cách nhẹ nhàng.

- Mình cũng sợ, Ollie. Nhưng chúng mình đã đồng ý. Chúng mình phải làm điều này.

Oliver nghiêng rằng - Mình không thích điều này. - anh nói, nhìn trừng trừng về

nam tước. Tuy nhiên anh vẫn để cô đi.

Schuyler theo nam tước ra ngoài sân và vào ảnh chính của cung điện. Ông dẫn cô đi ngang qua 1 dãy phòng xếp thành hàng dài, qua thư viện và nhiều phòng họp. Ở cuối hành lang, ông mở một cánh cửa đến phòng ngoài và dẫn cô vào trong. Đó là một căn phòng nhỏ, gạch được khảm vàng, tiết kiệm khoảng trống cho một chiếc ghế bọc nhung màu đỏ nằm ở giữa.

- Arrte. Chờ ở đây.

Ông bỏ đi, và cánh cửa khóa lại phía sau cô.

Schuyler nhìn xung quanh. Có một cánh

cửa khác ở phía sau căn phòng. Cánh cửa đó ắt là dẫn đến phòng của nữ bá tước. Schuyler có thể cảm thấy những sự canh giữ ở nơi này, bảo vệ căn phòng. Không có lối ra nào khác ngoại trừ 2 cánh cửa bị khóa kia. Một trong những bài học của Lawrence là cảm nhận sự bảo vệ vô hình trong môi trường xung quanh để bạn có thể tính toán cách làm thế nào để thoát khỏi chúng. Trốn thoát dựa vào chín mươi phần trăm chuẩn bị và mười phần trăm cơ hội, ông thường nói như vậy.

Schuyler chờ đợi dường như cả mấy tiếng đồng hồ một mình trong căn phòng nhỏ. Căn phòng hoàn toàn cách ly với tiếng ồn bên ngoài. Cô không thể nghe

thấy bất cứ cái gì từ bữa tiệc. Cuối cùng, cánh cửa mở ra.

- Nam tước de Coubertin, - cô gọi.

Thử lại lần nữa. Giọng nói nghe quen thuộc đến đau lòng.

Không. Không thể nào. Schuyler cảm thấy bị tê liệt. Như thể quá khứ đang trêu chọc cô. Có ai đó đang đùa 1 trò đùa bệnh hoạn. Không thể nào anh ấy lại ở đây. Một người ở New York mà cô đã rất cố gắng để quên...

Jack Force bước vào. Không giống như những người vui chơi khác, anh ăn mặc đơn giản, tất cả đều màu đen. 1 bộ trang

phục của Venator. Mái tóc bạch kim của anh đã được cắt ngắn, trong thời trang quân sự, àm cho sắc nét quý phái của anh trông càng ấn tượng hơn. Anh di chuyển với 1 vẻ duyên dáng tự nhiên, rình rập ở góc phòng như một con thú nguy hiểm đi quanh con mồi của nó. Anh đẹp trai đến nhường nào, cô đã quên mất. Hoặc có lẽ cô chỉ tưởng tượng là mình đã quên.

Họ đã không gặp nhau kể từ đêm cuối cùng tại căn hộ trên đường Perry. Đêm mà cô đã nói với anh cô yêu 1 người khác. Thật đau đớn như thế nào khi thấy khuôn mặt đẹp trai của anh, thật nghiêm nghị và trầm trọng như thể anh già đi cả 1 đời trong 1 năm.

Tổn thương giống như 1 nỗi đau thể chất, một khao khát mà cô đã kìm nén, đột nhiên bùng lên một lần nữa : sáng chói, đỏ rực và giận dữ, ngạc nhiên về cường độ của nó. 1 mong muốn không thể làm được : một lỗ hổng trong trái tim cô đang mong mỏi được lấp đầy. Không. Dừng lại. Dừng đi đến đó. Cô tức giận với chính mình khi cô cảm thấy như vậy. Điều này là sai trái, 1 sự phản bội không thể tin được với cuộc sống cô đã sống trong 1 năm nay. Một sự phản bội với cuộc sống mà cô và Oliver đã xây dựng được với nhau. Nếu có điều gì đó có thể làm với trái tim của cô. Những nhịp đập điên cuồng, trái tim bội bạc. Bởi vì tất cả điều cô muốn làm là nhào vào vòng tay của Jack.

-Jack, cô hít thở. Ngay cả khi gọi tên anh cũng đã là khó khăn. Liệu có quá khủng khiếp khi cô rất muốn nhìn anh 1 lần nữa? Chúa biết cô đã cố gắng thôi nghĩ về anh, xua đuổi tất cả những suy nghĩ về anh vào góc sâu kín nhất trong tâm trí cô.

Tuy nhiên anh vẫn luôn ở đó : trong những giấc mơ của cô, cô luôn luôn quay lại căn hộ trên thành phố, đến địa điểm kích thích đó. Bạn không thể ngăn giấc mơ của chính mình được, phải không? Đó đâu phải lỗi của cô. Đó là một phần gây khó chịu. Cho dù cô muốn nhiều như thế nào thì ý thức của cô luôn kéo cô trở lại bên anh.

Việc nhìn thấy anh, sống, thở ngay tại đây trước mặt cô giống như một cuộc tấn công trực tiếp trên tất cả mọi thứ cô đã cố gắng giữ chặt trong suốt 1 năm tha hương của mình. Cô đã thuyết phục bản thân mình rằng tình yêu cô dành cho anh đã chết và bị chôn vùi, bị khóa trong một kho báu dưới biển, không bao giờ được mở ra. Cô đã lựa chọn. Cô đã yêu Oliver. Họ đã hạnh phúc, hoặc hạnh phúc như 2 người với số tiền thưởng trên đầu họ. Jack không phải là của cô để yêu, và không bao giờ có được. Anh là một người xa lạ.

Bên cạnh đó, bây h anh đã kết hôn với người em sinh đôi của mình, với Mimi, em gái của anh. Điều đó không làm khác

đi cảm giác của Schuyler, thật đáng tiếc, cảm thấy về anh. Điều đó không quan trọng. Bây h anh đã kết hôn với người khác. Cô không là gì đối với anh, và anh cũng vậy.

- Anh làm gì ở đây? - Cô hỏi, bởi vì anh chỉ nhìn cô trong im lặng, ngay cả sau khi cô đã gọi tên anh.

- Anh ở đây vì em - anh nói, miệng anh mím lại thành 1 đường tàn nhẫn.

Sau đó Schuyler hiểu. Jack ở đây trên danh nghĩa của Hội đồng. Anh ở đây để bắt cô trở lại New York.

Quay trở lại sự giam cầm. Anh ở đây để

bắt cô đối mặt với hình phạt của Người thẩm tra. Vô tội hay có tội, không quan trọng, cô biết phán quyết sẽ là gì, họ đã quay lưng lại với cô. Bây h Jack là 1 trong số họ. Một phần của hội đồng. Kẻ địch.

Schuyler lùi lại bức tường đối diện, hướng về phía cánh cửa khác, biết rằng điều đó là vô ích. Sự canh giữ, bảo vệ ở nơi này có nghĩa là không có đường nào để thoát ngoại trừ lên và ra ngoài. Cô sẽ phải thử. Hãy bắt đầu chạy trên tường và nhảy đủ cao để cô lao xuyên qua lớp kính.

Jack nhận thấy mắt cô lia về hướng trần nhà.

- Em sẽ phá hủy căn phòng này nếu em thử điều đó.

- Em quan tâm làm gì?

- Anh nghĩ là có. Anh nghĩ em yêu khách sạn Lambert cũng nhiều như anh. Em không phải là người duy nhất đã từng chơi đùa trong chính khu vườn này.

Dĩ nhiên đã ở đây trước đó. Cha anh là cựu Regis. Gia đình Forces có thể đã ở trong cùng 2 căn phòng khách như cô và Cordelia. Nhưng vậy thì sao? Mình sẽ làm điều đó nếu đó là cách duy nhất.

Jack bước 1 bước về phía cô.

- Anh không phải là kẻ thù của em, Schuyler. Cho dù em nghĩ điều gì. Em đã sai. Cách trốn thoát đã mất. Có 1 cách khác mà em không biết, cách mà Lawrence đã không dạy em. Em có thể làm vỡ lớp kính. Và anh sẽ không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào với em được.

- Không.

- Em không có sự lựa chọn. Đi với anh, Schuyler, làm ơn. - Jack chìa tay ra. Đôi mắt ánh lên màu xanh lá cây của anh đột ngột trở nên dịu dàng, van xin. Cái nhìn trên khuôn mặt anh biến mất. Anh trông bị tổn thương và mất mát. Đó cũng là ánh nhìn của anh với cô vào đêm đó. Khi anh yêu cầu cô ở lại.

Cô đã cho anh cùng 1 câu trả lời.

Không.

Trước khi cô có thể hít thở, cô đã chạy sang một bên và lên trên, nhanh đến nỗi cô chỉ là một vết mờ màu hồng trên bức tường vàng, sau đó cô ném mình lên trên để cô đâm xuyên qua trần nhà, tạo nên một trận mưa mảnh pha lê rơi xuống trên sàn đá cẩm thạch. Tất cả diễn ra trong 1 khắc.

Anh đã sai. Cô biết câu thần chú để giữ nó lại, và cô biết câu thần chú ngược để phá vỡ nó. Contineo và Frango. Lawrence đã dạy kỹ lưỡng trong bài dạy

của ông. Ít nhất, cô sẽ phụ tâm lòng của ông cô.

Em xin lỗi, Jack. Nhưng em không thể quay về đó.

Không bao h.

Sau đó cô biến mất vào bóng đêm.

Chương 13:

- Nghe đây! Tôi sẽ không đi đâu cho đến khi tôi nhìn thấy Bliss! Tôi nhấn mạnh! Ông sẽ phải gọi cảnh sát nếu muốn tôi đi!

Giọng nói rất mạnh mẽ, rất hung hăng và in tai, đầy kiêu ngạo, đầy loại người New York kiêu ngạo mà chỉ có trong

thành phố chán ngấy này mới có thể tập hợp được. Đó là loại giọng nói hét vào mặt người xe đạp đưa tin, và các những người đặt hàng quất tháo.

Người Khách bị khuấy động. Giống như việc quan sát 1 con rắn cuộn mình để sẵn sàng đến mùa xuân. Bliss nín thở. Giọng nói vẫn tiếp tục 1 tràng.

- Ít nhất ông có thể nói với cô ấy ai đang đứng đây, được không?

Ý của những lời nó vô nghĩa này là gì?

Bliss nhảy lên. Đây là lần đầu tiên Người Khách nói chuyện trực tiếp với cô trong vòng 1 năm nay.

Với 1 cái khởi động, ánh sáng được bật lên, và cô thấy mình có thể nhìn và đang nhìn ra ngoài cửa sổ. 1 người đàn ông lùn hỏi đầu đang đứng ở cửa trước, trông giận dữ và đang quấy rầy người giúp việc.

Đó là Henri, cô nói.

Anh ta là ai?

Quản lý người mẫu của tôi.

Giải thích.

Bliss gửi những hình ảnh và những ký ức cho Người Khách : đang chờ bên ngoài

văn phòng tại công ty Farnsworth, tư liệu của cô được đặt trên đầu gối, cuộc hẹn ăn sáng với Henri trên quán cappuccinos tại Balthazar trước khi đi học, bước trên sàn diễn trong suốt tuần lễ thời trang New York, những tấm hình chụp trong những góc xép ở Starret-Lehigh, các chiến dịch quảng cáo của cô cho Stitched cho Civilization, phun màu để chụp hình tại Caribbean, những hình ảnh của cô trên bảng quảng cáo, tạp chí truyền bá tư tưởng, được dán trên xe buýt và xe taxi.

Um, tôi là 1 người mẫu. Cô nhắc nhở ông.

Con rấn hổ mang nghỉ ngơi, vòng cuộn gương ra, cái lưỡi chẻ thụt vào. Nhưng

tính cảnh giác căng thẳng vẫn còn. Người Khách không thích thú.

1 người mẫu. 1 người mặc áo mẫu sống.

Nhanh chóng ông đưa ra quyết định. Tổng khứ ông ta đi. Ta thật chênh mảng khi để chuyện này xảy ra. Chúng ta sẽ tiếp tục duy trì sự xuất hiện. Không ai được nghi ngờ cô không phải là cô. Đừng làm hỏng.

Ý ông là gì, ông muốn tôi làm gì? Bliss hỏi, nhưng trước khi cô kết thúc, cô đã bị SMACK, quay trở lại cô thể cô, hoàn toàn trong tầm kiểm soát. Điều này là không có gì giống như sự cố gắng thảm hại tuần trước của cô để vén tóc mái ra

khỏi trán cô. Cô đã nhận ra ông ta đã giam giữ cô nhiều như thế nào, 1 suy nghĩ mà cô cố gắng lẩn trốn ông ta.

Giống như quay trở lại cuộc sống sau khi bị mắc kẹt trong một chiếc quan tài. Cô lắc lư như một con ngựa non. Như thể thế giới đang tập trung chú ý trở lại sau nhiều năm quan sát 1 phiên bản phim ảnh mờ nhạt, có sạn. Cô có thể ngửi thấy mùi hoa thực quỳ ngoài cửa sổ, cô có thể ném được vị mặn trong không khí biển. Đôi tay cô, đôi tay cô là của chính cô. Chúng nhẹ nhàng và mạnh mẽ, chứ không bị đè lên và nặng nề. Chân của cô đang di chuyển; cô đang đi! Cô trượt chân trên tấm thảm. Oạch! Cô chống người lên và bước đi cẩn thận hơn.

Nhưng sự tự do của cô trả 1 cái giá, cho cô cảm nhận ông ta, một sự hiện diện, trong không gian phía sau (mà chỗ ngồi hành khách phía sau), chờ đợi, quan sát. Đây là 1 bài kiểm tra, cô nghĩ. Ông ta muốn xem mình sẽ làm gì. Mình cần phải vượt qua. . . . Tổng khứ Henri. Henri sẽ không nghi ngờ bất cứ điều gì kì lạ xảy ra với mình.

Cô mở cửa phòng ngủ, thương thức cảm giác lạnh lạnh của nắm cửa bằng đồng trong tay cô, rồi chạy xuống cầu thang.

Chờ đã! Manuela! Cho ông ta vào! - cô gọi, vừa chạy đến tiền sảnh.

Thật vui khi nghe giọng nói của cô vang ra ngoài thế giới 1 lần nữa, giọng nói khàn khàn tuyệt vời của cô vang vọng trong không khí. Nó nghe có vẻ khác bên trong đầu cô. Cô cảm thấy muốn hát.

- Bliss! Bliss! - người đàn ông đầu hói hò reo. Henri trông giống y như trước : cũng cặp mắt kính không vành, cũng bộ quần áo 1 màu. Ông mặc toàn màu trắng, trong bộ trang phục mùa hè : một chiếc áo sơ mi vải lanh và 1 chiếc quần phù hợp.

- Henri!

Henri nhấn chìm cô những nụ hôn không khí kích động.

- Tôi đã cố gắng liên lạc với cô trong nhiều tháng! Mọi người đều cảm thấy khủng khiếp về những gì đã xảy ra! Ôi Chúa ơi! Tôi vẫn không thể tin được! Tôi rất vui khi thấy cô ổn cả! Tôi vào được chứ?

- Dĩ nhiên.

Cô dẫn ông vào phòng khách thám dẫm ánh mặt trời nơi gia đình cô thường tiếp khách. BobiAnne đã quá nhiệt tình 1 chút với chủ đề hàng hải. Những mái chèo đôi được treo đầy trên những bức tường, những chiếc gối màu xanh và trắng được trang điểm bằng dây thừng, và có những ngọn hải đăng thu nhỏ ở khắp mọi nơi.

Bliss đã yêu cầu người giúp việc mang đến những thức uống giải khát và ngồi vào ghế nệm. Đóng vai trò chủ nhà thật dễ dàng : nó giúp cô được làm điều này suốt cả đời. Nó ngăn cô khỏi cọ xát đôi chân trần vào tấm thảm lông và khỏi nảy lên xuống trên chiếc ghế nệm.

Cô đang sống! Trong cơ thể của chính mình! Nói chuyện với một người bạn! Nhưng cô trấn tĩnh lại khuôn mặt của mình 1 cách cẩn thận như những suy nghĩ của cô. Không cần phải thể hiện sự ngây ngất và cuồng nhiệt khi một nửa gia đình cô đã chết hoặc mất tích. Điều đó chắc chắn sẽ khơi dậy sự nghi ngờ.

- Trước hết, tôi rất lấy làm tiếc về

chuyện của BobiAnne, - Henri nói, gỡ cặp mắt kính của ông xuống và lau sạch tròng kính bằng 1 góc của chiếc áo sơ mi.

- Cô đã nhận được hoa của chúng tôi rồi, phải không? Không phải là chúng tôi mong 1 tấm thiệp cảm ơn hay cái gì đó đâu. Thậm chí đừng bận tâm về chuyện đó.

Hoa? Hoa nào? Henri trông có vẻ băn khoăn khi Bliss không trả lời, và cô ngay lập tức che đậy sự bối rối của mình, nắm lấy tay ông.

- Dĩ nhiên rồi! Chúng thật đẹp và thật chu đáo.

Dĩ nhiên là công ty đã gửi hoa để tưởng niệm BobiAnne.

Thông qua cuộc trò chuyện của họ, Bliss đã lượm lặt được rằng báo chí đã giải thích cái chết của hội đồng bằng 1 đám cháy tại khu biệt thự Almeida. Việc cố ý gây nên hỏa hoạn bị nghi ngờ, nhưng với cách di chuyển chậm chạp của Polcia, có ít hy vọng rằng công lý sẽ được thực thi.

Người giúp việc trở lại với 1 bình nước loại ưa thích của Babine : Arnold Palmer, nửa trà đá, nửa nước chanh (được làm từ những quả chanh tươi được chọn lựa từ vườn cây ăn quả của họ).

- Không thể tin là đã 1 năm rồi kể từ khi tôi nhìn thấy cô lần cuối! - Henri nói, nhận 1 ly ướp lạnh đầy thứ thức uống màu hồng phách.

1 năm!

Đó là một cú sốc. Bliss gần như đánh vỡ chiếc ly của cô, tay cô run rẩy 1 cách tệ hại. Cô không biết thời gian đã trôi qua lâu như vậy kể từ khi cô lần cuối cùng kiểm soát cơ thể của mình, cuộc sống của mình. Hèn gì cô đã gặp khó khăn rất nhiều trong việc cố gắng nhớ lại mọi chuyện.

Có nghĩa là cô đã bỏ lỡ sinh nhật của mình. Cái năm mà cô bước sang tuổi 15,

gia đình cô đã tổ chức tại Căn Phòng Cầu Vòng. Nhưng đã không có ai quanh cô để nhắc cô tuổi Mười Sáu Ngọt Ngào. Không ai thậm chí ngay cả bản thân cô, cô nghĩ 1 cách khô khan. Thậm chí mình không có ở đó cho ngày sinh nhật của chính mình. Một năm đã trôi qua trong khi cô đã chiến đấu để giữ được ý thức quen thuộc của mình. Cô sẽ không bao h lấy lại nó được, và thời gian hiện nay đang trở nên vô cùng, vô cùng quý giá.

Cơn giận dữ đang thiêu đốt người cô, cô đã bị cướp cả 1 năm! nhưng một lần nữa, cô đè nén nó. Cô không thể cho phép người khách ở hàng ghế sau biết cô cảm thấy như thế nào. Điều đó quá nguy hiểm. Cô sẽ phải duy trì sự bình thản.

Cô quay qua người đại diện của mình, bạn của cô, và cố gắng giả vờ cô không cảm thấy như ông đã đâm vào dạ dày cô.

Chương 14:

Bình minh mọc lên trên các sườn đồi. Lại 1 đêm thất bại nữa ở khu ổ chuột. Họ đã quét tất cả những người đàn ông, phụ nữ, và trẻ em trong khu vực quy định. Ngày mai họ cũng sẽ làm như vậy, bắt đầu từ những khu ổ chuột phía bắc trong vùng Jacarezinho. Tinh thần của đội đang bắt đầu giảm sút. Mimi đã không nghĩ rằng họ sẽ bao giờ sẽ tìm thấy Jordan. Ít nhất là ở Rio. Kingsley đã lập ra 1 chiến dịch tốt, nhưng Mimi có thể nói anh đã thất vọng.

- Bản năng của tôi nói với tôi rằng tôi đã đúng, rằng bà ấy ở đây. - anh nói khi họ bước xuống 1 cách nhanh nhẹn xuyên qua mê cung của những cầu thang tạm thời cắt vào sườn đồi. Những con đường chật hẹp, trống không trừ những chú chó giống junkyard thỉnh thoảng là những chú gà trống.

- Glom nói rằng anh đã sai, thừa sếp. - Mimi nói.

Cô biết anh ghét nó khi cô gọi anh như vậy. Anh nhổ ra 1 mẩu thuốc lá, 1 lượng nước bọt màu nâu uồn cong quanh miệng anh. Thật ấn tượng, nếu điều đó không quá ghê tởm.

- Ước gì anh không làm điều đó. - Mimi nói.

- Tại sao không cho anh biết những gì mà em muốn anh làm? - Kingsley mỉm cười.

Mimi đã không đề cao lời trêu chọc của anh bằng câu trả lời. Cô tự hỏi 1 Máu Bạc hoàn lương là như thế nào. Cho dù nó có nghĩa là gì. Anh vẫn còn có người bạn đời trong tâm hồn không? Có phải các quy tắc tương tự cũng được áp dụng? Dù gì thì, Máu Bạc sẽ làm gì? Họ vẫn còn cần Máu Đỏ để tồn tại không? Hay họ chỉ sống dựa vào cafein và đường, dường như là những thứ Kingsley sống dựa vào. Anh chàng gây trơ xương,

nhưng anh có thể ăn 1 tá bánh rán trong 1 lần.

- Chỉ huy - Ted Lennox gọi. - Cô bé này muốn nói chuyện với Force.

Đó là cô bé đã theo họ vào đầu tối nay. Cô bé mà Mimi đã tặng con thú nhồi bông, mà bây h cô bé đang ôm.

- Bé cưng, em đang làm gì khi đi bộ 1 mình quanh đây vậy? - Mimi hỏi.

- Em phải ở trên giường. Bây h mới 5h sáng.

- Senhora. Senhora. Cô đang tìm kiếm ai đó, phải không? - cô bé nói bằng 1 giọng

Bồ Đào Nha khắp khiêng.

Mimi gật đầu. Venator đã nguy trang. Nếu có ai hỏi lý do họ ở trong khu ổ chuột, họ giả dạng là cảnh sát đang điều tra 1 vụ mất tích.

- Đúng vậy. - Mimi trả lời bằng tiếng mẹ đẻ của cô gái.

- Một cô bé như em?

- Làm sao em biết. - Mimi hỏi dồn.

Đó không phải là phần của câu chuyện. Tưởng tượng là họ đang tìm kiếm một tên trộm, một tên tội phạm, một kẻ bị kết án đã trốn thoát, một người đàn ông trưởng

thành. Không ai biết họ đang tìm kiếm một cô bé, bởi vì sau đó nó sẽ gây ra sự chuyển hướng chú ý trong những giấc mơ. Nếu người dân biết họ đang tìm kiếm cái gì, chắc chắn họ sẽ mơ về nó. và nó sẽ làm cho công việc của Venator khó khăn hơn nhiều.

- Làm thế nào em biết chúng ta đang tìm kiếm một cô bé?

- Bởi vì cô bé đó nói với em.

- Ai nói với em? Nói cái gì? - cô hỏi dồn.

Cô bé lắc đầu, thỉnh linh trông sợ hãi.

- Em đã quét cô bé chưa? - Kingsley nghiêng đầu hỏi.

Mimi gật đầu. Đó là đêm đầu tiên họ đến, cô đã quét tất cả những đứa trẻ. Không có gì hết. Nhưng cô đã làm kỹ lưỡng chưa? Hay cô đã quá nhẹ nhàng? Glom là không thể đoán trước, một số người không thể chịu được sự xâm lược vào ý thức của họ. Nếu họ tỉnh dậy, có thể điều đó sẽ làm hại họ, thậm chí khiến họ bị điên. Hãy nhìn những gì đã xảy ra với người gọi là nhân chứng của họ.

Venator có tay nghề cao và tỉ mỉ, và đã không làm thiệt hại bất kỳ 1 Máu Đỏ nào cho đến nay. Nhưng có lẽ Mimi đã không muốn để mất cơ hội. Không phải với cô

bé này. Cô đã làm một cuộc kiểm tra lướt qua và đã phản đối thăm dò tiềm thức cốt lõi của cô bé.

Sam móc ra 1 tấm ảnh từ túi của anh. Đó là bức ảnh trong trường của Jordan. Bà nhìn có vẻ lo lắng và nghiêm nghị trong bộ đồng phục kẻ sọc của mình.

- Em đã từng nhìn thấy cô bé chưa? Đây có phải là cô bé đó không?

Cô bé gật đầu, ôm chặt lấy con chó nhồi bông vào ngực.

- Vậy, em biết được gì? - Kingsley nói.

- Shush! - Mimi khiển trách.

Tim cô bắt đầu nện thình thịch. Có thể nào sau tất cả, câu trả lời cho câu hỏi của họ ở ngay trước mũi họ? Theo sau họ trong mỗi bước đi? Khi nào thì những đứa trẻ bắt đầu theo sau họ? Chúng đã ở đây từ khi mới bắt đầu, vào đêm đầu tiên. Họ đã bỏ qua nó bởi vì Mimi đã quá yếu đuối, liên lạc quá nhẹ nhàng, để quét cô bé này 1 cách chính xác?

- Em có chắc không? Em có chắc là đã thấy cô bé đó không? - Mimi đã muốn lắc người cô bé, mặc dù bản thân cô thật sự muốn lắc chính mình. Cô đã để cho cảm xúc của mình len vào công việc. Và kể từ khi nào Azrael có cảm xúc?

Cô bé gật đầu. - Vâng. Đó là cô bé.
Sophia.

Cô bé gọi Jordan bằng tên thật của bà.
Mimi cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng
cô.

Ted quỳ xuống trước cô bé. - Làm thế
nào em biết cô bé?

- Bạn ấy sống đằng kia. - cô bé nói. -
Với bà ngoại của nó. Chúng em đều sợ
bà lão đó. Sophia cũng vậy.

- Bây h cô bé ở đâu?

- Em không biết. Họ đã đưa bạn ấy đi.

- Ai?

Cô bé không nói.

- 1 đề nghị quen thuộc. - Mimi nhẹ nhàng nói, trong tông giọng cưỡng chế của ngôn ngữ thiêng liêng.

- Hãy kể về bạn của em. - Cô sử dụng ép buộc. Cô không muốn mang lại bất kỳ tổn hại nào đến cô bé, nhưng họ phải biết. - Sẽ không có gì xảy ra với em. Hãy nói cho chúng ta nghe em nhớ những gì.

- Người xấu. Một người đàn ông và một phụ nữ. Họ đưa bạn ấy đi, - cô bé nói trong 1 tông giọng bèn bẹt.

Hôm thứ hai. Các Venator trao đổi những cái nhìn sắc bén. Họ đã đến Rio vào ngày hôm đó. Và người bà của cô bé là...

- Cô bé có còn ở đây không? - Mimi hỏi.

- Không. Bạn ấy đã đi cách đây vài ngày.

- Cô bé nhìn họ với đôi mắt mở lớn đầy sợ hãi.

- Sophia nói sẽ có người đến vì bạn ấy, người tốt và người xấu. Lúc đầu chúng em không chắc chị là loại người gì. Nhưng bạn ấy nói với chúng em người tốt sẽ có 1 quý cô xinh đẹp, và cô đã cho em con chó đồ chơi. - cô bé ngập ngừng nói.

- Cô bé nói là chúng ta sẽ đến? - Mimi
gặng hỏi.

- Khi người tốt đến, bạn ấy bảo đưa cho
họ cái này. - cô bé móc ra 1 phong bì từ
túi của mình.

Đó là cái phong bì bản thủ và dính đầy
bùn bản. Nhưng chữ viết tay rất đẹp, là
loại chữ thường được thấy trên những
phong bì bằng ngà voi thông báo lễ kết
hôn.

Nó là 1 địa chỉ đến Araquiel.

Thiên thần phán xét, Mimi biết. ững được
gọi là Thiên Thần Hai Mặt. Thiên thần
mang cả bóng tối và ánh sáng trong

người.

Kingsley Martin.

Chương 15:

Cái nhìn trên khuôn mặt Jack khi cô phá vỡ lớp kính là một hỗn hợp giữa cú sốc và niềm tự hào, nhưng Schuyler chỉ cho phép bản thân mình có một cái nhìn thoáng qua nhanh chóng. Cô phải ngừng suy nghĩ về anh và tập trung vào những gì cô đang làm. Cô đã nhảy ra khỏi phòng và lao vào bầu trời, hạ cánh trên 1 hàng rào mắt cáo và nhảy từ trên mái nhà xuống dưới đất. Cô đang chạy ngoài trời, ở giữa bữa tiệc, một vệt mờ màu hồng trong những khách khứa của bữa tiệc.

Đã qua nửa đêm và lễ hội trở nên tối hơn, thời điểm mà các cuộc hội họp không thể nào quên khi dường như bất cứ

thứ gì và tất cả mọi thứ có sẵn cho bất cứ ai và tất cả mọi người. Có 1 cảm giác khàn khàn của sự tự do phóng túng hoang dã trong không khí, khi những ngôi sao Bollywood nhảy điệu simmi và lắc bụng, những cái bụng nhấp nhô trong những đường cong uốn khúc, và một trăm tay trống trên những cái trống tròn bằng gỗ gõ 1 nhịp điệu đều đặn và quyền rũ. Schuyler không nên đặt một ngón tay vào nó, nhưng có một cái gì đó gần như xấu xa về loại âm nhạc thôi miên này. sự hấp dẫn của nó gần với mối đe dọa. Lắng nghe nó giống như bị mơn trớn quá mức, khi sự mơn trớn ngừng lại ở việc làm vui vẻ thì nó trở thành một hình thức tra tấn, và tạo tiếng cười không mong muốn và không thể kiểm soát được. Cô đột nhiên

xuất hiện giữa 1 dòng những vũ công bhangra, tiếng vang chũm chọe, và gõ xuống sàn 1 trong những loại cà kheo đi bộ, hầu như không thiếu 1 đoàn người cầm đuốc đứng bảo vệ vòng ngoài. Nhưng bất cứ nơi nào cô đi, anh luôn ở phía sau cô.

Schuyler!

Cô nghe thấy giọng nói của anh một cách rõ ràng trong tâm trí cô. Jack đã sử dụng glom với cô. Thật không công bằng. Nếu anh gọi to tên cô, có lẽ cô sẽ tha thứ cho anh, nhưng biết rằng anh ở trong tâm trí cô, rằng nó đến với anh thật dễ dàng như trước đây.

Cô chạy qua người dạy thú và người ăn lửa, qua 1 nhóm những gã quý tộc say xỉn người Châu Âu béo ú với máu, những thần linh con người của chúng bị bỏ lại bất tỉnh bên những bức tường sông. Đây không còn là 1 bữa tiệc nữa, đây là 1 cái gì đó khác. Cái gì đó xấu xa và đòi truy. . . 1 cuộc truy hoan, 1 bài hát ca tụng niềm đam mê quái dị, độc hại và xấu xa. Và Schuyler không thể không cảm thấy rằng có một cái gì đó hoặc ai đó xúi giục mọi người, ngay bên mép thảm họa. à cô vẫn có thể nghe thấy tiếng bước chân của Jack, nhẹ nhàng và nhanh nhẹn sau lưng cô.

Theo một cách nào sự rượt đuổi tiếp thêm sinh lực cho cô : chạy quá nhanh,

sử dụng cơ bắp ma cà rồng của mình sử dụng chúng theo cách mà chúng chưa bao h được sử dụng. Chúa ơi! Anh ấy nhanh quá! Nhưng mình nhanh hơn, cô nghĩ. Mình chạy nhanh hơn, Jack Force. Cố gắng đi; anh sẽ không bao h bắt được em.

Anh có thể và anh sẽ.

Schuyler đóng tâm trí mình lại với glom, như Lawrence đã dạy cô. Điều đó sẽ làm cho anh không xâm nhập được. Phải có 1 nơi nào đó để cô trốn. Cô biết nơi này. Cordelia đã bỏ cô 1 mình ở đây trong nhiều giờ khi họ đến thăm, và như mọi đứa trẻ, cô đã khám phá mỗi inch của khu đất rực rỡ sắc màu này. Cô biết tất cả các kẽ hở, tất cả các nơi cất giấu bí

mật, cô sẽ bỏ anh lại trong chái nhà riêng có rất nhiều tủ quần áo ngụy trang và ngăn bí mật, cô chạy trở lại vào trong lầu đài, ngang qua những người hầu.

Trong khi cô chạy, cô đã gửi một thông điệp của mình bằng glom.

Oliver!

Oliver!

Cô cố gắng xác định tín hiệu của anh.
Oliver!

Nhưng con người không nhạy cảm với sự liên lạc tranh tối tranh sáng của glom. Oliver không bao h có thể đọc được suy

ngữ của cô, mà chỉ nói chuyện trực tiếp. Và trong khi họ cố gắng thực hành việc xây dựng cây cầu tinh thần gắn liền mà cà rồng với Conduit con người của họ, họ đã chùn bước trong bài tập của mình. Họ còn trẻ, và một cây cầu thì có thời gian cả đời để xây dựng giống như việc giữa Lawrence Van Alen và Christopher Anderson. Có lẽ trong năm mươi năm, họ sẽ có thể giao tiếp từ xa, nhưng không phải bây giờ.

Cô phải tìm thấy Oliver. Có lẽ anh đang lo lắng chết đi được. Có lẽ đang đi đi lại lại trong bữa tiệc, ỏ qua pháo hoa, ông quá nhiều loại cocktail để ổn định thần kinh của anh. Anh đã từ bỏ rất nhiều để ở bên cô. Dĩ nhiên, anh sẽ nói với cô đó là

trách nhiệm của anh, là số phận của anh để sống và chết bên cạnh cô. Tuy nhiên cô vẫn không ngừng có cảm giác cô là một gánh nặng đối với anh, rằng cô đã mang lại cho anh quá nhiều khiến định mệnh của anh là phải sống trong một rượt đuổi bất tận. Anh đã cho cô tất cả mọi thứ : tình bạn của anh, của cái của anh, cuộc đời của anh và tất cả những gì cô có thể trao lại là trái tim của cô. Trái tim hay thay đổi, ngu ngốc, tội lỗi, không đáng tin cậy. Cô ghét bản thân mình.

Một ý nghĩ khủng khiếp ập vào cô : Điều gì sẽ xảy ra nếu họ bắt được Oliver trước? Họ sẽ không làm hại anh, cô nghĩ. Nhưng nếu họ thử...Nếu có bất cứ điều gì đã xảy ra với anh...Cô không muốn nghĩ

về nó.

Khi cô chạy qua hành lang, mọi thứ đột nhiên tối đen. Ai đó đã tắt tất cả đèn trong cung điện. Cô có cảm giác cô biết rằng đó là ai.

Tốt thôi, nhưng giống anh, Jack. Em có thể nhìn thấy trong bóng tối. Cô tìm thấy cánh cửa dẫn đến một cầu thang bí mật dẫn xuống tầng hầm, ngang qua nhà bếp, và vào hầm ngục thấp hơn, một di tích từ thế kỷ trước. Không nhiều người biết rằng khách sạn Lambert được xây dựng trên những tàn tích của một lâu đài thời trung cổ, rằng nền móng của lâu đài đó che giấu những lớp bí mật.

Trời ơi, làm ơn đừng có bộ xương nào lòi ra khi mình bước qua, Schuyler nghĩ khi đôi chân mang dép của cô giẫm lên thứ gì đó kêu răng rắc một cách đáng lo ngại.

Cô có thể thấy đường nét của những nấc thang, đồ nát và dốc, xuống, xuống, cô phải đi xuống. . Cô phải trốn thoát.

Oliver!

Không có gì.

Cô sẽ phải gửi thông điệp cho anh bằng cách nào đó.

Bởi vì cuối cùng cô đã ở đây. Trong nơi

tận cùng của hãm ngực, trong xà lim vắng vẻ, nơi không viết bao nhiêu tù nhân, bao nhiêu linh hồn khốn khổ đằng sau mỗi song sắt.

Anh ấy sẽ không bao h tìm ra mình ở đây.

Cô cảm thấy chóng mặt và váng đầu, và toàn bộ cơ thể cô đã run rẩy không thể kiểm soát khi cô bước vào trong.

Và rơi thẳng vào vòng tay của người yêu cũ và hiện h là người đang săn đuổi cô.

Jack Force.

Cái kìm chặt của anh giống như mỏ cặp. Giọng nói của anh còn lạnh hơn không

khí xung quanh họ.

- Anh đã nói với em rồi, Schuyler, không phải em là người duy nhất biết những bí mật của khách sạn Lambert.

Chương 16:

Những tính tốt về người trong giới thời trang là họ thường không chú ý đến phản ứng của người khác. Vậy nên Henri không nhận thấy sự bối rối của Bliss khi ông nói chuyện về tin đồn mới nhất ở New York. Hầu hết các tin tức rất ảm đạm : những tạp chí nào đã giải thể, những nhà thiết kế nào đã thôi kinh doanh.

- Hiện nay tình thế rất khủng khiếp. -

Henri lắc đầu.

Nhưng cô biết đấy, cuộc sống vẫn tiếp diễn... và phương châm của chúng ta là Không bao giờ đầu hàng. Mọi thứ vẫn diễn ra ngoài kia. - ông nói với một cái nhìn ý nghĩa.

- Ý tôi là, tôi biết thật ngại nếu hỏi cô, và tôi hoàn toàn hiểu nếu cô chưa sẵn sàng. . . - Ông chăm chú nhìn cô qua cặp kính của mình.

Sau đó Bliss nhận ra rằng sự khởi đầu mà Henri đang nói với là chuyện cô quay lại làm việc.

Cảm thấy giác quan của cô dao động, mà

ông ta cho đó là dấu hiệu của sự đầu hàng, Henri đã đi thẳng vào vấn đề kinh doanh, gỡ cặp kính xuống và cầm lên chiếc điện thoại BlackBerry của ông.

- Không có gì quá khó khăn cả, chỉ dễ dàng như việc quay trở lại được tự do hoạt động. Cô có biết buổi trình diễn thời trang hàng năm của Muffie Astor Carter gây quỹ từ thiện không? Bà ấy tổ chức buổi diễn ở East End đấy.

Bliss có biết. Người mẹ kế đã từng phàn nàn rằng Muffie không bao giờ cho bà một chỗ ngồi hàng ghế đầu, mặc dù BobiAnne luôn đặt mua 1 va li hàng đông quần áo tại buổi diễn.

- Cô là hoàn hảo cho buổi diễn đó. Tôi có thể nói với bà ấy cô sẽ làm không? - Henri phỉnh phờ.

- Tôi không biết. .

Người mẫu. Hiện h đề nghị này khủng khiếp và tầm thường như thế nào. Làm thế nào vui vẻ được khi quay trở lại cuộc sống như trước, những đồ trang trí, phụ kiện đi kèm với kiểu tóc và có những nhà thiết kế bợ đỡ bạn, trang điểm cho bạn, việc đi đến những bữa tiệc đồng nghĩa với việc cuộc sống vẫn còn mở cửa cho bạn. Cô đã hoàn toàn từ bỏ nghĩ về những điều đó. Đã hoàn toàn cho rằng cuộc sống đó đã qua rồi, đã từ bỏ những gì đã xảy ra. Nhưng Người Khách đã nói

gì? Không ai được nghi ngờ. Sau tất cả, 1 năm đã trôi qua rồi. Không ai có thể chê trách cô vì việc quay trở lại làm việc cả, đúng không?

Và đây không phải là cách tốt nhất để đối phó với đau buồn và mất mát khi tìm một cái gì đó để làm bạn sao lãng? Và điều gì có thể làm sao lãng tốt hơn một buổi trình diễn thời trang quy mô, ngớ ngẩn, phù phiếm chứ? Như Henri đã nói, hãy nhìn vào những người đã mất rất nhiều tiền của người khác và gây ra sự sụp đổ, không phải tất cả họ đều sống như không có gì xảy ra đó sao? Việc tổ chức 1 buổi từ thiện có ích và mua sắm tại Herm trong khi các nạn nhân của sự liêu lĩnh trong của họ khóc vào trong cốc pha lê

rượu của họ? Cô nhớ một góa phụ trẻ, một giáo viên của trường Duchesne, người đã quay lại giảng dạy sau khi chồng bà qua đời đột ngột. Quay trở lại làm việc, sẽ trở lại cuộc sống cũ của cô. . . nó đột nhiên dường như. . . không phải là không thể.

Đuổi hẳn đi, Người Khách đã ra lệnh như vậy. Được thôi, cho Henri thứ mà ông ta muốn là cách chắc chắn nhất để bảo đảm an toàn khiến Henri bỏ đi. Ngay sau khi đại diện của cô đã đảm bảo có khách hàng cũ, ông nhất định sẽ loan báo việc ông thúc giục những mối quan tâm ở những nơi khác. Việc hỏi cô có lẽ chỉ là 1 cái cớ để xem liệu ông có thể ghi tên cô vào chương trình.

- Được rồi. - cô nói, hít 1 hơi sâu và thở ra 1 hơi dài.

- Được? - Henri nhướng mày.

- Được. - Bliss cười.

Sau khi nói lời tạm biệt với người đại diện cũ của mình, Bliss ngồi một mình trên chiếc ghế dài một lúc. Tại 1 số khía cạnh trong chuyến viếng thăm của Henry cô đã cảm nhận một sự thay đổi trong bản thân mình. Người Khách đã biến mất. Hàng ghế sau trống rỗng, lâu như cô có thể nói. Có lẽ cô đã vượt qua bài kiểm tra. Trong bất kỳ trường hợp gì, giống như Elvis, ông đã rời khỏi tòa nhà.

Tuy nhiên, ông đã để cánh cửa mở. Ông đã vô tình trả lại cho cô chìa khóa của cơ thể cô. Hoặc đã quên đòi lại. Giống như 1 cặp cha mẹ đã bỏ lại chìa khóa chiếc Ferrari trên bàn. Cũng giống như trong 1 bộ phim cũ mà cô từng xem khi cô còn nhỏ khi bộ phim được chiếu trên kênh của Mỹ...ngày nghỉ của người nào đó. Đứa trẻ đã làm chiếc Ferrari đâm sầm vào cửa sổ. Dĩ nhiên là cô sẽ không làm bất cứ điều gì ngu ngốc như vậy. Đây là cơ thể của cô. Cô đã có ít thời gian và phải sử dụng nó một cách khôn ngoan.

Cô quyết định đi tắm, và bước lên lầu. Mỗi 1 phòng trong 10 phòng ngủ của ngôi nhà đều có phòng tắm rộng rãi

riêng, và BobiAnne đã cho phép Bliss giúp thiết kế phòng của cô. Đó là 1 không gian xinh xắn : tất được lót bằng đá cẩm thạch travertine ấm cúng và bóng đèn sáng rực vui mắt. Cô bật vòi nước và làm đầy bồn tắm kiểu cổ, ép 1 miếng to sữa tắm có hương thơm cô yêu thích. Sau đó, cô nhanh chóng cởi bỏ quần áo và leo vào, hài lòng trong các bong bóng xà phòng và cảm giác trơn mượt của nước ấm chạy trên tấm lưng trần của mình.

Sau đó cô mặc vào 1 trong những chiếc áo choàng lông Thổ Nhĩ Kỳ mà mẹ kế cô đã dự trữ trong ngôi nhà, và đi xuống cầu thang đến nhà bếp, nơi cô đã yêu cầu đầu bếp làm bữa trưa cho cô. Cô ăn hăm bơ

gơ, vừa chín tới, nước ép trái cây tràn ra và hòa trộn với mù tạt Pháp theo một cách luôn làm cô hạnh phúc, , cô là một động vật ăn thịt.

Chỉ sau đó Bliss nhận ra cô thật sự không đói. Cảm giác của ma cà rồng. Việc khát máu như trước đã được dập tắt. Sự thèm muốn đã biến mất. Điều này có nghĩa gì?

Cô đẩy cái đĩa trống ra xa và lùa tay vào tóc mình. Cô sẽ phải làm 1 cuộc hẹn đến tiệm cắt tóc càng sớm càng tốt. Người Khách muốn cô đề xuất hiện, đúng không? Việc giữ gòn ngoại hình điều tự nhiên của con gái nhà Forsyth Llewelly.

Khi cha bạn là một thượng nghị sĩ của New York, việc bị săn soi là điều không thể tránh khỏi.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 17:

Khuôn mặt của Kingsley không thể đọc được, và Mimi không thể chịu được lâu hơn.

- Vậy chuyện là gì? Bà ấy đến buổi hòa nhạc của Miley Cyrus? Bà ấy đã viết một cuốn tiểu thuyết điện thoại di động? Lá thư nói gì?

Anh làm cô im lặng bằng 1 cái nhìn lặng

lẽ và đưa họ xem lá thư. Một dòng, viết bằng kiểu chữ thư pháp đẹp đó. Phoebus ostendit praeo.

Phoebus là tên của vua mặt trời trong ngôn ngữ cổ, Mimi biết, và phần còn lại đủ dễ để hiểu.

- Mặt trời sẽ chí lỗi, - cô nói. - Có nghĩa là gì?

Thay vì trả lời, Kingsley gấp lá thư lại 1 cách cẩn thận và nhét nó vào túi áo khoác của anh.

Anh ta không biết, phải vậy không, cô nghĩ.

- tại sao Người Quan Sát gây rắc rối khi gửi cho chúng ta 1 lời nhắn nhưng hóa ra lời nhắn lại vô nghĩa? - cô hỏi, tỏ ra khó chịu.

Và làm thế nào bà ta biết mình sẽ đến? Và đem tặng một món đồ chơi nhồi bông?

- Em đã quên. Người Quan Sát có thể nhìn thấy tương lai. Nếu bà ấy bị Máu Bạc giam giữ, thì chắc là bà cảm thấy bị đe dọa đủ để làm bà nhắn lại thông tin khó hiểu nhất.

- Đó là một bí ẩn. Một đầu mối, - Ted thỉnh lình nói.

- Một đầu môi về nơi ở của bà. Mặt trời sẽ chỉ lối.

Đây là câu dài nhất mà anh ta đã nói trong một năm. Ngay cả Sam cũng trông ngạc nhiên khi thấy ông trai nói nhiều.

Kingsley gật đầu. - Tất nhiên. Sophia đã luôn nói sự khôn ngoan có thể kiếm được.

Một bí ẩn. Tuyệt vời. Một năm theo dõi người Quan Sát, và cuối cùng họ tìm được 1 nơi nào đó, 1 loại tượng Sphinx 1 mắt chắn đường. Có hại gì khi bà ta chỉ việc ghi ta mình đang bị nhốt ở số 101 đường Favela Lane đâu chứ! Hãy nhanh đến 1 quán bar tên Luna! Hay chuyện đó

là quá nhiều để hỏi?

Em soi sáng những vấn đề tầm thường, Kingsley gửi.

Chỉ cần cố gắng để giữ những điều thú vị, Mimi gửi trả lại. Và rút ra khỏi đầu tôi. Anh không thuộc về nơi đó.

Trong khi đó, các Venator khác chìm và trongglom, đang tra cứu những kí ức của họ, cố gắng xác định ý nghĩa đằng sau các từ ngữ. Cuối cùng, Ted mở mắt ra và nói. - Có 1 quán bar không quá xa nơi này có tên El Sol de Ajuste. Con Đường Mặt Trời.

- Vậy? - Mimi nói.

- Đó là câu thành ngữ củ của Máu Bạc con đường mặt trời mô tả con đường Lucifer rơi xuống Trái Đất - Kingsley giải thích. - Có thể là nơi đó.

Đúng vậy, Mimi nhớ. Lucifer là Hoàng tử của Thiên Đàng. Sao Mai. Đối với Máu Bạc bản án của ông giống như mặt trời lặn vậy.

- Vậy, chúng ta còn chờ gì nữa? - Mimi hỏi. - Chúng ta đã lần được vết tích của Người Quan Sát và tôi không biết các anh muốn gì, nhưng tôi cần uống 1 ly.

Chương 18:

- Đừng sợ. Làm ơn đừng chạy trốn anh

lần nữa.

Hơi thở của Jack nóng hổi trong tai cô, và Schuyler cảm thấy mỗi 1 từ như là 1 cái vuốt ve. Nhưng tay anh không buông ra, ngón tay của anh nắm chặt quanh cánh tay cô.

- Thả em ra! - cô nói. - Anh làm em đau.
- Cô thở hổn hển, mặc dù, trước sự ngạc nhiên của mình, cơn run rẩy đã giảm đi vào thời điểm anh chạm vào cô.

Cô cảm thấy sự kìm kẹp của anh nói lỏng, và cô sụm người xuống khiến anh đỡ lấy cô 1 cách nhanh chóng. Đáng ghét, 1 phần đáng ghét trong cô nhớ sự chạm vào của anh vào thời điểm anh rút

lại. Cô tự cố vũ chính mình, cố gắng không cảm thấy như bị bỏ rơi. Tại sao cô lại cảm thấy như vậy? Cô là người đã hắt hủi anh. Cô là người đã bỏ đi. Hiện h Jack đã không còn là gì của cô. Không gì cả.

- Anh xin lỗi. - Anh thì thầm. - Có sao không? Em ổn chứ? - Anh nhìn cô 1 cách chu đáo.

- Em đang run rẩy kìa.

- Cái này chỉ là...thỉnh thoảng em bị run rẩy...không có gì. - cô nói.

Cô quay sang đối mặt trực tiếp với anh. - Dù gì thì em cũng không quay về đâu.

Em sẽ không quay về New York.

Trước sự ngạc nhiên của cô, Jack đột nhiên trông nhẹ nhõm, như thể một trọng lượng lớn đã được nhắc lên khỏi vai anh.

- Đó là lý do tại sao em bỏ chạy? Bởi vì em nghĩ rằng anh sẽ bắt em trở lại New York? Đó không phải là lý do tại sao anh lại ở đây.

Bây giờ đến lượt cô bị lẫn lộn. - Vậy thì tại sao anh đến đây?

- Em thật sự không biết? - Jack hỏi.

Cô lắc đầu.

- Em đang gặp nguy hiểm ở đây, Schuyler - anh nói, thận trọng nhìn xung quanh.

- Xung quanh đây toàn là Máu Bạc. Em có cảm thấy chúng không? Con đoi của chúng?

Vào lúc anh nói điều đó, cô có thể cảm thấy chính xác anh đang nói về sự khao khát sâu sắc và thiêu đốt, nỗi mong muốn không suy giảm. Vậy ra đó là những gì cô cảm thấy ở bữa tiệc, cảm giác thèm muốn vô hạn của tính phạm ăn, tình dục và dục vọng, âm thanh quyến rũ làm cho người ta mê mụ khơi gợi tính đòi bại. Nó ngân nga trong trong khí, như một tiếng ồn mà bạn không thể giải thích nhưng biết là nó

ở đó. Croatan. Vậy ra cô đã có nguyên nhân gây ra nỗi sợ hãi. Cô đã cảm thấy nó.

Jack đẩy cô vào một góc của phòng giam, và Schuyler bắt đầu cảm thấy ngột ngạt trong không gian chật hẹp này. Cô biết theo bản năng rằng nhiều linh hồn đã chịu đau khổ và chết nơi mà hiện cô đang đứng. Cô có thể cảm thấy nỗi đau đớn nguyên thủy, một cảm giác không thể nhầm lẫn của những bất công. Trước đây các tù nhân bị giải đến các ngục tối để chết, bị thổi vữa dưới lòng đất, không bao giờ nhìn thấy mặt trời.

Thật buồn cười khi Liên bang đã làm con người tin rằng ma cà rồng sợ ánh nắng

mặt trời, trong khi ngược lại mới đúng. Họ rất thích mặt trời, họ đã bị trục xuất khỏi thiên đàng vì tình yêu của họ đối với ánh sáng của Lucifer.

Schuyler rùng mình khi Jack tiếp tục giải thích.

- Bữa tiệc đã bị dàn xếp. Chúng ở đây vì em.

- Nhưng tại sao Máu Bạc lại quan tâm đến em? Có điều gì quan trọng ở em? - Schuyler hỏi, cố gắng không nghe có vẻ giận dữ và tự thương hại. Tại sao lại là cô? Cô đã không lựa chọn điều này. Tất cả những gì mà cô muốn là được sống trong hòa bình, nhưng như thể cô được

sinh ra đã là 1 mục tiêu rồi.

Khi Jack trả lời, đó là dáng điệu của sự tự tin và vẻ nghiêm nghị già dặn hơn nhiều, bộc lộ cái nhìn thoáng bên trong của 1 sinh vật cổ xưa bên dưới chiếc mặt nạ ma cà rồng trẻ tuổi. Lawrence đã gọi anh là gì nhỉ? Abbadon. Thiên Thần Hủy Diệt. Thiên Thần Của Sách Khải Huyền. 1 trong những kẻ đáng sợ nhất trong hàng ngũ tướng quân cũ của Lucifer.

- Các vòng đời là chìa khóa cho sự tồn tại của chúng ta; chúng ta bảo đảm việc tiếp tục vô hình trong thế giới loài người. Theo Bộ Luật, biểu hiện của mỗi linh hồn đều được ghi nhận và giám sát chặt chẽ. Có những danh sách và các quy tắc

chi phối những người được gọi lên, bởi ai và khi nào. Không có hồ sơ nào của Allegra được phép sinh một đứa con gái trong vòng đời này. Vì vậy, thực tế việc em được sinh ra đã là 1 sự vi phạm.

Từ khi sinh ra mình đã là một sai lầm, Schuyler nghĩ. Mẹ cô. . . vẫn còn, là hình dáng lặng lẽ trên chiếc giường bệnh viện. . . tại sao bà lại chọn có mình? Schuyler tự hỏi.

- Nhưng vậy thì sao? Điều đó vẫn không giải thích được chuyện này. Tại sao họ lại quan tâm đến điều đó? Điều đó có nghĩa gì với họ? Nó chẳng có nghĩa gì cả.

- Anh biết - Jack thở dài.

- Anh đã không nói hết. - Schuyler nhận ra. Anh đang bảo vệ cô.

- Hãy nói cho em biết sự thật.

Phải có 1 lý do khiến bọn chúng cố gắng để giết mình.

Jack cúi đầu. Cuối cùng anh nói. - Cách đây lâu rồi, trong cuộc khủng hoảng tại Rome, Sophia Pistis đã nhìn thấy tương lai. Bà nói rằng một ngày nào đó, lễ đính hôn không thể bãi bỏ giữa các Viên Chức sẽ bị phá vỡ. Rằng Gabrielle sẽ cự tuyệt Michael và sinh ra một đứa con gái với một Máu Đỏ. Và rằng đứa con gái đó sẽ

là sự kết liễu của Máu Bạc. Sophia không bao h nói sai.

- Vậy em là cái chết của bọn chúng? - Schuyler thấy chuyện này thật ngớ ngẩn buồn cười.

- Bọn chúng...sợ em? - Điều này hoàn toàn vô lý. Cô có thể làm gì hại chúng? Như Người Thăm Tra đã chỉ ra, cô đã sử dụng thanh kiếm của mẹ và bị trượt. Có thể co nhanh, mạnh và sáng sủa nhưng cô không phải là chiến binh, chiến sĩ hay 1 người lính.

Jack khoanh tay lại. - Không có gì buồn cười cả. Leviathan sẽ giết chết em ngay vào tối hôm đó ở Rio nếu hấn ta biết em

là ai. Và bây giờ hẳn ta biết hẳn đã ở rất gần em và không giết em, hẳn đã theo dõi và bắt được em ở đây để kết thúc công việc.

- Nhưng làm thế nào anh biết Leviathan đã theo dõi em?

- Bởi vì anh đang theo dõi Leviathan. - Jack nói 1 cách dữ tợn.

- Cha anh và anh đã theo dõi hẳn trong nhiều tháng.

- Charles ở đây? - cô hỏi. Cô tự hỏi tại sao tin tức này không làm cho cô cảm thấy an toàn hơn. Charles Force là người giỏi nhất trong tất cả bọn họ. Ông là

Michael, Trái Tim Thuần Khiết, Dũng Cảm, Hoàng Tử Của Thiên Thần, Tư lệnh tối cao của Quân đội của Chúa. Cô đã tìm kiếm Charles, và biết rằng ông đã ở đây tại Paris, và như là người bảo vệ cô hoặc là một trong số họ, dù sao cũng phải làm vừa lòng tim cô. Nhưng không phải như vậy. Charles Force không phải là một người bạn. Ông không phải là một kẻ thù, nhưng ông cũng không phải là một người bạn.

Nhưng có lẽ bây giờ cô sẽ có thể tìm hiểu những gì Lawrence đã yêu cầu cô thực hiện. Charles sẽ phải nói với cô về Di sản của gia đình Van Alen. Schuyler phải biết. Cô đã nợ ông cô rất nhiều.

Jack gật đầu. - Đúng vậy. Ông đã quyết định tự mình đi khi Hội đồng đã không cử Venator theo dõi Leviathan sau lời khai của em. Bọn anh đã đi qua 2 thành phố sau hấn ta trong vài tháng. Khi Leviathan dẫn bọn anh đến đây, đến bữa tiệc này, bọn anh đã nghĩ hấn ta theo sau Nữ công tước, như bà là 1 công cụ để đưa về giam cầm trên Corcovado. Nhưng khi bọn anh nhìn thấy em trong phòng khiêu vũ, đột nhiên bọn anh biết được ý định thực sự của hấn ta. Charles đã cử anh đến để đảm bảo em được an toàn trong khi chính ông chăm sóc Leviathan.

Vậy là, về cơ bản, cô gặp nguy hiểm bởi

con quý tôi tệ nhất ở quanh đây. Tuyệt vời. Cô đã chạy trốn Venator trong khi đáng lẽ cô nên chạy về phía họ, h thì cô đã biết được sự thật phía sau mình.

- Vậy là anh tin em? Anh tin rằng em đã không giết Lawrence như Hội đồng nghĩ?
- Schuyler hỏi.

Anh nhìn xuống đất. - Anh không thể nói với Hội đồng. Nhưng anh đã luôn tin em. Anh đã luôn tin tưởng vào em. - anh nhẹ nhàng nói.

- Uh - Cô gật đầu, cố gắng 1 cách thiết thực, để che giấu việc cô bị xúc động bởi lòng tin của anh. Jack đã tin tưởng cô. Anh đã đứng về phía cô. Ít nhất, anh

không ghét cô. Anh đã không căm ghét cô vì đã làm tan nát tim anh.

- Vậy, bây h phải làm sao?

- Trước tiên, - anh nói nhanh - Ra khỏi cái nhà tù này thôi. Anh đã lo là em sẽ chọn nơi này để trốn. Và anh nghĩ em đã nhận thấy nơi này có mùi khá khủng khiếp.

Chương 19:

Muffie Astor Carter (tên thật của Muriel) là một Máu Xanh trong mọi ý nghĩa của từ. Cô được đào tạo tại Miss Porter's và Vassar, và đã làm việc trong bộ phận quảng bá của Harry Winston trước khi

kết hôn với Tiên sĩ Sheldon Carter, nổi tiếng là 1 bác sĩ phẫu thuật của giới Park Avenue. Hôn lễ của họ là một trong những sự kiện gây nhiều tranh cãi trong thời gian gần đây. Ông là người chồng thứ 2 của cô và cô là người vợ thứ 3 của ông.

Cô cũng là một trong những nhân vật nổi tiếng nhất của New York. Các đối thủ ghen tị khác buôn chuyện rằng công chúng đã lấy một ý thích để đặt tên cho cô. Cái tên này thì thật quá xúc phạm và nghe có vẻ như là một trò đùa. Nhưng không phải vậy, đó là sự thật, cũng giống như chính bản thân Muffie, là hiện thân của Bedford, WASP thật trong thời đại của đám mới phát được thêm vào chữ

‘von hoặc de’ trong tên bọn họ và những ai không biết 1 Verdura đến từ Van Cleef.

Hàng năm Muffie đều mở cửa khu bất động sản rộng lớn của cô, Ocean’s End, cho buổi biểu diễn thời trang mang lại lợi ích cho Ngân hàng Máu New York. Đó là điểm nổi bật trong chương trình xã hội vào tháng Tám. Tọa lạc ở phía cuối vùng Gin Lane, là tài sản trải dài trên sáu mẫu Anh bao gồm một ngôi nhà thái ấp với một nhà khách xa hoa và riêng biệt, 1 nhà để xe chứa được 12 chiếc và nhà ở dành cho người làm. Khu đất rộng lớn này nổi bật là hai hồ bơi (nước mặn và nước ngọt), sân tennis, 1 ao hoa loa kèn, và những khu vườn được chăm sóc

1 cách chuyên nghiệp. Bãi cỏ Bermuda được cắt bằng tay, với kéo, mỗi ngày, để giữ cỏ ở độ dài vừa phải.

Khi Bliss đến vì sự kiện vào đầu h chiều chủ nhật, cô thấy 1 đoàn xe hơi thể thao Châu Âu đang để máy nổ thay vì đoàn người hầu. Đã 1 tuần trôi qua kể từ khi Henri đến nhà cô. Cho đến nay, Người Khách đã không tìm thấy sai sót nào trong hành động của cô để đòi lại danh tính của cô và để giữ cho lớp nguy trang của họ. Cô đã có thể đến tiệm cắt tóc, đến cửa hàng mua những bộ quần áo mới và thậm chí còn tham dự một lớp học thể dục thẩm mỹ Pilates hoặc 2. Ngay cả khi cơ bắp ma cà rồng đã mạnh mẽ 1 cách siêu tự nhiên, chúng vẫn cần được săn

chắc. Trong khi Người Khách dường như đã bằng lòng với sự sắp xếp mới, thỉnh thoảng ông ta vẫn quay lại, rta3 cô lại khoảng trống rỗng. Ông ta giống như 1 kẻ cướp xe, Bliss nghĩ, vẫy vẫy một khẩu súng ngắn và thô bạo xô đẩy cô vào băng ghế sau của tâm trí cô.

Nhưng ông ta đã đi sáng nay, và Bliss rất vui mừng khi được ở giữa con người lần nữa, được ra khỏi đầu óc của chính cô, để có thể nói chuyện. Bliss nhận thấy cách duy nhất để đối phó với những gì đã xảy ra với cô là cười về nó. Cô phát hiện ra 1 tính cách hài hước mà cô không biết là mình có. Cô vẫn còn cười khi chuyển những chiếc chìa khóa cho người đầy tớ. Cô đã lái 1 trong những chiếc xe ở nhà,

chiếc xe mà gia đình cô gọi là những chiếc xe được phân phát cho mỗi ngôi nhà của họ. Ở Palm Beach gia đình Llewellyns đã sử dụng chiếc xe cổ : Rolls Royce Phantom, 1 chiếc Bentley năm 1955 và 1 chiếc Lincoln Continental cổ năm 1969. Ở New York họ đã bổ sung thêm một đội xe SUV màu đen, có lần BobiAnne đã nhận ra chiếc Rolls Bóng Bạc là quá phô trương ở Manhattan.

Ở Hamptons họ giữ vài chiếc Mercedes SLK cổ bỏ mui đầu thế kỉ 19 bằng cách nào đó chiếc này là chiếc phổ biến nhất ở East End. BobiAnne luôn cố gắng thích nghi càng nhiều càng tốt. Bliss đã chọn chiếc màu đỏ kẹo táo để phù hợp với

tâm trạng tốt của cô. Bây h có thể cũng được thưởng thức những chiếc xe nữa. Cô không biết họ đã sở hữu chúng bao lâu rồi, khi Forsyth bán chúng cùng với ngôi nhà để ít nhất họ có thể giữ lại ngôi nhà trong thành phố.

Cô tiến vào mặt tiền của ngôi nhà, nơi Balthazar Verdugo, nhà thiết kế bộ sưu tập mùa thu đã được trình diễn trong ngày hôm đó, đứng hàng đầu của hàng người tiếp đón kế bên bà chủ của bữa tiệc. Balthazar rất được khách hàng yêu mến, ông thậm chí đã kết hôn với một trong những khách hàng của mình. Người ông có mùi của dầu dừa và gel tóc quá nhiều. Bliss không bao h ưa ông ta hoặc quần áo của ông, chúng khá cầu kỳ đối

với sở thích của cô nhưng cô vẫn bắt chuyện 1 cách bình thường.

- Đây không phải là 1 ngày thú vị sao? Vậy hãy nhìn về phía trước để mặc những bộ quần áo này! Cảm ơn rất nhiều vì đã chọn tôi! Cô em duyên dáng này là ai vậy? - cô nói 1 cách rạng rỡ, nựng nịu sinh vật Chihuahua nhỏ nhắn đang rúc vào khủy tay của nhà thiết kế.

Balthazar bắt tay Bliss bằng 1 cái bắt tay hời hợt đi ngang qua cô để đến chỗ Muffie với 1 nụ cười uể oải trên môi.

- Tôi rất vui mừng khi thấy cô trông rất khỏe, cưng à. - Muffie nói, trao cho Bliss những cái ôm chắc chắn nhất.

Muffie có vàng trán rộng, lõm vào với những nếp nhăn (quảng cáo hiệu quả nhất của người chồng phẫu thuật tạo hình của cô) và mái tóc vàng hoàn hảo phổ biến ở vùng Upper East Side. Cô là hình ảnh thu nhỏ của giống này : mảnh mai, duyên dáng, và thích hợp. Cô là tất cả mọi thứ mà BobiAnne muốn trở thành không bao giờ có thể sánh được.

- Cám ơn - Bliss nói, cố gắng không cảm thấy quá khó xử. - Thật tốt khi được mời đến đây.

- Cô sẽ thấy những người mẫu còn lại ở phía sau. Tôi nghĩ chúng ta đang tổ chức trễ như thường lệ. - Muffie vui vẻ nói.

Bliss đi về phía khu vực hậu trường của căn lều, vừa xoay được một lát bánh mì nướng trét bơ trên một cái khay và một ly sâm banh từ một trong các bàn giải khát.

Henri đã đúng : đây là một buổi biểu diễn dễ dàng. Nó không phải là buổi trình diễn thời trang thực sự, chỉ đơn thuần là một buổi giới thiệu với các khách hàng giàu có có tên trong tổ chức từ thiện. Trong khi đó, một chương trình thời trang thực sự là một sự chấn động hỗn loạn của hoạt động và lo lắng, sự tham gia của hàng trăm các biên tập viên, các nhà phân phối lẻ, người nổi tiếng, và được bao phủ bởi hàng trăm phương tiện truyền thông của các hãng rên khắp thế

giới, buổi trình diễn của Balthazar Verdugo trong khu vực bất động sản của Muffie Carter giống một chương trình ca ngợi hơn, với những người mẫu.

Thật kỳ lạ khi được trở lại với thế giới thực, được đi bộ trên bãi cỏ ẩm ướt (gót chân cô đang chìm đắm, thực sự là vậy), được nhóp nhép món khai vị, và ngắm cảnh đại dương tuyệt vời có tầm nhìn không bị đứt đoạn của màu xanh trải dài trên đường chân trời tại ngôi nhà của Carter và thấy rằng trong một số nơi trên thế giới, thậm chí là thế giới của họ, thế giới của các Ủy ban và Coven vẫn có một số người không chú ý và hết sức không quan tâm đến những gì đã xảy ra ở Rio.

Muffie và những phụ nữ trong Ủy ban, những người mà Bliss gặp gỡ ở bữa tiệc đã không khơi lên cái chết của Babine hay vụ Hội đồng bị thẩm sát. Bliss hiểu rằng họ chỉ đơn giản là tiếp tục cuộc sống của họ : lên kế hoạch những bữa tiệc, tổ chức các buổi biểu diễn, làm các chương trình thời trang cao cấp, những cuộc đua ngựa, và những sự nghiệp từ thiện, mà đã lấp đầy ngày h của họ. Họ dường như không quá lo lắng hoặc đau khổ. Cordelia Van Alen đã đúng : họ phủ nhận 1 cách sâu sắc nhất. Họ không muốn chấp nhận sự trở lại của bọn Máu Bạc. Họ không muốn chấp nhận thực tế của những gì mà bọn Máu Bạc đã làm và đang lên kế hoạch để làm. Họ hài lòng

với cuộc sống của họ và họ không muốn thay đổi bất cứ điều gì.

Thời gian đã trôi qua quá lâu rồi kể từ khi bất cứ người nào trong số họ đều là chiến binh, chiến sĩ, tay trong tay và sát cánh bên nhau trong cuộc chiến chống lại Hoàng Tử Bóng Tối và quân đoàn của hắn. Thật khó để tưởng tượng nhóm người thiếu ăn quá mức của xã hội Botoxed và con cái lười biếng của họ là những chiến binh thiện chiến trong cuộc chiến tranh giữa trời và đất. Đúng như lời Cordelia đã nói với Schuyler : ma cà rồng đang trở nên lười biếng và bê tha, ngày càng giống con người nhiều hơn, và ngày càng ít có khuynh hướng có thể hoàn thành vận mệnh trời ban của họ.

Bliss chợt nhận ra rằng chính nhu74g đều này đã khiến Cordelia và Lawrence bị cô lập, họ quan tâm. Họ đã cảnh giác chống lại thế lực của địa ngục và đã gióng lên hồi chuông cảnh báo. Mà lời cảnh báo này không ai quan tâm lắng nghe. Gia đình Van Alen là ngoại lệ của các tiêu chuẩn. Điều này có nghĩa là Schuyler cũng giống như họ. Bạn cô không bao giờ cảm thấy thoải mái trong thế giới của những người giàu có nhàn rỗi, mặc dù cô ấy được sinh ra trong điều kiện đó. Nhưng Schuyler không phải là người duy nhất. Ngay cả Mimi và Jack Force cũng khác biệt. Họ đã không quên quá khứ huy hoàng của họ. Chỉ cần nhìn vào cách Mimi khoe khoang khả năng ma

cà rồng khác thường của cô ta cũng đã đủ để thuyết phục mọi người rằng cô ta hơn 1 ả gầy trơ xương chỉ có khả năng mua sắm.

Nhưng những người này, nhóm người tự hài lòng với bản thân của giới thượng lưu thậm chí không thèm chớp mắt trước tin tức của vụ thảm sát, những người này tự gọi mình là ma cà rồng.

Chính xác. Cũng giống như các thành viên của Hội đồng, họ sẽ đủ thoải mái để vượt qua khi thời khắc đến.

Bliss rùng mình. Cô đã trở nên quen với việc được 1 mình, và đã quên rằng Người Khách có thể thỉnh thoảng ra bắt

cứ lúc nào.

Ý ông là gì? Ông dự định làm gì họ?

Nhưng Người Khách đã không trả lời.

Chương 20:

El Sol de Ajuste tọa lạc ở Cidada de Deus, Thành Phố Của Chúa Trời, các khu ổ chuột khét tiếng ở phía tây của thành phố đã tạo cảm hứng cho một bộ phim lớn của Hollywood và chương trình truyền hình tiếp theo sau, Thành Phố Của Nam Giới. Tất nhiên, thành phố thực sự này không có gì giống như phiên bản Hollywood vờ bở đó đâu, mà thành phố này tương đương với chuyến du lịch của khu nhà ổ chuột được sắp xếp bởi

nhân viên trợ giúp của khách sạn : phô bày kiểu thời trang bạo dạn. Thực tế của việc đói nghèo khắc nghiệt khắc nghiệt và đáng sợ hơn nhiều, những ngọn núi rác cao chót vót, mùi hôi thối của cống rãnh và rác thải, những đứa trẻ trần truồng dật dờ trên đường phố, hút thuốc; cách để họ xua lũ ruồi muỗi đi là chỉ việc phớt lờ chuyện đơn giản đó.

Quầy rượu không có gì khác hơn là căn lều bằng sắt, mái nhà và quầy hàng gỗ dựa vào nhau bằng 1 cái lỗ. Khi Mimi và các chàng trai đến, một nhóm du côn ồn ào đang gây rối cậu bé đứng sau quán rượu, người đang lau chùi các quầy hàng và thấm bia đổ bằng chiếc khăn rách rưới. Mimi nhận ra những hình xăm trông

có vẻ dữ tợn được xăm trên má của lũ đó : chúng là thành viên của Prata Commando, chỉ huy Bạc, một băng đảng đường phố nổi tiếng, và chịu trách nhiệm cho hầu hết các hoạt động tội phạm ở khu này. Chuyện này sẽ rất thú vị đây.

- Voc deve tres pesos! - cậu bé đứng sau quầy rượu nhấn mạnh. - Các anh nợ tôi 3 peso.

- Caralho! Vãi-te foder? - 1 gã béo phá lên cười và chửi rửa cậu chàng, đẩy cậu vào tường. Người chủ đứng tuổi đứng đằng sau cái bàn, trông sợ hãi và bực bội khi thấy nhân viên của mình bị quấy rối, cũng như thấy nơi buôn bán nhỏ của mình đột nhiên nhung nhúc những gã nước

ngoài da đen lạ mặt.

- Tôi có thể giúp gì được cho anh? - ông gất gồng bằng tiếng Bồ Đào Nha, quan sát cậu nhóc.

- Mày! ĐỂ NÌ YÊN ĐI! - ông hét lên khi một trong những tên găngxtơ ngáng chân cậu nhóc, làm cậu ngã úp mặt xuống sàn nhà. Thay vì trả lời, tên lưu manh béo ú tặng cho cậu nhóc đang co rúm người lại một cú đá mạnh vào đầu. Có tiếng răng rắc ghê tởm của ngón chân cái va vào xương, và trong một chuyển động mau lẹ, 1 trong những tên găngxtơ dí dao vào cổ họng của người phục vụ ở quầy rượu.

- Có gì muốn nói với tụi tai hỏ, ông già?

- Đặt dao xuống - Kingsley ra lệnh bằng một giọng trầm tĩnh.

- Thằng khốn nào vậy? - tên cầm đầu nói.

Đó là 1 thằng nhóc gầy nhom với một khuôn mặt mặt rỗ đang ngồi ở phía sau. Nó giơ lên vũ khí tự động ngẫu nhiên như 1 lon soda. Các tay trùm ma túy ở địa phương đóng vai trò như là sự hiện diện của cảnh sát không chính thức trong các khu nhà ổ chuột, đóng vai trò thẩm phán và người hành quyết tại địa bàn của chúng. Nhưng luật pháp duy nhất chúng tán thành chính là luật pháp của riêng bọn chúng.

- Biết điều thì thả những người tốt này ra ngay - Kingsley hòa nhã nói.

Có 20 tên găngxtơ và chỉ có 4 Venator, hầu như không được công bằng cho đám người Máu Đỏ xấu số này. Nếu ma cà rồng muốn, họ có thể tiêu diệt tất cả mọi người trong căn phòng mà không cần lời cảnh báo. Mimi đã nhìn thấy điều đó rồi : một đồng xác chết trên sàn nhà.

Cô cảm thấy máu đang tăng lên vì sự thử thách này, nhưng đó chỉ là sự quá khích ở mặt ngoài, oai phẫn khích nông cạn mà người ta cảm thấy khi xem một trận đấu quyền anh mà bạn đã biết trước kết quả. Những tên côn đồ này nghĩ rằng chúng rất mạnh nhưng chúng chẳng là gì cả :

chúng chỉ là những con bọ chét trên lưng trâu, con linh cầu trước con sư tử. Mimi muốn 1 cuộc giải trí khá hơn, 1 thử thách lớn hơn.

Tuy nhiên những tên găngxtơ đường phố này không sợ người nước ngoài, và nhanh nhẹn hơn so với tưởng tượng của Venator. Trước khi Kingsley có thể quay lại nó đã chém xuống 1 dao, 1 vết rách trên tay áo anh làm lộ ra 1 vết thương xấu xí.

- Vậy là đủ rồi. - Mimi quay xung quanh, đá 2 người trong bọn chúng ngã xuống đất và ép 1 tên khác phải quỳ gối. Cô chuẩn bị sử dụng Eversor Lumen, Ánh Sáng Huy Diệt, thì cô nghe thấy giọng

nói của Kingsley trong đầu cô.

Không vũ khí! Không chết chóc!

Dù nó làm cô đau đớn bao nhiêu thì cô vẫn tra lưỡi gươm vào vỏ. 2 tên găngtơ lực lưỡng cố gắng đánh lên cô, nhưng cô đột nhiên cúi đầu né tránh đòn đột kích của chúng, làm cho chúng đâm sầm vào những chiếc bàn ọp ẹp. 1 tên khác rút súng ra, nhưng trước khi hắn có thể bắn, Mimi đã đá nó ra xa bằng gót chân cô. Ngon ơ. Cô có thể nói thậm chí anh em Lennox đang thích thú khi họ đánh vào đầu và chế ngự những kẻ tấn công. Việc quan sát những giấc mơ và kiểm tra những kí ức không thể nào so sánh được với một vụ ẩu đả lỗi thời.

Một trong những tên côn đồ cầm 1 chân ghế và liệng thẳng vào ngực Kingsley, nhưng Mimi đã chém nó làm 2 mảnh trước khi nó chạm vào mục tiêu.

- Cám ơn - Kingsley nói. - Không biết là em quan tâm anh nhiều như vậy. Anh nghe rằng cười khi anh thực hiện 1 việc nhanh lẹ với thằng nhóc đang cầm khẩu Uzi.

Mimi cười. Cô hầu như không đổ giọt mồ hôi, mặc dù cô bắt đầu thở gấp. Như Kingsley đã ra lệnh, những kẻ này sẽ còn sống để nhìn thấy một ngày mới. Cô bước qua đồng thân thể, Ted giúp cô bước qua để theo họ vào quán.

Người phục vụ quây rượu chui ra từ gầm bàn, cúi đầu tỏ lòng biết ơn.

- Chúng tôi có thể có gì? Thứ đặc biệt ở nơi này là gì? - Kingsley hỏi.

- Ah! - Người phục vụ quây rượu bắn ra một nụ cười không răng.

- Lấy chai Leblon, - ông nói với cậu nhóc đứng sau quầy bị chém đã ngừng chảy máu.

Cậu bé biến mất vào căn phòng nhỏ phía sau và mang trở ra 1 chai cach-a : rượu mía mạnh. Người phục vụ rót vào 4 ly bê.

- Mời - Kingsley gặt đầu và nâng ly lên.

- Saude, - Mimi nói, nốc cạn ly rượu chỉ trong 1 hớp. - Vì sức khỏe của anh.

- Chúng tôi đang tìm 1 cô bé. Ông có nhìn thấy cô bé này chưa? - Kingsley hỏi, chìa cho những người bạn mới tấm hình của Jordan.

- Nói cho chúng tôi biết, - Kingsley nói, sử dụng thuật cường ép nhỏ.

Cậu bé lắc đầu, trong khi người phục vụ nhìn tấm ảnh 1 lúc lâu. Sau đó ông cũng từ từ lắc đầu.

- Tôi chưa bao h thấy cô bé này. Nhưng

chỗ này không phải là nơi người ta đem con cái đến.

Mimi và Kingsley trao đổi nhau cái nhìn, và 2 vai của cặp anh em sinh đôi chùng nhẹ xuống. Họ rời khỏi quán rượu sau khi uống xong những chai rượu. Bây h là buổi trưa. Mặt trời đã lên cao và thời tiết nóng như thiêu như đốt. Một vài người tò mò đã tụ tập quanh lối vào quán rượu, bị thu hút bởi cuộc ẩu đả, nhưng họ vẫn giữ một khoảng cách hợp lý quanh bộ tứ. Những ánh nhìn kính trọng. Không ai còn sống mà đánh bại được Chỉ Huy Bạc.

- Cho cô, - 1 bà lão nói, đưa cho Mimi một chai nước.

- Obrigado. - Bà lão lướt qua cô, và Mimi hiểu đó là cử chỉ của lòng biết ơn vì đã đem đến 1 biện pháp nhỏ ủa công lý đến một nơi vô luật lệ.

- Cám ơn - Mimi nói, nhận chai nước bằng 1 cái gạt đầu. Một lần nữa, cô bị ấn tượng bởi cô cảm thấy mình bất lực như thế nào.

Vấn đề của những người này không phải là của riêng mình, cô tự nhủ. Mà không thể giúp họ.

Cô cảm thấy mình đã rất xa cách với thế giới đặc biệt, có người bảo vệ tại Upper East Side khi cô đứng trên một vỉa hè bụi bặm trong khu ổ chuột, các cơ của cô

vẫn còn căng lên vì cuộc đụng độ. Đây là lý do tại sao cô đăng ký làm nhiệm vụ, để làm sôi động 1 chút cuộc sống của cô, để nhìn thấy một khía cạnh khác của thế giới không thể thấy được từ băng ghế sau xe limousine. ô có thể là một công chúa hư hỏng trong hình dạng này, nhưng trong tiềm thức cô vẫn là 1 chiến binh. Azrael cần những điều này.

Nhưng thật bực mình. Họ được cử ra ngoài 1 năm để tìm kiếm Người Quan Sát và vẫn không có gì chứng tỏ những nỗ lực của họ, ngoài 1 lá thư không thể nói được điều gì.

- Có thể Người Quan Sát không muốn được tìm thấy, - Mimi nói, uống nước

ừng ực và đưa nó cho Kingsley.

- Có bao nhiêu nghĩ về chuyện này chưa?

- Có thể, - anh nói sau khi uống một ngụm và ném vỏ chai vào thùng rác.

- Nhưng không chắc chắn. Bà ấy biết trí tuệ của mình có giá trị như thế nào đối với cộng đồng chúng ta. Bà biết người ta sẽ cử anh tìm kiếm bà. Tin anh đi, bà ấy muốn được tìm thấy.

- Đưa em xem lại bức thư nào, Mimi nói.

Kingsley đưa cho cô tờ giấy. Cô đọc lại lời ghi chú. Khi cô giơ nó lên, cô thấy cái gì đó mà mình đã không nhìn thấy

trước đó. Cái gì đó được che giấu khi trời sáng, chỉ khi trời tối mới có thể thấy rõ.

- Nhìn xem, cô nói với Kingsley, giữ tờ giấy giơ lên đối mặt với những tia sáng trực tiếp của ánh nắng mặt trời. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua mảnh giấy, làm lộ ra thứ gì đó mà trước đây không nhìn thấy được, giống như 1 cái bóng mờ. Phoebus ostend praeo. Mặt trời sẽ chỉ lối.

Ở giữa tờ giấy là 1 tấm bản đồ.

Chương 21:

- Đường này, - Jack nói. - Khi còn nhỏ, các tay đầu bếp đã từng đuổi anh ra khỏi nơi này. Anh chỉ cho Schuyler thấy

những hành lang bí mật uốn lượn quanh co thông qua những căn phòng rộng lớn của tòa nhà bên dưới lầu đài.

Theo lịch sử, ngôi nhà đã được xây dựng để chứa toàn bộ một tòa án của giới quý tộc. Nơi này có đầy đủ 1 gian nhà dành cho người hầu, các nhà bếp và phòng chứa bát đĩa. Khi bá tước còn sống, những cặp vợ chồng hoàng gia đã tổ chức những bữa tiệc hoang phí kéo dài hàng tháng trời cho khách khứa và những người tùy tùng của họ. Lầu đài này là sự duy trì của những gì đã trở thành một lối sống ngày càng lỗi thời, không đề cập đến vấn đề phong cách sống vô cùng tốn kém. Không có gì ngạc nhiên khi các nhà phát triển lên kế hoạch chia nhỏ nơi này

thành các căn hộ, việc sống cùng 1 người hầu 60 tuổi đã trở nên không giữ vững được thậm chí thậm chí là với 1 nữ bá tước, người sắp chuyển đến căn biệt thự của bà ở Saint-Tropez với những người hầu trong nhà có số lượng vượt quá mức độ phải chăng.

Nhưng trong khi mở tài sản này che giấu hàng tá những căn phòng bí mật và những hàng lang chằng chịt, thì cuối cùng vẫn chỉ có 1 con đường để ra khỏi khách sạn Lambert. Tất cả mọi người, từ các nhà quý tộc xếp hạng cao quý nhất cho đến người quản lý nhà bếp xoàng xĩnh nhất, cũng phải đi qua khoảng sân chính và ra ngoài bằng cửa chính. Jack và Schuyler thấy họ không có lựa chọn nào : họ sẽ

phải băng qua sào huyết hung hiểm này để được tự do.

Cầu thang nối khu nhà ở của người hầu dẫn thẳng vào đại sảnh, nơi Jack và Schuyler có thể nghe thấy âm thanh của tiếng cười cuồng loạn và vẻ hoan hỉ không thể kiểm soát được, mà nghe có vẻ cuồng quít và điên cuồng như loại âm nhạc gây chóng mặt tăng tốc độ và âm lượng.

- Bọn chúng đang làm gì vậy? - Schuyler thì thào khi họ tùm lại với nhau phía sau 1 trong những cây cột có rãnh.

- Tại sao em cảm thấy...như thế...như thế em muốn...làm hại ai đó?

- Đó có phải là điều mà bọn Máu Bạc gây ra không? Chúng sử dụng glom như chúng ta sử dụng, ngoại trừ việc chúng thúc đẩy theo hướng ngược lại, chúng khơi gợi điều tồi tệ nhất trong con người.

- Chúng ta có nên cảnh báo mọi người không? - cô hỏi.

- Nơi này không phải Rio. Có quá nhiều người của chúng ta để có thể chế ngự; bọn Máu Bạc sẽ không mạo hiểm thứ gì nguy hiểm hơn là 1 ép buộc đâu. Chúng ở đây chỉ vì em. - Jack nói, cố gắng để đẩy lùi tình huống khó khăn của họ với một nụ cười trấn an.

Schuyler không muốn bị nuốt chửng bởi sự sợ hãi của mình và cố bình tĩnh bằng cách tập trung vào việc chiến đấu chống lại cảm giác buồn nôn đang tràn ngập từ câu thần chú của bọn Máu Bạc.

Họ phải tìm Oliver, và sau đó họ phải ra khỏi đây càng yên lặng càng tốt. Cô đã phải tốn sức lực quá nhiều trong việc chạy trốn khỏi Jack nhưng trò hề của những nốt nhạc Bollywood đã che phủ hầu hết lên điều đó. Khách khứa chắc hẳn đã nghĩ cô là một phần của buổi biểu diễn, đặc biệt là cách cô ăn mặc. Trong bộ váy sari, cô đã hòa hợp 1 cách đúng đắn.

- Đây, - Jack nói, đưa cho cô một cây

thánh giá nhỏ bằng bạc gắn trên dây chuyền.

- Nó có thể có ích. - Anh lấy ra 1 cái tương tự bên dưới chiếc áo sơ mi. Một phần của bộ trang phục Venator.

Họ len lỏi ra khu vườn và thấy Oliver đứng một mình dưới một cây sồi hùng vĩ, đang cầm ly nước. Nếu anh thấy ngạc nhiên khi thấy Schuyler đi với Jack, anh đã không thể hiện ra ngoại trừ 1 cái nhướn nhẹ của lông mày, mặc dù điều đó gây đau đớn cho Schuyler khi nhận thấy chút ánh sáng trong đôi mắt anh biến mất khi anh nhìn thấy 2 người ở bên nhau.

- Không như cậu nghĩ đâu. - cô muốn nói với anh rằng. Cô yêu anh.

Không chú ý tới, khi Oliver quay sang Jack, anh tỏ ra ôn hòa và trao cho Jack 1 cái bắt tay nồng nhiệt.

- Thật tốt khi gặp cậu. Đã lâu rồi ha.

Về phần mình, Jack bắt tay Oliver bằng 1 cái nắm chặt. Hầu như 2 người họ hành động như thể họ va vào nhau tại Senior Fling.

- Vậy điều gì mang anh đến đây, Force? Tôi hy vọng không phải là Ủy ban chứ, - Oliver nói, tông giọng nhẹ nhàng của cậu che đậy sự cảnh giác ngầm.

- Không phải tất cả, - Jack nói, khi Schuyler dùng tốc độ nhanh nhẹn xách Oliver lên trên.

Khi có ý thức, Oliver ngay lập tức hiểu được mối nguy hiểm của họ.

- Vậy các cậu có ý tưởng gì không? - anh hỏi 2 người.

- Mình có cảm giác là chúng ta sẽ không thể nào chuồn khỏi đây 1 cách lạng lã được đâu.

Cho tới h họ đã không nhận thấy Schuyler đã không còn trong phòng chờ đợi Nữ bá tước nữa.

Jack nhìn quanh rồi nói. - Tôi nghĩ chúng ta có thể

Nhưng trước khi Jack nói hết câu, anh dừng lại, ngược lên với một biểu hiện giật mình trên khuôn mặt của mình.

Schuyler liếc nhìn qua vai anh. Nam tước de Coubertin đã tái xuất hiện ở phía bên kia của sân. Nhưng có một cái gì đó khác về ông ta. Đã thay đổi. Ngay cả từ xa, Schuyler cũng có thể nhìn thấy đôi mắt ông bị viền quanh trong ánh lửa đỏ thẫm. Con người màu bạc.

Leviathan.

Hắn ta đứng bất động, quét khắp phòng với đôi mắt bạc đáng sợ.

Schuyler quay sang Oliver và thấy rằng anh cũng đã chú ý đến hắn ta. Mặt Oliver tái mét.

- Mình đã để cậu đi với hắn ta. Mình thật ngu ngốc, mình biết có gì đó khác thường...Khi mình nói chuyện với hắn trên thuyền, hắn ta đã khác thường, thậm chí vui vẻ. Đáng lẽ mình phải biết điều đó không đúng.

- Mình cũng không nhận thấy điều đó, Ollie. Không cách nào cậu biết được, - cô nói.

Máu Bạc rất lạnh lợi trong việc thay đổi hình dáng, Schuyler nhớ ông cô đã nói với cô. Leviathan đã nhốt cô trong căn phòng đó, có lẽ có ý định xử lý của cô sau. Cô rùng mình khi nghĩ về những gì bọn chúng đang lên kế hoạch để làm với cô.

- Nghe này, mình sẽ chỉ gây trì hoãn cho cậu, nhưng có lẽ mình có thể làm trì hoãn bọn chúng, - Oliver nói, cởi chiếc khăn xếp và ném nó xuống đất.

- Không! - Schuyler nói. - Hoặc rời khỏi đây cùng nhau hoặc không đi đâu hết! Oliver!

- Nghe mình này! - cô van vỉ, điều khủng

khiếp hé mở khi cô nhận ra anh đang định làm gì.

- Quá muộn rồi, - Oliver nói khi anh nhặt lên một ngọn đuốc gần đó và chạy về phía cổng được bảo vệ bởi những con voi.

- Đến đây bắt tao này! - anh hét lên, vẩy ngọn đuốc về phía trước và sau một cách điên cuồng. Những con voi nuôi lùì lại bằng chân sau của chúng, ném Vua và Hoàng hậu Siam và chạy điên cuồng băng qua những bụi cây, đuổi theo Oliver. Người quản tượng hét lên, và các khách khứa ngớ ngẩn chạy về mọi hướng, cố gắng thoát khỏi những con thú điên cuồng.

- Nhanh lên! - Jack nói. - Trước khi chúng đóng cổng lại. - Anh giơ tay ra.

- Nhưng... Oliver! - Schuyler lắc lư xung quanh. - Oliver, không! Oliver!

- Cậu ta là con người; chúng không muốn cậu ta đâu, Schuyler, chúng ta phải giúp em ra khỏi chỗ này! Làm ơn! - Jack nói, vẫn còn giơ tay ra.

- Không! Em không thể! Em không thể bỏ mặc cậu ấy! - Cô theo dõi khi Oliver chạy xa hơn và xa hơn, những con voi đang đuổi theo ngay phía sau anh.

Nhưng cô không thể giúp Oliver. Không

phải bây h. Và cô chỉ đặt họ vào tình thế nguy hiểm hơn khi cô do dự thôi. Cô muốn chạy theo sau Oliver, nhưng cô để Jack dẫn mình chạy ra xa. Họ chạy, né tránh những người cầm đuốc đang bồi rôi và nhân viên phục vụ, né tránh cơn thịnh nộ của những con voi, tiếng la hét của khách khứa tại bữa tiệc, và những người hầu bàn đang choáng váng. Cô có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của con quỷ Leviathan, có thể cảm thấy đôi mắt hấn khoan vào phía sau não cô, 1 môi ác cảm sâu đậm.

Trong 1 khắc hấn ta có thể ở phía trước họ.

Nhưng không giống như chiến đấu, chạy

trôn là thứ mà Schuyler có thể làm giỏi, và cùng nhau cô và Jack bay qua khoảng sân rải sỏi và băng qua cửa chính. Cô nhìn qua vai mình lần cuối và thoáng thấy cánh tay giơ lên của Oliver khi anh biến mất vào đám đông bạo loạn. Anh đang vẫy tay chào tạm biệt.

Chương 22:

Buổi trình diễn thời trang diễn ra tốt đẹp. Bliss xoay sở để thực hiện 2 lượt xoay người trên đường băng mà không có sự cố, mặc dù cô vẫn còn bối rối vì đã nghe thấy giọng nói đe dọa của Người Khách trong đầu cô. Hắn ta đang lên kế hoạch gì? Hắn có ý gì, chúng sẽ dễ dàng vượt qua...Nhưng sau đó, cô biết ý của hắn là gì, phải không? Không phải cô chỉ việc

phủ nhận mọi thứ? Bởi vì phải có lý do cho sự hiện diện của Người Khách trong cuộc sống của cô, nó không như thể hẳn ta chỉ lãng vãng xung quanh để biết con gái yêu quý của mình tốt hơn, phải vậy không? Phải có lý do khiến hẳn ta ở đây.

Và bất cứ lý do đó là gì, cô cũng có liên quan bởi vì, với tất cả ý nghĩa, cô chính là hẳn ta. Cho dù Người Khách đã hay không làm, họ cũng sẽ không nhìn thấy Lucifer đằng sau, mà họ sẽ chỉ nhìn thấy Bliss. À, có lẽ cô có thể làm gì đó về điều này. Có lẽ cô nên nỗ lực để tìm ra Người Khách sẽ làm gì trong khi hẳn đi.

Có lẽ đây là ý hay để không bị bỏ lại trong bóng tối quá lâu.

Cô xoa bóp thái dương. Rất may, hầu hết các người mẫu khác để cô 1 mình. Họ biết câu chuyện của cô, và không ai mạo hiểm để trao cho cô nhiều hơn là 1 cái nhìn cảm thông. Bliss nghĩ cô có thể có từ " NGƯỜI SỐNG SỐT" dán lên trán theo cách mà những cô gái thì thầm về cô. Mẹ kế bị sát hại....Em gái bị mất tích...được cho là bị giết chết...Thật khủng khiếp...Những điều này đã xảy ra ở Rio, phải không?

Bliss nghĩ điều này thật bất công khủng khiếp. Những gì đã xảy ra với gia đình cô không là gì với đất nước họ đang sống, nhưng tất nhiên cô không thể nói cho ai biết điều này. Cô chỉ muốn ra khỏi

đây. Cô thay đổi của bộ trang phục cuối cùng của mình, 1 chiếc áo khiêu vũ bằng vải tyn mà các phu nhân cao quý sẽ mặc để khai mạc kịch múa mùa thu và đặt chiếc váy trắng đơn giản của mùa hè lại phía sau. Cô đang đi trên bãi cỏ xanh, tránh né một vài gương mặt quen thuộc và hy vọng cô có thể chỉ việc trở về nhà mà không cần phải nói chuyện với bất cứ ai, thì cô nghe thấy tên mình được gọi.

- Bliss? Phải cậu không? Chào! - Một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài vàng óng, đội 1 chiếc mũ mềm màu vàng nhạt và mặc chiếc váy 1 vai thanh lịch đi tới.

Bliss nhận ra cô gái ngay lập tức. Cô ấy là Allison Ellison hoặc Ally Elli, là 1

trong những Máu Đỏ của trường Duchesne.

Ally là 1 học sinh có học bổng, bố mẹ cô sống ở Queens hoặc thứ gì đó, và cô ta phải đi loại xe buýt dài 2 tiếng để đến trường. Bliss cho rằng điều này có nghĩa là Ally không nổi tiếng 1 cách khủng khiếp, nhưng cô ta hoàn toàn ngược lại. Những đứa trẻ vùng Upper East Side chú ý tới cô ta 1 cách điên cuồng qua những câu chuyện và cách nhìn thú vị của cô về mọi thứ. Bliss nhớ có lần cô và Mimi và 1 nhóm đi chơi với Ally, và Ally đã đảm bảo tất cả mọi người trả chính xác những gì họ nợ trên bàn đến đồng xu cuối cùng. Không ai đi chơi với câu Tôi quên mang theo ví rồi; bạn biết bạn có thể vớ được

mình lần sau, tóm được 1 lũ có thể tin tưởng giống như Mimi luôn lôi kéo. Đó là khi gặp Ally ở trường, và khi gặp cô tại bữa tiệc Mua Sắm, Rượu Sâm Banh và Từ Thiện hàng năm của Muffie Astor Carter. Cô ấy làm gì ở đây, mặc chiếc váy chính hiệu Balthazar Verdugo, chắc chắn chi phí ít nhất có 5 con số, trông như thể cô ấy luôn nghỉ hè tại Southampton?

Bliss có câu trả lời khi Jamie Kip đến gần và ôm Ally. Vậy ra Ally là Thần Linh Quen Thuộc của một trong các chàng trai Máu Xanh nổi tiếng nhất. Bây h thì trang phục đắt tiền của Ally và sự hiện diện của cô ấy tại bữa tiệc có nghĩa rồi.

- Chào, Ally. - Bliss gật đầu. - Chào Jamie.

Jamie miễn chào hỏi với 1 tiếng ho, và hai cô gái còn lại một mình.

- Cậu khỏe không? - Allison hỏi.

- Thật tốt khi trông thấy cậu. - Cô gái tóc vàng xinh đẹp đặt tay lên cánh tay Bliss.

Bliss bị xúc động bởi sự ấm áp bất ngờ trong giọng nói của Ally.

- Mình ổn cả...Cám ơn - Cô nói với Ally.

- Chúng mình bỏ sót bạn tại lễ truy điệu

Dylan, - Allison nói. - Nhưng đừng lo, không ai mong đợi cậu hay gì cả. Cha cậu nói cậu cần nghỉ ngơi.

- Lễ truy điệu? Có lễ truy điệu hả? Cho Dylan? Ở đâu vậy? - Bliss hỏi, cố gắng không để thanh âm trông kỳ dị.

Allison trông không có vẻ thoải mái.

- Đã gần 1 năm rồi. Mình biết. Thật kỳ lạ, phải không? Ý mình là, anh chàng biến mất, phải không? Cha mẹ cậu ấy được cho là đã chuyển đến Grosse Point hay gì đó, nhưng hóa ra cậu ta ở trong Transitions nhưng cậu ta đã trốn thoát khoảng 48 h và bị chết vì dùng quá liều.

Một cách che đậy khác, Bliss nghĩ. Máu Xanh che đậy dấu vết của họ rất giỏi. Đủ dễ dàng để giải thích cái chết của Dylan như là một thanh niên giàu có dùng thuốc quá liều. Đặc biệt khi anh ở trong tình trạng phục hồi. Một câu chuyện hoàn toàn chính đáng, ngoại trừ việc nó không phải là tất cả sự thật.

Allison di chuyển 1 cách không thoải mái.

- Mình thậm chí còn không biết rõ cậu ấy, nhưng 2 người cậu là bạn bè, phải vậy không?

- Phải. - Bliss nói. - Liệu nó...Làm thế nào mà...Có ai khác ở đó không?

Cô nữ sinh trường Duchesne trông có vẻ xấu hổ.

- Không. Thực sự không. Không có nhiều người lắm. Mình nghĩ mình là người duy nhất đến từ trường Duchesne. Có một số người từ trung tâm cai nghiện, nhưng họ là những người tổ chức. Mình chỉ tình cờ biết được chuyện này từ ông Wes McCall. Ông ấy cũng ở trong Transitions. Mình chỉ nghĩ...à, Dylan và mình đã từng học tiếng Anh với nhau và cậu ấy là...1 anh chàng tốt. 1 người lập dị. Nhưng tốt bụng, cậu mà, phải không?

- Đúng vậy. - Bliss nói. Cô thấy mắt cô đột nhiên đầy nước.

- Ôi Chúa ơi. Cậu đang khóc kìa. Mình rất xin lỗi. Mình không cố ý làm cậu buồn, - Allison nói.

- Đây, - cô đưa cho Bliss một chiếc khăn tay có mùi thơm từ túi xách của cô.

- Mình ổn mà...Chỉ là...thật phức tạp, - Bliss lấp bắp, vui mừng cầm lấy chiếc khăn tay và lau mắt.

- Cuộc sống là như vậy. - Allison gật đầu. - Nhưng thật tốt khi thấy cậu...ra ngoài. Ý mình là, điều này chắc phải rất khó khăn. Mình đang nói lung tung hết cả, phải không?

- Không đâu. Thật dễ chịu khi có thể nói chuyện với ai đó. - Bliss mỉm cười.

- À. Cậu luôn có thể nói chuyện với mình. Cậu sẽ quay trở lại trường vào tháng Chín chứ?

Bliss gật đầu. Đúng vậy. Thật kỳ lạ khi được trở lại. Mình không biết ai, không biết cái gì nữa. Người Khách đã đồng ý cho Bliss được trở lại trường học. Sẽ thật kỳ quặc nếu con gái của thủ tướng đột nhiên trở thành một học sinh bỏ học cao-học.

- À, cậu biết đấy, mình học cùng lớp với cậu, - Allison nói. - Điều này không tệ chứ nhỉ? - cô nói rồi vòng tay ôm Bliss.

- Thật tốt khi nghe điều đó. Cảm ơn, Ally, hẹn gặp lại. - Bliss mỉm cười.

- Hẹn gặp lại.

Bliss quay trở lại xe cô, không muốn điều gì hơn là được ở 1 mình khi cô tiếp thu tin tức này. Có 1 lễ truy điệu cho Dylan và không có ai đến. Đối với Máu Đỏ, anh chỉ là loại người gây rắc rối, với ma cà rồng, là 1 tài sản bị thiệt hại. Không ai quan tâm hoặc nhớ về anh.

Cô thậm chí đã không ở đó để tỏ lòng kính trọng của mình. Để nhìn anh lần cuối trước khi họ đặt anh vào lòng đất. Anh đã ra đi mãi mãi, và cô sẽ không

bao giờ nhìn thấy anh lần nữa.

Chương 23:

Những chỉ dẫn trên bản đồ đã dẫn họ đến rừng Tijuca, nằm ở trung tâm của thành phố, không quá xa từ những khu bãi biển đẹp để dọc theo bờ biển. Rio là một kỳ quan, Mimi nghĩ. Còn nơi nào khác trên thế giới mà bạn có thể nhanh chóng di chuyển từ các tháp nhà kính của một khu tài chính hiện đại cho đến một khu rừng mưa nhiệt đới tươi tốt?

Trong xe taxi đi đến Barra da Tijuca, Kingsley đã nghiên cứu bản đồ được vẽ một cách cẩn thận một lần nữa. Nơi đó trông giống như 1 kiểu nhà nhỏ trong rừng bên cạnh một thác nước. Đó chắc là

nơi bọn chúng mang bà ấy tới.

- Anh có nghĩ bà ấy còn sống không? -
Mimi hỏi.

Lúc đầu Kingsley không trả lời. Anh chỉ gấp tờ giấy lại rồi nhét vào túi.

- Chúng đã giữ bà còn sống trong hơn một năm, đó là tất cả những gì chúng ta biết. Nếu bọn chúng muốn giết bà ấy, tại sao chúng lại phải chờ lâu như vậy?

- Em có cảm giác rất tệ về chuyện này -
Mimi nói. - Giống như chúng ta đã đến quá trễ.

Mảnh giấy này có cách đây 4 ngày rồi.

Những lời của cô bé cứ vang vọng trong tâm trí cô. Người xấu. Họ đưa cậu ấy đi. Tài xế taxi đưa họ đến bãi đậu xe tại lối vào gần thác nước Cascatinha de Taunay, nơi xa nhất mà ông ta có thể chở họ tới. Các bãi đậu xe là một cao nguyên nhỏ được bao quanh bởi những cái cây cao nhất mà Mimi đã từng nhìn thấy. Nơi này thật hùng vĩ, 1 kiểu vẻ đẹp của tự nhiên mà bạn chỉ nhìn thấy trong các bộ phim, rất cao và xanh um và rộng lớn, chúng trông như không có thật.

Cô bước ra khỏi xe taxi và hít một hơi thật sâu bầu không khí trong lành của núi rừng. Nó gần như có một hương vị, như của sương và ánh nắng mặt trời được trộn lẫn với mùi đất tươi. Mimi nhìn

xung quanh, có 1 số dấu vết trông còn mới, nhưng chúng thỉnh thoảng biến mất lên trên ngọn núi, xoắn với thứ gì trông như những tảng đá sắc cạnh. Trông như nó sẽ là một chuyến đi khá gian khổ, không có vấn đề gì, và cô nguyên rửa đôi giày vanity của mình lần nữa. Nếu như cô chỉ việc mang đôi giày quy định. Cô sẽ không bao giờ dẫm lên dấu vết trên giày cao gót của cô.

Có 1 số xe Jeep trông như bị đập nát mà người lái đang cố gắng lôi kéo những nhóm nhỏ đi chơi trong ngày và đi chuyến đường dài thuê họ trong ngày. Nhưng Kingsley đã đọc được ý nghĩ của Mimi và gạt bỏ ý tưởng đó thậm chí trước khi cô có thể đề nghị.

- Không, đừng đặt những người khác vào rủi ro, - anh nói.

- Máu Bạc nghĩ về con người như là vật đùa giỡn. 1 người hướng dẫn sẽ chỉ làm cho nhiệm vụ của chúng ta dễ bị ảnh hưởng hơn.

Tốt thôi, cô nghĩ. Đã 48 tiếng kể từ khi họ rời khách sạn. Thứ lỗi cho tôi nếu tôi muốn đi xe thay vì đi lang thang. Ngay cả ma cà rồng cũng kiệt sức nếu anh thúc giục họ quá khó khăn. Trong khi đó, hai anh em Lennox đã tìm thấy một người hướng dẫn.

- Cánh nhanh nhất để đến được thác

nước bị che khuất đó hả? - Người hướng dẫn có làn da cháy nắng màu gỗ gụ. Anh ta nói giọng Anh, và giải thích rằng anh là một thành viên của Hiệp hội Địa lý tự nhiên. Cách tốt nhất có lẽ là đi lên đường mòn Rico; có 1 con đường không được đánh dấu đi xuyên qua khu rừng để các bạn có thể đi qua khu rừng nhiệt đới này. Nhưng phải leo trèo khá vất vả. Có chắc là các bạn không muốn thuê một trong những chiếc xe Jeep không? Thác Taunay ngay ở đây. Chúng rất ngoạn mục...Được rồi, chúc may mắn. Công viên đóng cửa lúc hoàng hôn, do đó hãy chắc chắn rằng các bạn quay trở lại đây trước thời gian đó.

Mimi nhìn xuống chân cô. Cô biết cô

phải làm gì. Cô ngồi lên 1 khúc gỗ bị ngã, cởi đôi ủng của mình ra và bỏ đôi giày cao gót bằng grom của cô, rụt lại 1 chút vì sự phá hủy này. Sau đó cô mang chúng trở lại. Tốt hơn nhiều. Cô uống 1 ngụm lớn nước từ cái chai nhựa của mình, ước ao không phải lần đầu tiên rằng cô đang ở trên bãi biển Capri.

- Chụp lấy! - Kingsley nói, ném thứ gì đó về phía cô.

Đó là 1 chai nước dứa nhỏ.

- Đây là gì? - Cô hỏi, ấn vào đầu chai. Cô nhấp một ngụm. 1 sự khoan khoái đáng ngạc nhiên.

- Thấy nó ở 1 cửa hàng. - anh nói.

- Anh biết nó không phải là loại nước Limoncello, nhưng nghe nói nó thật sự tốt cho em.

Tại sao anh ấy dường như luôn biết cô đang nghĩ gì? Cô cảm thấy khó chịu và biết ơn cùng 1 lúc, một sự kết hợp kỳ lạ của cảm xúc.

Họ nhanh chóng rời đi, sớm bỏ lại hầu hết những người đi vượt đường dài khác ở đằng sau trên đường mòn chính, và đến đỉnh núi trong 1 khoảng thời gian ngắn. không khí hạt yên tĩnh, giống như bước vào 1 nhà thờ của tự nhiên vậy. Từ trên đỉnh, họ có thể thấy tất cả các con đường

trong thành phố, xuống theo đường bờ biển. Thật là 1 cái nhìn tuyệt vời và đầy cảm hứng.

- Đây chắc hẳn là con đường mà anh chàng hướng dẫn đã nói đến, - Kingsley nói, dẫn họ băng qua cây cối bao phủ phía bên kia đồi.

- Tôi nghĩ tôi nghe thấy tiếng nước.

Mimi dừng lại và lắng tai nghe. Cô cũng nghe thấy âm thanh đó : âm thanh chảy mạnh, ào ạt chỉ có thể nghe thấy 1 cách yếu ớt và có lẽ cách đây hàng trăm dặm. Bước xuống dốc dễ dàng hơn nhiều; họ gần như trượt đi, một trong những lợi thế của sự nhanh nhẹn của ma cà rồng. Họ

leo lên 1 cách lặng lẽ trong bóng tối, tiến vào trung tâm hoang vu của khu rừng, tin tưởng vào bản đồ dẫn dắt họ. Không khí tràn ngập sự ngọt ngào, và ẩm ướt gần giống như đang thở dưới nước. Thảm thực vật nguyên thủy dày đặc, rễ cây trông như móng vuốt của một con thú bất động. bầu trời bị bao phủ hoàn toàn bởi một mái vòm màu xanh lá, và ở khắp mọi nơi, vang lên tiếng xào xạc của động vật trong chuyến bay đêm. Mimi thoáng nhìn thấy một hoặc hai chú vẹt đuôi dài Nam Mỹ hoang dã đầy màu sắc nhưng thật thất vọng khi cô không thấy bất kỳ con khỉ nào.

Cuối cùng họ đến một khoảng rừng thưa mở ra thác nước bị che khuất; giống như

bản đồ đã chỉ. Một thác nước đổ xuống ngấm qua các tảng đá, 1 sức mạnh thiên nhiên hùng vĩ đang đổ xuống 1 dòng sông xoáy được chia thành những dòng nhỏ chảy khắp khu rừng.

- Theo bản đồ chúng ta sẽ phải băng qua con sông để đến bờ ở phía bên kia, - Kingsley nói, cởi dây buộc và tháo giày ra.

Anh em Lennox đã ở trong nước. Những chiếc quần làm bằng ni lông của họ được vén lên tới đầu gối và họ vác ba lô lên trên đầu. Kingsley cũng làm tương tự, ngoại trừ việc anh cũng cởi bỏ áo thun của mình, khoe bờ ngực rộng của anh, rám nắng và mịn màng. Khi nào Kingsley

có làm thời gian làm cho da rám nắng đi vậy? Mimi tự hỏi.

À, ít nhất cô sẽ không phải mang đôi giày khó chịu của cô nữa. ngay cả với việc giải phẫu gót chân, chúng cũng không cung cấp đầy đủ sự hỗ trợ. Cô đá chúng ra và cởi quần áo ngoài công nội y bên trong, và trượt xuống nước, giữ túi xách của mình trên đầu.

Dòng nước chắc hẳn được chảy từ trên thượng nguồn xuống, bởi vì nước rất lạnh, gần như bị đóng băng, nhưng cô cảm thấy thật tuyệt vời sau gần hai ngày đi khắp thành phố oi bức mà không có một vòi sen thích hợp. Con sông hiện tại chảy xiết và đe dọa cuốn Mimi đi. Cô sử

dụng từng inch cơ bắp của mình để làm cho nước chảy sang bên kia. khi cô đến được chỗ nước cạn cuối dòng sông, Kingsley đã chìa tay ra và kéo cô lên, nhưng cô bị trượt chân và ngã vào vòng tay anh, trong 1 thoáng cơ thể cô đè lên lên anh.

Mimi đỏ mặt vì sự thân mật bất ngờ, và rất ngạc nhiên khi cô thấy Kingsley trông có vẻ cũn có chút xấu hổ. Trong tất cả các buổi nói chuyện và tán tỉnh của anh, anh đã giữ bản thân mình như một quý ông thực sự.

- Xin lỗi về chuyện đó, - Anh nói, đứng thẳng người lên.

- Không sao. - Mimi cười 1 nụ cười được cho là không ai có thể cưỡng lại cô trong bộ quần áo ướt đẫm thậm chí không còn hơn của Kingsley Martin. Nhưng vẻ ngoài vui vẻ của cô chỉ là vậy, 1 vẻ ngoài mà cô cảm thấy 1 tia lửa được truyền qua giữa họ khi Kingsley chạm vào cô. 1 cảm xúc gì đó mà cô không muốn thừa nhận ngay sau đó, hoặc sau này, nhưng cô cảm thấy 1 sự kết nối với anh...và không chỉ vậy, một khao khát hoàn toàn không giống như sự khao khát thông thường của cô dành cho những Thần Linh Quen Thuộc : những đồ chơi máu-đỏ mà cô tùy ý sử dụng (cô đã bỏ lại 2 người trong số họ tại khách sạn). Không, đây là một cảm giác sâu sắc hơn, khuấy động cái gì đó bên trong cô...Có lẽ

là 1 ký ức chằng? Liệu họ có quen biết nhau trong vòng đời trước không? Và nếu như vậy, chuyện gì đã xảy ra giữa họ? Không có gì hay có gì đó? Cô không có thời gian để chăm chú vào chuyện này, mặc dù, bởi vì các chàng trai đã bò lên rìa của bờ sông.

Cô lấy quần áo từ chiếc ba lô chống thấm nước và bắt đầu mặc vào và ngoảnh đi khỏi Kingsley, người cũng đang làm tương tự.

- Chúng ta không còn xa nữa đâu, - Kingsley nói, kiểm tra bản đồ khi họ đã sẵn sàng.

Họ băng qua vùng hoang vu cho đến khi

họ đèn đấm cây cỏ tạo thành một bức màn xung quanh một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ. Không hẳn là một căn lều nhưng cũng không hoàn toàn là một ngôi nhà. Có một biểu tượng lạ trên cánh cửa, một ngôi sao năm cánh. Dấu hiệu của Lucifer. Mimi rùng mình và nhận thấy rằng phần còn lại của đội trông khá căng thẳng. Chuyện này sẽ không dễ dàng như việc chống lại một băng đảng buôn bán ma túy.

- Đúng nơi này rồi, - Kingsley nói.

- Force và tôi sẽ vào bằng cửa trước, 2 người kiểm soát lối thoát ở phía sau, - anh ra lệnh.

Mimi theo Kingsley vào vị trí khi họ rón rén tiến về phía cửa trước.

- Đếm đến ba. - Kingsley gật đầu.

Anh đã vung thanh kiếm của mình lên. Đó là 1 thanh kiếm màu bạc lấp lánh trong ánh mặt trời.

Mimi tháo dây áo ngực, cây kim bọc lộ toàn bộ chiều dài của vũ khí của cô. Một hình ảnh bất ngờ ập đến: săn đuổi những con quỷ xuyên qua một đường hầm của hang động, tiếng thét và sau đó là im lặng. Một ký ức? Mimi chớp mắt. Hoặc 1 sự phản chiếu? Đó không phải là giọng của Jack sao? Cô không chắc chắn. Sự kết nối giữa họ trước đây không phải như

vậy.

Tập trung nào. Kingsley đang đếm ngược.

Một, hai. . . Anh gạt đầu với Mimi và cô đá vào cánh cửa, và cánh cửa bị mở tung ra đánh rầm 1 cái.

Chương 24:

Jack dẫn Schuyler băng qua những con đường thuộc nhà riêng của le Saint-Louis và trên cây cầu nối với le de la Cit, nơi cô thoáng thấy Notre Dame khi họ bay ngang qua quảng trường và bước vào trạm Metro gần nhất.

- Chúng ta đi đâu đây? - cô thở hỏn hển

khi họ chộp lấy cửa xoay bị khóa. Xe lửa đã ngừng hoạt động cách đây 1 h.

- Một nơi nào đó mà chúng ta sẽ được an toàn - anh nói khi họ chạy đến cuối sân ga trống không : Schuyler đã trở nên quen thuộc với tính thẩm mỹ của Metro, nhưng cô vẫn còn bị ấn tượng bởi vẻ đẹp của thứ gì đó thậm chí giống như tàu điện ngầm có ở Paris. Đường hầm của Cit được thấp sáng bởi những bóng đèn có hình dáng quả cầu của Nghệ Thuật Trang Trí được uốn quanh đường ray với 1 sự quyến rũ tài tình.

- Có 1 nhà ga cũ ở dưới này; người ta đã đóng cửa nó khi họ xây dựng lại Metro - jack nói, mở một cánh cửa ẩn nằm ở cuối

nhà ga và dẫn cô xuống một cầu thang đầy bụi bặm. Nhà ga bên dưới hiện ra như thể thời gian bị đóng băng, như thể ch3nơi ngày hôm qua những du khách đã chờ đợi động cơ hơi nước để đưa họ tới các điểm đến của mình. Schuyler và Jack đi trên đường ray xe lửa cũ, cho đến khi đường ray dừng lại và đường hầm trở thành hang động dẫn vào sâu hơn dưới lòng đất. Bóng tối bao phủ như một tấm chăn, Schuyler vui mừng khi sử dụng illuminata, nó là cách duy nhất cô có thể nhìn thấy Jack.

Con đường chật hẹp quanh co bên dưới đường phố nhắc Schuyler nhớ đến một cái gì đó cô đã thấy trong một cuốn sách cũ của Kho lưu trữ.

- Đây có phải là. . .- Cô hỏi.

- Lutetia. - Jack gật đầu.

Thành phố Gallic cổ đại. Khi chinh phục được Gaul, người La Mã Máu Xanh đã đặt tên nơi này sau khi các vùng đầm lầy đã bao vây quanh khu vực. Ma cà rồng đã xây dựng một mạng lưới đường hầm khổng lồ dưới lòng đất bên dưới thành phố. Máu Đỏ tin rằng tất cả những gì còn lại của Lutetia là phần còn lại của một giảng đường trong khu phố Latin. Họ không biết rằng hầu hết thành phố đã sống sót nguyên vẹn, sâu thẳm trong các hầm mộ.

Không giống như hầm ngục bên dưới khách sạn Lambert, các hầm mộ của Lutetia đầy bất ngờ với không khí trong lành tràn ngập. Nơi này thật sạch sẽ. Được bảo vệ bởi một số câu thần chú, Schuyler đoán. Không có chuột lúc nhúc trong các bức tường, không có mùi của nước thải và rác thối.

- Anh có nghĩ hẳn ta vẫn còn đuổi theo chúng ta? - Schuyler hỏi, bước ngang hàng với Jack.

Cô cảm thấy như toàn bộ cô là một cái âm thoa, dao động bởi nỗi sợ hãi. Khi họ đi sâu hơn vào hang động, cô thấy mình không thể nhìn thấu bóng tối hoàn toàn, ngay cả với tầm nhìn của ma cà rồng.

- Hy vọng là vậy - Jack trả lời.

Hy vọng. Khi họ chạy, Schuyler nhận ra đường hầm đã tạo ra một mê cung, một trăm hành lang khác nhau dẫn đến 1 ngàn hướng khác nhau.

- Anh có thể bị lạc ở đây mãi mãi, - cô nói.

- Đó mới là vấn đề, - Jack trả lời.

- Chỉ có Máu Xanh mới biết đường ra. Những đường hầm này được bỏ bùa mê chống lại sự quan sát. Hãy cố gắng nhớ con đường mà chúng ta đã đến. Em sẽ không bị lạc.

Anh đã đúng. Cô không thể nhớ được con đường, thật kỳ lạ và đáng lo ngại bởi vì có tầm nhìn ma cà rồng giống như xem một chương trình trên đầu đĩa DVR : bạn có thể quay lại vị trí 1 cách chính xác và ghi nhớ tất cả mọi thứ, mọi chi tiết trong phòng, mọi sắc thái, mọi biểu hiện trên khuôn mặt của mọi người, mỗi từ được thốt lên. Vì vậy, đó là lý do tại sao Jack nói anh hy vọng Leviathan theo sau họ, mặc dù Schuyler không bị thuyết phục rằng chỉ một mê cung có thể ngăn chặn một con quỷ.

- Thế còn mọi người mà chúng ta đã bỏ lại?

- Charles ở đó. Ông sẽ không cho phép bất kì tổn hại nào xảy đến với họ. - Jack nói. Ông vẫn coi chừng Leviathan trong khi anh đem em ra khỏi phòng. Ông sẽ còn hơn là 1 trận đấu với con quỷ.

Họ chạy giống như hàng dặm dưới lòng đất. Schuyler không có cách nào biết họ đang ở đâu, và cô hy vọng Jack biết anh đang làm gì. Schuyler nghĩ tim cô có thể vỡ ra do gắng sức, và các cơ của cô đã bắt đầu yếu đi. Họ có thể chạy bao xa nữa?

Không xa nữa đâu, Jack gửi đến. Chúng ta gần như đến ngã tư rồi. Đến đây nào.

Anh dẫn họ băng qua 1 đường hầm hẹp,

nó gần giống như một vết cắt trong đá, mỏng và sắc bén, họ đã phải đi sang 1 bên, nhích dọc theo bức tường và cuối cùng họ bước vào một con đường giao nhau, một không gian mở đến bảy hành lang khác nhau.

Chúng ta ở đâu đây?

Bên dưới tháp Eiffel. Nơi này là trung tâm của thành phố cũ và là nơi bắt đầu thánh phố mới. Tất cả đường hầm cuối cùng dẫn đến đây.

Tất cả con đường đều dẫn đến Rome, Schuyler trích dẫn. Cùng một ý tưởng, phải không?

Đại loại như vậy. Jack nở 1 nụ cười.

Schuyler nhìn xung quanh. Khắc trên mỗi hành lang là những biểu tượng trông thật quen thuộc. Cô tự hỏi cô đã nhìn thấy chúng trước đây ở đâu, sau đó nhận ra : chúng được chiếu sáng trên các biểu ngữ của thuyền Trung Quốc. Chúng là những biểu tượng của từng Nhà Vĩ Đại, trong ngôn ngữ thiêng liêng. Phía trên chính giữa đường hầm là một biểu tượng mà Schuyler đã mang nó trên cổ tay. Một thanh kiếm chém xuyên qua đám mây. Biểu tượng của tổng lãnh thiên thần.

Ngoài ra bên cạnh mỗi đường hầm mở là bảy ngọn đuốc bằng gỗ dựa vào tường. Jack với lấy 1 ngọn và vẫy tay trên nó,

làm xuất hiện một ngọn lửa nhỏ màu trắng.

- Đây gọi là hơi thở của Chúa. Bất kỳ Máu Xanh nào cũng có thể đem lại ánh sáng cho đường hầm. Đi thôi, đó là đường ra, - anh nói, dẫn đầu xuống hành lang ngoài cùng bên trái.

Anh thấp sáng đường đi, chỉ khi 1 hình dạng tối xuất hiện từ phía bên kia.

Schuyler gần như hét lên, nhưng giọng nói của cô nghẹn trong cuống họng khi cô nhận ra người đàn ông trong trang phục màu đen. Giống như Jack, ông cũng mặc trang phục của Venator.

- Cha! - Jack nói.

Charles Force gật đầu cộc lốc. Ông trao cho Schuyler 1 ánh nhìn khinh khỉnh, xa cách như thường lệ như thể nó được dành riêng cho cô. Cô tự hỏi tại sao ông thậm chí còn đoái hoài đến việc giúp đỡ cô khi mọi cử chỉ của ông quá rõ ràng rằng ông không thể đứng nhìn cô.

- Làm tốt lắm, Jack. Chúng đang ở phía sau chúng ta, bị mắc kẹt tại thời điểm này bởi sự phong tỏa tại ngã ba phía Nam, nhưng nó sẽ không giữ chúng mãi đâu. Nhanh lên cầu thang. Đến giao lộ nơi mà chúng không thể vượt qua. Ngay bây h.

Một cánh cửa nhỏ dẫn đến một cầu thang. Schuyler bắt đầu chạy lên hai, ba bậc cùng 1 lúc, cho đến khi cô đột ngột bị kéo xuống, ra xa khỏi bạn đồng hành của cô, bởi cái gì đó giống như kẹp kẹp chặt chân cô. Cô ngã xuống các bậc thang bằng đá, và cú sốc giáng một đòn nghiêm trọng vào đầu cô, và cô thoáng ngất đi.

Khi tỉnh lại, cô phát hiện ra mình bị mắc kẹt trong một làn khói dày đặc, màu xám, và của một cảm giác mãnh liệt, niềm hoan phàm ăn bao phủ cô. Đó là niềm vui của kẻ thù, Schuyler nhận ra; chúng đang ăn nỗi sợ hãi của cô : tiêu thụ nó, ngẫu nhiên nó. Sương mù không thể nhìn xuyên thấu được, vững chắc để có thể chạm vào, trông nó vô định hình nhưng

nó lại có độ dày của vật chất, 1 trọng lượng không thể có được, cứng rắn như những chấn song của 1 cái lồng hoặc 1 nhà tù.

Sau đó cô nghe thấy chúng : 1 âm thanh giống như tiếng rít của gió lướt qua những cành cây hoặc như phấn cọ xát trên bảng đen 1 cách sai lầm : chọc thủng. Âm thanh đi kèm với âm thanh lách cách kỳ lạ, giống như tiếng lách của móng vuốt cào trên bề mặt. Lách cách lách cách lách cách...những móng guốc của ma quỷ đang ở trên mái.

Máu Bạc sắp sửa đến bắt cô. Cô bị bao vây và bị áp đảo. Không. Cô sẽ không tuyệt vọng, cô sẽ chiến đấu...nhưng với

cái gì? Cô phải tỉnh táo, không thể để cho cơn buồn ngủ nặng nề này vượt qua cô. Sau đó cô thấy 1 đôi mắt chiếu sáng trong bóng tối, đôi mắt thuộc thế giới bên kia, báo điềm gở, ánh nhìn chăm chăm đả thương của chúng đang tràn ngập ngọn lửa địa ngục. Leviathan đã đến để hoàn thành những gì mà hắn đã bắt đầu.

Một ánh sáng rực chém qua làn khói. úc đầu, Schuyler nghĩ rằng đó là ngọn đuốc, hưng sau đó cô nhìn thấy đó là một thanh kiếm. Nó hoàn toàn không giống như bất kỳ thanh kiếm nào mà cô từng thấy trước đây. Thanh kiếm của mẹ cô tỏa sáng với ngọn lửa màu trắng sáng : tinh khiết như ngà voi và đẹp như ánh sáng mặt trời. Lưỡi kiếm thật khác biệt. Nó gần như

cùng 1 màu với làn khói : một màu xám đen viền bạc, và có 1 ký hiệu màu đen đáng sợ trên lưỡi kiếm. Nó trông giống 1 cái rìu hơn là 1 thanh kiếm, thô đục và nguyên thủy, với vỏ kiếm bằng da mòn vệt.

- Schuyler, chạy! - Jack gầm lên.

- ĐI! - Anh chém lưỡi gươm xấu xí của mình xuyên qua 1 hoặc nhiều hơn 1 sinh vật. Đó là Leviathan hay nhiều hơn thế?

Con quái vật hét lên trong đau đớn, và bây giờ Schuyler có thể cảm thấy nó sợ hãi. Nhìn thấy sự phản chiếu của những gì mà nó thấy trong đôi mắt của chính nó.

Bởi vì Jack đã biến đổi. Anh không còn ở đó. Chỉ có Abbadon.

Schuyler không muốn quay lại. Không muốn nhìn thấy Jack đã biến thành cái gì, nhưng cô thoáng nhìn thấy 1 ngọn lửa đen bao quanh anh, chiếu sáng hình ảnh của anh và khiến anh rục rỡ và dễ sợ, giống như 1 vị thần báo thù phần nộ. Sự đáng sợ và khủng khiếp này bị cô nhìn thấy, một sức mạnh không thuộc thế giới này.

Schuyler không muốn thừa nhận điều này, nhưng Abbadon trông không khác Leviathan, con quỷ đã xuất hiện từ lòng đất là bao.

Nhưng cô không thể nghĩ về điều đó ngay

bây h.

Thay vào đó, cô chạy trốn.

Chương 25:

Tất nhiên, chỉ vì Bliss được phép có quyền kiểm soát một lần trong một khoảng thời gian không có nghĩa là mọi thứ trở lại bình thường. Cô bắt đầu cuộc sống của mình trong sự nhượng bộ này, nhưng sau đó Người Khách đã quay lại, và thời gian trôi đi, trôi đi lần nữa cho đến lần tiếp theo. Cô vẫn theo dõi thời gian : Thứ hai đến thứ tư, sau đó đến thứ Năm, sau đó là Cuối Tuần trộn lẫn vào trạng thái mờ mịt, sau đó là trở lại! Cô vẫn bị nhầm lẫn ngày tháng, nghĩ hôm nay là thứ Năm nhưng thật ra đã là thứ

Bảy. Khi những ngày trôi qua, việc điều chỉnh lại thời gian ngày càng khó khăn hơn khi Người Khách trở lại, đột nhiên thấy mình bị ném ra ngoài ánh sáng và thế giới, và trở lại vào khoảng không lạnh lẽo, trống rỗng của ký ức và sự thao thức.

Cô quyết định lần tới khi chuyện này xảy đến, cô sẽ không cho phép hắn ta không cho cô vào. Phải có 1 cách để ở lại. Cô phải tìm ra Người Khách đang lên kế hoạch chuyện gì, nơi nào nó sẽ diễn ra. Chắc chắn là Người Khách đã cho phép cô có một phần trở lại cuộc sống của mình, nhưng ai biết nó có tiếp tục không. Thêm vào đó, Bliss không muốn chia sẻ, cô muốn toàn bộ cơ thể cô trở lại. Cô

không thể sống như vậy, giống như một người điên. Ngừng người khác nghĩ về Người Khách là kẻ nguy hiểm, ác quỷ. Cô không thể để cho những chuyện đã xảy ra ở Rio xảy ra một lần nữa.

Ý nghĩ này khiến lòng cô biến thành băng. Giá như có 1 buổi biểu diễn thời trang nữa được sắp xếp hoặc có nhiều bữa tiệc hơn để làm cô xao lãng; nhưng mọi thứ đều quẩn quanh Hamptons, và có ít lý do hơn cho cô để được ra ngoài thế giới.

Cô dành thời gian buổi chiều tắm nắng ở sân sau. Cô rất nhợt nhạt, cô luôn bị cháy nắng, và cô đã xoa kem chống nắng của Pháp như SPF 100 bạn cũng có thể quẩn

1 chiếc chăn. Cô phơi mình trong ánh nắng mặt trời, tận hưởng sức nóng từ từ làm ấm cơ thể cô. Sau một năm không đi đâu, thật hạnh phúc khi được ở bên ngoài một lần nữa, được ngồi trên ghế dựa, nhấp nhô một cách nhẹ nhàng ở giữa hồ bơi, tay lướt qua làn nước ấm.

Sau đó cô cảm thấy nó : bóng tối...giống như một cái bóng lướt qua mặt trời, và sau đó là 1 cú đẩy, Người Khách quay trở lại. Nhưng thay vì vâng lời để cho hắn ta thế chỗ, Bliss buộc cô giữ lại. Bên trong tâm trí cô, Bliss khiến mình rất, rất lặng lẽ, cuộn tròn như một quả bóng, như một cái bóng chống lại bức tường để Người Khách sẽ không nhận thấy cô đang bám vào xung quanh. Cô biết, theo bản

năng, rằng hẳn ta không nhận ra cô vẫn còn ở đó. Cô cố gắng để trở thành đại dương tĩnh lặng, với chút gợn sóng lăn tăn trên bề mặt. Cô buộc mình bị treo lên. Bằng cách nào đó, nó đã thành công. Người Khách đang thay thế, nhưng cô vẫn còn ở đó. Lần này, cô có thể nhìn thấy mọi thứ mà hẳn ta nhìn thấy; cô thậm chí có thể nghe thấy hẳn ta nói chuyện (bằng giọng nói của cô).

Họ (cô phải nghĩ về cô và hẳn ta như 2 người) đã thức dậy, mặc 1 chiếc áo choàng, sau đó sải bước vào ngôi nhà. Họ bước 2 bước cùng lúc và hầu như bước vào phòng làm việc của Forsyth.

Thương nghị sĩ ở nhà trong thời gian

ngưng họp Quốc hội mùa hè. Ông đang ngồi phía sau bàn làm việc của ông với một điếu xì gà, và ông nhảy bật lên vì sự đột nhập không báo trước của họ.

- Không phải ta đã dạy con phải gõ cửa sao? - ông gầm gừ.

- Là ta, Forsyth - Người Khách nói bằng giọng nói của Bliss.

- Ôi, chúa tể của tôi. Tôi xin lỗi. Tôi rất xin lỗi. Tôi không biết Ngài trở về sớm như vậy, - ông nói, ném mình dưới chân Bliss.

Thật bối rối khi nhìn thấy Forsyth thông qua nhận thức của Người Khách, một con

sâu thấp hèn đang co rúm trước mặt cô.

- Hãy nói cho tôi biết tôi có thể phục vụ gì cho Ngài, chúa tể của tôi, - Ngài thượng nghị sĩ nói, vẫn còn quỳ.

- Tin tức, Forsyth. Cho Ta biết tin tức về Hội đồng.

Forsyth hầu như cười khúc khích. Bliss chưa bao giờ nhìn thấy cha cô trông rất tự mãn, đang nói rất nhiều đối với 1 chính trị gia.

- Chúng ta không có gì phải sợ đám người đó cả, thưa Ngài. Một nửa trong số họ đang dựa vào máy trợ thính của Máu Đỏ để nghe báo cáo. Điều này thực

sự là chuyện nực cười hết mức. Tôi đã nói với Ngài là Ambrose Barlow bây giờ là một thành viên có quyền biểu quyết chưa? Tất nhiên Ngài biết ông ta như là Britannicus.

- Britannicus ... - Người Khách nói. - Hẳn ta có vẻ không quen gì cả.

- Ông ta đã từng là quản đốc của Ngài. Ông ta mang trẻ em đến phòng tắm.

Người Khách cảm thấy chuyện này vô cùng hài hước.

- Rất tốt. Ta nhận thấy mọi chuyện đều đi vào chuyển động. Venator không gây cho người bất kì rắc rối nào chứ?

- Không gì cả. Tất cả mọi thứ đang được tiến hành theo kế hoạch. Charles Force đang ở Paris như chúng ta nói. Ông ta thao tác như 1 con rối, - Forsyth nói với tiếng cười như tiếng sủa.

1 cảm giác hài lòng sâu sắc tràn vào Bliss. Tin tức đã khiến cho Người Khách hết sức vui vẻ. Giống như 1 con mèo béo ú vừa nuốt chửng một lồng chim hoàng yến.

- Rất tốt. Rất tốt. Còn em trai ta?

Forsyth lấy ra 1 chai rượu Ê-cốt bên dưới bàn làm việc của ông và rót vào 2 ly bằng pha lê.

- Nói 1 từ và Ngài Leviathan sẽ tấn công. Con bé nằm trong tầm tay của Ngài ấy. Sẽ dễ dàng để Ngài ấy để xâm nhập vào bữa tiệc. Bằng cách này, Ngài có thể tìm thấy sự thú vị : nguồn của tôi báo với tôi rằng Charles đã không thể nhận được lời mời đến buổi khiêu vũ.

- Thật mau mắn khi sự ly giáo vẫn còn được gìn giữ. - Người Khách gạt đầu, nghe rất hài lòng.

- Ta luôn dựa vào em gái thân yêu của ta để nuôi dưỡng lòng hận thù lâu dài. Nó ủng hộ chúng ta. - Người Khách đặt ly rượu xuống trong một chuyển động của chất lỏng.

- Và người em gái khác của ta, Sophia.
- Trời ơi, cô ta từ chối tiết lộ thông tin về Mệnh Lệnh. Cô ta thề rằng cô ta không biết. Ngài biết đấy, sau một năm ở với Harbonah, cô ta chỉ có thể nói sự thật.
- Ta hiểu.
- Tin tốt là Kingsley và nhóm của hắn vẫn còn ở trong rừng. Bọn chúng đã bị hướng dẫn sai hướng trong hàng tháng trời, mà không biết là bọn chúng được cử cho 1 nhiệm vụ vô dụng.
- Kingsley, - Người Khách khịt mũi.

- Kẻ phản bội. Chúng ta sẽ đối phó với hắn sớm thôi.

- Chúng ta sẽ làm gì với Sophia? Chúng ta có tiếp tục giữ Người Quan Sát nữa không? - Forsyth hỏi.

- Không. - Người Khách lướt ngón tay lên mép ly không, gây nên 1 âm thanh nhỏ, âm vực cao.

- Nếu em gái ta không biết tính đồng nhất của Bảy loại, nó không còn nghĩa lý với ta. ta chán sự bướng bỉnh của nó rồi. Mang nó đi. Giết nó. - Những lời nói của hắn có sự hấp tấp, bốc đồng ném vào họ, nhưng có 1 cái gì khác nữa khiến Bliss

đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Khi Người Khách gọi Sophia là em gái
hắn, 1 hình ảnh xuất hiện trong tâm trí cô
: Jordan.

Có phải Người Khách đang nói đến
Jordan? Và nếu như vậy, điều đó có
nghĩa là Jordan vẫn còn sống? Ở đâu?
Làm thế nào? Bliss có thể cảm thấy mình
đang bắt đầu kích động. Cô phải bình
tĩnh lại. Cô muốn nghe nhiều hơn. . . Cô
phải. . . Cô phải tìm ra. . .

Nhưng đã quá trễ. Cô bị ném ra khỏi ánh
sáng và quay trở lại nơi lạnh lẽo, cô đơn
và bất lực để làm bất cứ điều gì về
những gì cô đã nghe. Chuyện gì đang xảy

ra ở Paris? Tại sao họ muốn Charles Force đến đó và Sophia là tên thật của Jordan? Người Khách đã lên kế hoạch gì với con bé và ai là cô gái đằng sau Leviathan?

Có chuyện gì cô có thể làm để ngăn chặn 1 trong những điều này? Hay là cô sẽ phải chịu số phận để biết kết thúc của thế giới đã đến và hoàn toàn bất lực để làm bất cứ điều gì về chuyện này, ngoại trừ việc quan sát từ một hàng ghế trước?

Chương 26:

Cô đá mạnh vào cánh cửa đến nỗi nó va vào sàn nhà, tạo nên 1 tiếng ồn rất lớn. Nhưng sau đó, tất cả lại im lặng. Không có tiếng đáp trả cho sự thách thức của cô. Mimi rón rén dựa vào cửa chính, cảm giác dọc theo các gờ tường là công tắc đèn. Khi cô bật công tắc, cô thấy mình đang đứng trong một mớ hỗn độn bần thủ; mọi thứ ở nơi này đã bị lục soát và gây mất trật tự.

- Um, giống như, ew? - Mimi nói, quay sang Kingsley, người đang lần lượt quan sát nơi bần thủ này với một nhìn cứng rắn. Mimi cố gắng nín thở.

- Đó là gì? - cô hỏi, gần như bị nghẹt thở.

Đó là mùi ôi. Giống như thứ gì đó thối rữa.

Kingsley lắc đầu. Mimi đã quyết định cô thật sự không muốn biết. Cô ấy có thể nghe thấy anh em Lennox đang phá vỡ cánh cửa khác. Họ lách mình khỏi tiếng nổ của sự lộn xộn.

Có 1 cái gì đó bệnh hoạn về ý định của thảm họa này, từ chiếc ghế sofa bị lật lên, nơi có ai đó đã chém vào đệm, để lại một mớ hỗn độn của những chiếc lông ở khắp mọi nơi, tất cả các ngăn kéo trong bàn và văn phòng bị giật mở, nội dung

tràn xuống sàn nhà. Có những chai lọ rỗng và báo nằm rải rác xung quanh, tàn dư của thực phẩm, giấy gói nhựa, những chiếc đĩa giấy dơ dáy, và 1 túi M&M trống 1 nửa, những lon Red Bull chưa mở nắp.

Một cảm giác gì đó về tình trạng hỗn loạn này có vẻ quen thuộc. Mimi nhận ra cô đã nhìn thấy nó trước đây vài năm khi ngôi nhà của gia đình Forces bị ăn trộm bẻ khóa, và căn phòng của cha mẹ cô cũng đã bị lục soát theo cách này: mọi thứ đều bị lật tung, lộn ngược, mọi nơi đều bị lục soát. Cô nhớ mình đã cảm thấy kì lạ như thế nào khi thấy hộp đồ trang sức của Trinity ở giữa giường, bị gãy và trống rỗng, giữa mớ lộn xộn của quần áo

và những bức ảnh cũ của gia đình mà những tên trộm đã mò tìm trong tủ.

Chuyện này cũng giống vậy: phương pháp mỗi phần trong căn phòng đều bị ước định và loại bỏ. Có ai đó đang tìm thứ gì đó.

Kingsley ra hiệu cho Mimi cứ đi chuyên, và họ tiếp tục bước dọc thoe hành lang. Họ tìm thấy hai phòng ngủ, cả 2 đều bọ lộn xộn và bị lật tung như phần còn lại của ngôi nhà. Sam và Ted vào từ nhà bếp.

- Có gì không? - Kingsley hỏi, vẫn giữ vũ khí của anh sẵn sàng.

- Không có gì, thừa chỉ huy.

- Những thứ này còn mới. - Kingsley nói, nhặt lên một túi giấy có logo McDonald.

- Nó vẫn còn ấm. Hãy quan sát, - anh nói, ra lệnh cho họ.

Mimi tiếp tục nhìn xung quanh. Trong vụ trộm ở New York, những tên trộm đã chuồn đi với đồng kim cương của mẹ cô trị giá 4 triệu đô la. Nhưng vụ cướp không phải là điều tồi tệ nhất. Cô nhớ cảm giác bị xâm phạm như thế nào, khi nghĩ rằng những người lạ đã ở trong ngôi nhà của họ. Một trong số chúng đã để tách cà phê trên bàn ăn, để lại một vòng tròn xấu xí trên gỗ.

Những viên đá không bị mất quá nhiều, mặc dù Mimi đã khó chịu khi không thừa kế những viên ngọc quý, mà đó là nguyên tắc của 1 việc: biết rằng có ai đó đã xâm nhập vào không gian của bạn. 1 kẻ không được mời, không được hoan nghênh, đã sử dụng ngôi nhà của bạn như là sân chơi cá nhân của chúng. Có 1 dấu chân đầy bùn trên đầu giường của cô, những mẫu vụn của bánh quy trên tấm thảm trắng, 1 vết bấn sô cô la (Mimi hy vọng đó là sô cô la) trên chiếc khăn trải giường bằng tơ của cô.

Cảnh sát đến, lấy dấu vân tay, và viết báo cáo, dĩ nhiên là không có bất cứ cái gì đến từ việc này. Charles đã nói hầu

hết những tên trộm đá quý đều tiêu thụ ở chợ đen, nơi những viên đá sẽ bị đập vỡ, rồi được nghiền trang và được giặt là bằng hết thống, sau đó được bán cho các cửa hàng mờ ám ở Đại Lộ số 5. May mắn thay, bảo hiểm đã bao phủ hầu hết các thiệt hại, cũng như những viên đá, do đó không có mất mát tài chính thực sự, chỉ có giá trị tình cảm và cảm giác dai dẳng của sự bất công.

Cha mẹ của Mimi đã cho sơn lại toàn bộ căn hộ trong đêm đó và kéo dài đến cuối tuần. Quản gia đã đặt mọi thứ về đúng vị trí. Sau một vài tháng, Mimi đã hoàn toàn quên chuyện đó: cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Nhưng khi nhìn thấy sự lộn xộn do bọn Máu Bạc gây ra đã đưa cô trở lại cái đêm khủng khiếp đó. Charles trông tái xanh, Trinity khóc một chút, và Jack đấm tay vào một chiếc gối trên ghế. Mimi nhìn ngôi nhà xinh đẹp bị cướp bóc và phá phách của họ rồi tuyên bố, Con sẽ đặt 1 dãy phòng cho chúng ta tại khu nghỉ mát St.Regis.

Nhưng bọn chúng có thể tìm kiếm được gì ở nơi này? Mimi tự hỏi. Đây là một căn lều ở giữa rừng. Nơi này thì có thể có giá trị cho ai? Và Jordan ở đâu? Nếu bọn chúng đưa bà ta tới đây, tại sao chúng còn muốn kiếm cái gì nữa? Mimi quỳ xuống và lục lọi trong đống lộn xộn, cố gắng làm cho việc này có nghĩa. Cô

đẩy 1 đồng các tông thối ra và lục lợi trên tấm thảm.

Dấu chân.

Những dấu nhỏ.

Nó hướng về hoặc đến từ phòng tắm. Mimi bước vào không gian nhỏ. Căn phòng này cũng bị lật tung, tấm rèm cửa rẻ tiền bằng nhựa bị kéo ra khỏi vòng đỡ, 1 núi khăn trong bồn tắm, gương trên bồn rửa bị đập vỡ thành từng mảnh, có máu trên kính. Có những dấu hiệu của 1 cuộc chiến, những vết tích của 1 cuộc đánh nhau...

Mimi đẩy những chiếc khăn ra chung

quanh.

Có 1 cái gì đó ở đây...

Ẩn bên dưới tấm rèm cửa bị rách...

Mimi đẩy tấm rèm nhựa nhàu nát ra khỏi chân cô, tim cô đập thình thịch...Có lẽ nào...Với bàn tay run rẩy, cô gạt đồng kính vỡ ra và di chuyển đồng khấn bản. Có một cơ thể nhỏ, chết trong bồn tắm, mặc 1 bộ đồ ngủ bản bằng vải flanen. Không. Không. Không. Không. Không. KHÔNG! Họ đã quá muộn! Họ đã di trong sương mù, quá chậm...Họ đã quá chậm...Nhưng cô không muốn tin điều này. KHÔNG!

- Kingsley! - cô hét lên. Cô không muốn ở 1 mình khi lật thân thể đó lại.

Chương 27:

Cô đã từng cô đơn. Cô đã ở cô đơn trong phần lớn cuộc sống của mình. Bà cô không ủng hộ tình trạng lơ lửng hiện tại, thủ đoạn đáng lo ngại của việc nuôi dạy con cái thời hiện đại. Không có ai trong nhà đến xem vài vở kịch trong trường có cô tham gia, không có ai cổ vũ ngoài lề cho cô trong những trò đá bóng vào Thứ Bảy. Chỉ có thể chìm hoặc bơi với Cordelia: không có nguy cơ chết đuối vì được chú ý quá nhiều. Tuổi thơ của Schuyler nhìn từ bên ngoài trông rất cô đơn: không anh chị em, không cha mẹ, và cho đến khi Oliver bước vào cuộc sống

của cô, thì cũng không bạn bè.

Nhưng có 1 bí mật: Schuyler đã không cô đơn. Cô có những bức tranh, bản vẽ, nghệ thuật và những cuốn sách của cô. Cô thích được 1 mình. Những thứ đó đã đi theo cô, cô không biết làm thế nào để chat chit 1 cách bình thường, hoặc làm thế nào để thể hiện và noi gương những hành vi xã hội hay thay đổi đã thu hút mọi người đến với nhau. Cô mãi mãi là 1 Cô Gái Nhỏ Thích Hợp bên cửa sổ, run rẩy trong giá lạnh. Nhưng khi mọi người dọa cô, thì cô không bao h sợ hãi bóng tối.

Ít nhất thì không cho đến h. Bóng tối vây quanh cô là nguyên chất: hoàn chỉnh,

thậm chí tâm nhìn của ma cà rồng là vô ích. Cô trốn trong một đường hầm cho đến khi những tiếng gào thét và âm thanh của cuộc giao tranh lắng xuống, chìm dần vào bóng tối.

Đáng lẽ cô phải ở lại; cô đã nghĩ gì chứ? Tại sao cô lại bỏ anh lại 1 mình? Cô đã bỏ lại Oliver và h la Jack. Nhưng cô đã không có vũ khí; cô không có gì cả. Jack muốn cô chạy, vì vậy cô đã làm như thế.

- Jack? Jack - cô gọi, giọng cô vang vọng dọc theo chiều dài của đường hầm.

- Anh ỏn không? Jack!

Không có câu trả lời.

Sự im lặng thậm chí còn đáng lo ngại hơn. Yên tĩnh đến nỗi cô có thể nghe thấy tiếng mưa rơi ở đâu đó trên những hầm mộ, có thể nghe thấy tiếng tí tách của từng giọt nước rơi xuống những vết nứt trong các bức tường và bắn xuống sàn. Cô cuộn người thật chặt, không chắc phải làm gì. Vai cô đau nhức, và cảm thấy như thể các cơ của cô bị đông cứng. Vậy ra, đây là những gì của sự sợ hãi trong bóng tối. Sợ hãi và cô đơn trong bóng tối.

Schuyler gọi tên Jack tưởng chừng như hàng h, nhưng không có câu trả lời. Cũng không có dấu hiệu của bọn Máu Bạc, nhưng điều đó không có nghĩa gì cả. Có thể chúng đã rút lui, chỉ để quay lại sau

đó. Cô không muốn nghĩ chuyện gì có thể xảy đến với Jack...Bọn chúng có thể bắt được anh không? Anh có bị phá hủy không? Bị mất? Bị phá hủy?

Jack đã ra đi. Không. Schuyler lắc đầu mặc dù cô chỉ đang tranh cãi với chính mình. Không cách nào anh ngã xuống được. Không phải anh. Không phải với ánh sáng chói lọi đáng sợ mà anh có. Không. Cô đã nhìn thấy hình dạng thật của anh và hình dáng đó thật khiếp sợ. 1 cột lửa. 1 ngàn mặt trời lộng lẫy cháy sáng với ngọn lửa có màu sắc của bóng đêm sâu thẳm nhất. Khủng khiếp và tuyệt vời và đáng sợ hơn bất cứ điều gì cô đã từng nhìn thấy.

Không!

Anh ấy sẽ quay lại vì mình.

Cô tin điều đó.

Cô nhìn quanh mê cung những đường hầm. Cô không biết mình đang ở đâu, hoặc cô đã từ đâu đến. Anh có thể bị lạc trong này trong nhiều thế kỷ, Schuyler đã nói như vậy với Jack. Đó là điều tưởng tượng.

Mình đang làm gì vậy? Mình là 1 đứa ngốc. Giao lộ! Đó là nơi tự nhiên. Charles đã nói gì nhỉ. Giao lộ. Nơi bọn chúng không thể vượt qua. Tất cả các đường hầm đều dẫn đến đó. Nơi đó ở

đâu? Cô không thể nhìn thấy, vì vậy cô sờ mó dọc theo bức tường. Nơi này mở rộng. Cô sờ cái khác. Hai đường hầm. Một ngã ba đường. Cô sẽ phải lựa chọn. Nhưng cái nào? Cô mò mẫm dọc theo thớ gỗ, cố gắng cảm nhận một cái gì đó. Nếu cô không thể nhìn thấy, có lẽ cô có thể ngửi thấy mùi...

Mùi nơi này thật sạch sẽ, cô nhớ lại. Cô đã tưởng hang động ngầm này có mùi mốc, giống như một chiếc khăn ẩm ướt bị bỏ lại quá lâu trên sàn nhà. Nhưng khi cô và Jack lần đầu tiên biến mất vào trong các hầm mộ, cô đã ngạc nhiên khi hít thở được không khí trong lành.

Lối này, cô nghĩ. Lối này có mùi tươi

mát hơn 1 chút, như thể có thể nó sẽ dẫn đến không khí tươi mát hơn, có thể lên những bậc thang dẫn lên trên và ra ngoài. Cô quyết định. Cô bước vào đường hầm tối, chỉ với ngón tay như người dẫn đường.

Cô cảm thấy như thể mình đã đi trong bóng tối hàng dặm, nhưng mũi cô đã không làm cô thất bại, không khí đã trong lành, và từ xa cô có thể nhìn thấy nó. . . một ánh sáng trong bóng tối. Jack. Đó chắc hẳn là Jack.

Cuối cùng cô cũng đến được giao lộ.

Nhưng đó là ánh sáng từ ngọn đuốc mà Jack đã mang theo trước khi họ bị tấn

công. Và không có ai ở đó.

Chương 28:

Bây giờ là tuần cuối cùng của Tháng Tám, và Cotswold cuối cùng đã được bán sau khi giá đã giảm một trăm ngàn. Một nhà tài phiệt Nga đã mua ngôi nhà Hamptons và mọi thứ trong đó, đến cái nệm hàng hải cuối cùng và bao gồm cả bộ sưu tập xe hơi. Gia đình mới muốn sở hữu ngay lập tức, vì vậy có một khoảng thời gian giao kèo rất ngắn. Và kể từ ngày Bliss đã nghe được cuộc trò chuyện trong phòng làm việc của Forsyth, Người Khách rút lui cho sự vắng mặt dài nhất của hắn ta. Thứ bảy, ngày trở lại đầu tiên của họ ở New York, đã là 5 ngày liên tiếp kể từ khi hắn đi. Gần như trọn 1

tuần.

Thật nhẹ nhõm khi được trở lại thành phố lần nữa. Cô đã bắt đầu chán Hamptons, như mọi người sau rốt cũng như vậy. Và trong khi cô có được tự do của mình, Bliss đã cố gắng để tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cô đã gọi cho gia đình Force, không chắc chắn về những gì cô có thể nói chính xác, không phải là nó quan trọng thế nào khi người giúp việc của họ nói với cô rằng không có ai ở nhà cả. Charles đã biến mất, Trinity ở DC, và cặp song sinh ở khá xa. Khi cô gọi vào di động của Schuyler, nhưng dịch vụ của cô đã bị ngắt kết nối. Cô gọi số nhà ở đường Riverside Drive, và Hattie nói với cô rằng Schuyler đã...đi. Quản gia có

về quá sợ hãi để cho Bliss bất cứ điều gì khác. Hazard-Perry đang nghĩ hè ở Maine, nhưng khi Bliss gọi vào số đó, không ai bắt máy cả. Thậm chí không có máy trả lời tự động. Tất cả đều này thật kỳ lạ và không có triển vọng.

Cô đã đột nhập phòng làm việc của Forsyth trước khi nơi đó được dọn dẹp hành lý đã cố gắng gọi cho Ambrose Barlow. Cô đã quyết định rằng nếu Forsyth và Người Khách đã chế nhạo ông, thì có thể Warden Barlow là một trong những người tốt. Nhưng khi cô tới nơi ở của Barlow, ông thống đốc không có ở đó. Và cô không biết phải để lại loại tin nhắn gì mà không bị đưa trở về cho Người Khách. Cô phải chắc chắn

rằng hẳn ta phải không biết gì về việc cô đang lên kế hoạch. Cuối cùng, cô quyết định sẽ gửi 1 lá thư nặc danh. Không phải là một bức e-mail để có thể lần ra dấu vết của cô, mà là 1 bức thư văn phòng nào đó để Barlow sẽ chú ý đến nó và không nghĩ rằng đó là thư rác. BobiAnne có 1 bộ sưu tập những tấm thẻ dễ thương, và Bliss đã chọn 1 trong số chúng.

Kính gửi Ngài Warden Barlow,

Ngài không biết tôi, nhưng tôi phải cảnh báo Ngài 1 chuyện. Hãy coi chừng Forsyth Llwellyn. ông ta không phải là người như Ngài nghĩ đâu.

Một người bạn.

Nghe có vẻ khập khiễng. Nhưng cô có thể làm gì khác khi cô không được ra ngoài? Cô không thể chịu rủi ro từ Người Khách khi ý thức được hành động của cô, và nếu có ai từ Hội đồng đến hỏi cô, Forsyth sẽ biết chuyện gì đang xảy ra.

Còn tốt hơn là không làm gì.

Thậm chí điều này có thể giúp được. Cô hy vọng.

Sau khi gửi bức thư, cô bước đi không mục đích trên Đại Lộ số 5 băng qua Bảo tàng Guggenheim. Thời tiết nhớp nháp và oi bức, 1 trong những ngày chiêm-trúng-

trên-vĩa-hề của New York, nhưng Bliss không quan tâm. Cô chỉ vui mừng khi được trở về nhà. Quay trở lại thành phố nơi cô bắt đầu yêu mến. Sau đó, cô lang thang xuống đến Bảo tàng nghệ thuật Metropolitan. Cô đi lên cầu thang lớn, né tránh các đám đông du khách dã ngoại đang ngồi dưới ánh nắng mặt trời. Khi cô bước vào tiền sảnh bằng đá cẩm thạch lớn và qua việc kiểm tra an ninh, chờ đợi 1 cách nhẫn nại khi người bảo vệ an ninh tẻ ngắt chọc chọc vào những dụng cụ trong túi cô bằng 1 cái dùi cui, cô cảm thấy thật đau lòng.

Đây là nơi Dylan đã đưa cô đến trong buổi hẹn hò đầu tiên của họ.

Không có gì quá quan tâm ngoại trừ nỗi đau buồn, khi cô nhớ Dylan đã trả tiền vé vào cổng cho 2 người với một đồng xu như thế nào. Nhưng khi cô bước đến quầy vé, cô thấy mình mình không có được sự táo bạo của anh, và nộp toàn bộ lệ phí.

Đã gần được 2 năm khi anh đưa cô đến bảo tàng này. Anh đã hào hứng đưa cô đến khu Ai cập, và trong vô thức Bliss bắt đầu bước về phía đó, băng qua dãy kính đựng đồ trang sức hình bọ hung và hình họa tiết thời Ai Cập cổ đại. Cô băng qua nơi trưng bày những chiếc quan tài. Cô nhớ cách Dylan đã bảo cô nhắm mắt và dẫn cô băng qua các hành lang, và khi cô mở mắt ra, cô đang đứng trước nó.

Ngôi đèn Dendur. Một ngôi đèn Ai Cập thật sự được mô phỏng trong một căn phòng tại Metropolitan. Nó giống như một phần của lịch sử trở nên sống động.

Thật cổ kính và thật đẹp đẽ.

Và thật lãng mạn. Cô nhớ cách Dylan đứng trước ngôi đèn, mắt anh sáng lấp lánh như những vì sao. Bliss bước nhẹ nhàng về phía trước, nhớ lại...Ánh sáng chiếu nghiêng vào phòng, tạo nên những cái bóng trên ngôi đèn. 1 nỗi buồn ập vào cô, cô phải bình tĩnh hoặc cô sẽ bị ngã xuống.

- Cô có ổn không? - 1 cô gái hỏi.

- Tôi ổn. - Bliss gạt đầu. Cô ngồi trên bậc thềm của ngôi đền đồ nát và hít một hơi thật sâu.

- Tôi không sao.

Cô gái trao cho cô 1 cái nhìn tò mò, nhưng vẫn để cô lại 1 mình.

Bliss vẫn bám rễ ở 1 chỗ trong 4 h đồng hồ khi đèn bắt đầu nhấp nháy và thông báo được truyền ra từ loa phóng thanh. Bảo tàng Metropolitan sẽ đóng cửa trong vòng 30 phút nữa. Xin hãy rời khỏi chỗ này. Thông báo này được lặp đi lặp lại cứ mỗi vài phút trong nhiều ngôn ngữ khác nhau.

Bliss không di chuyển khỏi chỗ ngồi. Những người trong phòng, sinh viên mỹ thuật, một số ít khách du lịch, 1 nhóm giáo sư nghiêm túc đi về phía lối ra. Mình đang làm gì đây? Bliss tự hỏi. Mình nên về nhà.

Nhưng thời gian trôi qua và ánh sáng trên cao tiếp tục nhấp nháy cảnh báo, và khi Bliss nghe thấy tiếng bước chân của người bảo vệ bảo tàng, cô trốn trong các kẽ hở của ngói đèn và làm cho mình không nhìn thấy mắt con người. Sau những gì có vẻ như một thời gian vô cùng dài, ánh sáng cuối cùng cũng tắt, hoàn toàn chìm trong im lặng, 1 ánh trắng ma quái chiếu thẳng vào phòng.

Cô được ở 1 mình.

Cô bước lên ngôi đèn, chạm vào viên đá thô, đặt ngón tay mình lên các rãnh của những bản khắc chữ tượng hình. Dylan đã hôn cô ngay tại đây, lần đầu tiên.

Cô nhớ anh rất nhiều.

Anh cũng nhớ em.

Cái gì vậy?

Cô nhìn quanh căn phòng trống. Ánh sáng tạo nên những cái bóng kỳ lạ lên mọi thứ, nhắc nhở cô rằng cô đã từng sợ hãi cây liễu bên ngoài phòng ngủ của cô khi cô còn nhỏ như thế nào. Cô bước đến đài

phun nước trong chu vi căn phòng và ném 1 đồng 25 xu vào nước, xem nó rơi xuống. Trong 1 thoáng, cô nghĩ rằng cô đã nghe giọng nói của anh, h thì cô sắp sửa điên rồi, phải không?

Em không điên đâu.

Cô khó chịu và bị kích động. Ai đang nói chuyện với cô hãy dừng lại đi.

- Có ai ở đây không? Xin chào. - Giọng cô vẫn còn vang vọng khắp phòng.

Tất cả trả lời trong tiếng vang của câu hỏi của cô:

Xin chào. Xin chào. Xin chào.

Nhưng nếu giọng nói không phát ra ngoài đây...thì có lẽ...có lẽ...nó phải phát ra ở đâu đó...bên trong...Nhưng đó không phải là giọng của Người Khách, cô chắc chắn điều đó. Cô nhắm mắt lại. Liệu nó có gây hại gì không? Như thể không phải những điều kỳ lạ đã không xảy ra. Cô nhìn vào trong. Nơi mà giọng nói của Người Khách thường vọng ra, một sự trống rỗng. Người Khách chắc chắn đã đi rồi. Nhưng lần đầu tiên cô cảm thấy 1 sự hiện diện khác, và 1 người khác, 1 người khác nữa và rất nhiều người khác nữa, hàng trăm người khác...Ôi Chúa ơi, Máu Bạc đã làm cái gì thế này? Chúng hút máu của những nạn nhân bất tử vì vậy nạn nhân của chúng sống bên trong người bất

giam họ. Nhiều linh hồn bị mắc kẹt trong một thân thể. Thật kinh tởm.

Có hàng trăm linh hồn ngay dưới ý thức của cô, giống như cô, họ bị mắc kẹt trong hàng ghế sau (có lẽ ngay cả trong 1 thân cây). Điều này giống như việc nhìn xuống một trong những ngôi mộ tập thể...nhưng thay vì là xác chết, thì họ vẫn còn sống...

Cô muốn hét lên...Điều này con tôi tệ hơn việc có Người Khách. Chuyện này...Cô gần như bị lạc mất giọng nói...nhưng sau đó, giọng nói lại bắt đầu...

Trầm, khàn khàn và dễ cáu giận như thể

bị hút quá nhiều thuốc và đã trải qua quá nhiều đêm la hét trong một loạt quán bar ở trung tâm thành phố. Đó là giọng nói của chàng trai người đã thấy tất cả và đã sống để kể một câu chuyện hài hước sâu sắc và lỗ mãng nhưng với 1 khía cạnh ngọt ngào đã đi thẳng vào trái tim của bạn. Liệu có thể nào?

Làm sao như thế được.

Dylan, cô thì thầm, Phải anh không?

Chỉ có im lặng.

Sau đó, ra khỏi bóng tối, cô nhìn thấy anh 1 cách chụ thể trước mặt cô, nhìn thấy hình dáng, khuôn mặt, đôi mắt đẹp

buồn bã, nụ cười toe toét, mái tóc đen rối bù của anh. Anh bước ra khỏi giọng nói và tiến vào vùng ánh sáng.

- Anh không có nhiều thời gian, - Dylan nói. - Người Khách của em sẽ sớm trở lại thôi.

Chương 29:

Mimi cảm thấy một người nào đó tiến lên sau lưng cô, nhưng khi cô quay lại, đó không phải là Venator đẹp trai mà cô thấy, mà là 1 hồn ma. 1 hình dạng bị cháy đen. 1 xác chết biết đi với hốc mắt và 1 vết chém trên miệng, và toàn thân băng bó. Bị đốt cháy, bị biến dạng, nhưng bằng cách nào đó...vẫn còn sống.

- Cô...- Hồn ma chỉ ngón tay xương vào Mimi, và nói bằng một tiếng rít thì thầm, dễ cáu giận làm gợi nhớ về tiếng xào xạc của những chiếc lá khô.

- Cô dám...

Giọng nói đó. Thậm chí ngay cả trong hiện tại, cô vẫn nhận ra giọng nói đó. Giọng nói này đã từng phát biểu khán phòng, đã từng nghênh đón nhữm nhóm ưu tú của hàng hợp tác xã độc đáo ngoạn mục trên Đại Lộ Park.

- Warden Cutler, - Mimi thì ào. - Nhưng tôi...tôi đã giết bà.

Nghe có vẻ vô lý khi cô nói. Nhưng cô

đã chém đôi Nan Cutler, đã bỏ bà ta bị thiêu cháy trong ngọn lửa đen tại biệt thự của gia đình Almeida. Làm sao bà warden có thể sống sót? Điều này thật vô lý. Thật buồn cười khi Mimi nói khéo hay nói đùa với 1 xác chết biết đi và biết nói chuyện.

- 1 bước nữa và tao sẽ hút máu mày. -
khuôn mặt ghê rợn đó kêu ộp ộp. Thứ không bị cháy hoặc bị phỏng rộp là xương của bà ta.

Tay của Mimi co giật 1 chút. Đáng lẽ cô không nên để thanh kiếm xa khỏi mình. Liệu cô có thời gian không? Những kẻ còn lại trong đội ở nơi chết tiệt nào rồi? Kingsley có nghe thấy cô không? Những

chàng trai ở đâu khi cô cần họ chứ? Tại sao cô bị lạc mất nhóm: chương trình huấn luyện của Venator dạy rằng bạn luôn phải ở trong nhóm 2 người. Cô thật ngu ngốc làm sao khi theo dấu những dấu chân...Đây là 1 cái bẫy.

Liệu cô có đủ thời gian giơ cánh tay lên trước khi Nan thực hiện một động thái trên người cô. Không có thời gian để nghĩ đến việc rút gươm ra khỏi vỏ nhưng ngay cả khi cô làm được thì sao, trong khoảnh khắc này, Mimi thấy mình đang bị khóa trong 1 cái chết bị kèm chặt bởi 1 Máu Bạc nửa chết.

Con quái vật đã từng là bà chủ được ưa thích nhất ở New York mạnh mẽ dã man, và

Mimi đá và cào cấu mạnh như thế nào thì con quỷ vẫn không nói lỏng gọng kìm. Mimi có thể cảm thấy hơi thở hôi thối của ả ta trên cổ cô, biết rằng sẽ không lâu đâu trước khi răng nanh của nó đâm thủng làn da và hút máu cô...

Không!

Cô quăng ả warden vào tường với tất cả sức mạnh cô có thể có. Nhưng Nan đã chụp được tay cô, và đánh Mimi ngã xuống sàn bê tông. Điều này chắc sẽ đánh ngã nhiều ma cà rồng, nhưng Azrael là 1 thực tế khó khăn hơn. Tuy nhiên, cú ngã khiến cô choáng váng, và cô có thể cảm thấy một vết nứt trong hộp sọ và vết thương chảy máu ra...Cô đang mất dần ý

thức...

Vào thời khắc đó, Kingsley xuất hiện. Mimi nghĩ rằng cô chưa bao giờ thấy 1 ai đó trong đời mình mà vui sướng như vậy.

- Croatan! - anh ra lệnh.

- Absed! Absed abyssso! Cút về địa ngục đi!

Với 1 cú mạnh mẽ, anh đã đâm xuyên qua tim con quái vật.

Có một âm thanh rít lên, giống như lốp xe cao su bị xì hơi cực nhanh cho đến khi hình dạng đó đột ngột bùng lên trong

ngọn lửa màu bạc sáng, một ánh sáng chói mắt, và nhiệt độ trong phòng tăng lên đến mức năng lượng mặt trời, khi linh hồn bị vỡ vụn. Mimi che chắn đôi mắt mình cho đến khi an toàn mở mắt ra. Cô nghĩ ả warden sẽ biến mất, nhưng cái xác vẫn còn đó. Chỉ là bây giờ nó không còn đe dọa nữa. Chỉ còn là 1 đồng xương.

Kingsley giật thanh kiếm ra khỏi đồng xương, và nó biến thành 1 con dao xếp ngắn mà anh mang trong túi.

- Em ổn chứ? - anh hỏi, quỳ bên cạnh Mimi.

Anh xem xét vết thương trên đầu cô, tay

anh nhẹ nhàng khi anh đặt ngón tay cái của mình lên thái dương cô và chậm rãi xoa bóp chúng.

- Bị nứt như 1 quả trứng, nhưng em sẽ ổn thôi. Nó đang bắt đầu chữa lành đấy.

- Làm sao bà ta còn sống được? Em đã chém bà ta làm 2. - Mimi nghẹn ngào.

- Em đã không đâm qua tim ả ta. Đó là cách duy nhất. Đó là lỗi của anh. Đáng lẽ anh nên chắc chắn. Anh đã nghĩ em biết,

- Kingsley thở dài.

- Lawrence đã đúng. Hội đồng không bận tâm dạy bất cứ điều gì nữa, và những ma cà rồng mới đã quên quá nhiều điều.

- Em đã nghĩ đó chỉ là một huyền thoại...Anh biết đấy, như trong phim, khi con người nghĩ rằng họ có thể giết chết chúng ta với 1 cọc gỗ xuyên qua tim. - cô nói.

- Luôn luôn có 1 số sự thật từ huyền thoại, - Kingsley ân cần nói. Âm mưu đã nhìn thấy điều đó. Vì vậy Máu Đỏ cảm thấy không cần phải tìm kiếm sự thật thực tế.

- Đáng lẽ phải có ai đó nói với em. Em nợ anh 1 chuyện - Mimi nói.

- Dù sao thì chuyện gì khiến anh lâu vậy?

- Bọn anh tìm thấy 2 xác chết của Máu Bạc bên ngoài, - anh nói. - Nhưng những cái xác đó đã được chăm sóc đúng cách, Em tìm được gì?

Thay vì trả lời, Mimi đứng lên. - Em tìm thấy cái gì đó. Ai đó. Trong bồn tắm.

Cô dẫn anh đến căn phòng và chỉ cho anh thấy cái thi thể.

Khi Kingsley nhìn thấy thân thể nhỏ bé trong bộ đồ ngủ bằng vải flanen, anh làm dấu thánh. Họ trao đổi 1 cái nhìn thống khổ và đau buồn.

- Làm đi, - anh nói. Mimi gật đầu.

1 cách chậm chạp cô lật thi thể lại.

Đó là Jordan Llewellyn. Mimi nhận ra đôi mắt xám của cô bé. Chúng mở to và nhìn chăm chăm vào trần nhà. Lúc chết, cô bé trông thậm chí còn nhỏ hơn tuổi 11 của mình. Cô mặc 1 bộ đồ ngủ bản thủ, là bộ mà cô bé đã mặc trong đêm bị bắt cóc. Từ làn da tái xám của cô bé, Mimi biết mà không cần phải được cho biết: mỗi giọt máu của Jordan đã bị hút sạch. Hoàn toàn bị tiêu thụ.

Mimi cảm thấy như thể cô sắp sửa nôn mửa. Cô đã không chuẩn bị gì cho chuyện này. Chuyện này tồi tệ hơn rất nhiều so với việc bị 1 warden nửa chết bắt được. Cô đã gia nhập vào Venator để

tim kiếm cuộc phiêu lưu, để thoát khỏi New York...Cô chưa bao giờ từng nghĩ họ sẽ thất bại trong nhiệm vụ tìm kiếm. Chưa bao giờ. Và để biết họ đã đến rất gần, trong khi lại xa hơn...Cô đã không chuẩn bị để nhìn thấy xác chết của một đứa trẻ. Đây sẽ là hình ảnh mà cô mang theo bên mình mãi mãi. Mimi là một người tự tin. Cô có một niềm tin không thể lay chuyển vào chính mình và vào khả năng của cô, và cô đã tin tưởng vào sức mạnh của Kingsley để tìm Jordan. Cô tin rằng không có gì ngăn trở bọn họ. Cô nhìn anh, với ý nghĩa sâu xa nhất của sự phản bội.

Nhưng Kingsley đang làm chuyện kỳ lạ nào đó. Anh lôi ra 1 cái kính lúp từ bộ

đồ nghề của Venator nhìn vào đôi mắt của cô bé đã chết.

- Lennox, anh nghĩ sao? Anh nhìn thấy nó không? - Anh hỏi Ted, người đang dựa vào cửa ra vào.

Ted chăm chú nhìn qua kính. Sau một vài phút, anh đưa nó cho anh trai mình, người cũng làm tương tự.

- Không, tôi không thấy nó.

- Tôi không nghĩ vậy, - Kingsley nói, và có 1 dấu hiệu của sự chiến thắng trong giọng nói của anh.

- Force, nhìn 1 cái đi, cô có nhìn thấy nó

không? Hoặc chính xác hơn, cô có không nhìn thấy nó không?

Cô cầm lấy kính lúp và nhìn vào mắt của Jordan. Cô đang tìm kiếm cái gì? Cái gì mà được cho là không nhìn thấy? Thật bệnh hoạn. Biểu hiện của Jordan là một cái nhìn trống rỗng. Cuối cùng, cô chú ý đến nó. Đôi mắt của Jordan bị mất con ngươi. Trong không gian chính giữa, nơi đáng lẽ chúng phải ở đó, thì lại không có gì đôi mắt cô bé chỉ đơn giản là 1 mặt phẳng. Cô bé trông như một con búp bê.

- Chuyện gì đã xảy ra với bà ấy? Nó có nghĩa là gì? - Mimi hỏi.

Khuôn mặt cau có của Kingsley kéo giãn

thành 1 nụ cười toe toét.

- Nó có nghĩa là, Forces, chúng ta vẫn chưa thất bại, Người Quan Sát còn sống.

Chương 30:

Chờ đợi là một phần khó khăn nhất. Schuyler nhớ cô đã từng ngồi chờ trong căn hộ trên đường Street, giống như thế này, chờ Jack đến chỗ hẹn hò bí mật của họ. Luôn luôn giống như phép lạ mỗi khi anh ta bước qua cánh cửa. Vì thật không thể nào tin được anh là của cô, và rằng anh đã mong đợi để được nhìn thấy cô cũng nhiều như cô đã khao khát để được gặp anh. Chuyện này như thể cô mới rời bỏ anh ngày hôm qua, những cảm xúc mà anh khuấy động trong cô thật choáng

váng, những kỷ niệm mà anh mang lại quá mạnh mẽ. Cô đã yêu cách quan sát anh bước vào căn hộ. Cô nhớ khuôn mặt anh mang 1 cái nhìn lo lắng như thế nào khi anh xuất hiện ở ngưỡng cửa như anh luôn sẵn sàng cho mình thất vọng. Câu hỏi nấn ná trên nét mặt của anh... Liệu cô có ở đó chờ anh không? Cô đã yêu anh rất nhiều vì điều đó. Khi biết rằng anh vẫn chỉ là 1 người dễ bị tổn thương, nhạy cảm như cô. Anh chưa từng 1 lần xem cô là điều dĩ nhiên.

Bây h cô lại đang chờ đợi anh. Anh sẽ trở lại vì cô, cô tin như vậy. Tin vào điều đó rất nhiều, như cô đã chờ đợi, ngồi trên sàn nhà của hang động trong một hầm mộ ngầm dưới lòng đất ở Paris, như

cô đã từng ngồi chờ trên tràng kỷ trong căn hộ ở New York.

Cô tin rằng anh sẽ trở lại vì cô, bởi vì nếu không, nó có nghĩa là, không. Không. Không đời nào anh bị giết chết. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu như anh bị thương? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh rơi xuống 1 trong những đường hầm tối tăm nào đó, những đường hầm mà cô đã không chọn, nếu như anh bị rơi xuống 1 nơi nào đó ở ngoài đó, đang bị chảy máu và bất tỉnh thì sao? Sau đó sẽ ra sao?

Cô thậm chí không thể bắt đầu suy nghĩ về những gì xảy ra cho Oliver. Cô hy vọng Jack đã đúng, rằng bọn Máu Bạc sẽ bỏ anh lại 1 mình...Croatan không quan

tâm đến con người...phải vậy không? Làm thế nào mà cô có thể bỏ rơi anh được? Cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình vì đã bỏ rơi anh. Và bây giờ, Jack quá...Jack cũng đã mất tích khá lâu. Cô thật là bất hạnh khi đã để mất cả 2 người chỉ trong 1 đêm. Cô phải đi. Cô đã chờ đợi đủ lâu. Jack cần cô. Cô phải đi tìm anh, cô không thể chỉ chờ đợi xung quanh mà không làm gì hết.

Cô nhấc ngọn đuốc lên khỏi sàn. Nhưng ngay khi cô bước về phía đường hầm đầu tiên, ô nghe thấy một tiếng ồn từ phía sau cô.

Những bước chân. Cô quay lại, vung ngọn lửa ra.

- Lùi lại! - cô kêu lên.

- Là anh đây, đừng lo lắng, là anh. - Jack đứng trước mặt cô. Trông anh không bị ảnh hưởng, không hề hấn gì. Không 1 cọng tóc rời. Không vết cắt trên má. Quần áo anh sạch sẽ và trông như mới. Anh trông hoàn hảo, như anh luôn như vậy, và không phải như thể anh đã chiến đấu với 1 bầy Máu Bạc khổng lồ.

Cô không hạ ngọn lửa xuống. Đó có phải là Jack? Cô nhớ đôi mắt đỏ thẫm của ngài nam tước. Cô không nhìn thấy Máu Bạc bên dưới lớp ngực trang con người lúc đầu. Đây có phải là Jack Force hay 1 thứ gì đó khác? 1 hình dáng chuyển đổi

của kẻ thù?

Làm sao em biết anh chính là anh, - cô hỏi, giữ ngọn đuốc của mình như thể nó sẽ cứu cô từ bất cứ sinh vật nào đứng trước mặt cô.

- Schuyler, anh suýt nữa đã chết. Chắc là em đang đùa. - anh nói.

- Tránh xa tôi ra!

Một ý nghĩ xuất hiện trong cô. Điều gì sẽ xảy ra nếu tất cả chuyện này là 1 phần kế hoạch của bọn Máu Bạc? Một thủ đoạn chết người? Một kẻ giả mạo? Nếu chúng đã lên kế hoạch để Jack giải cứu cô để anh có thể lấy được lòng tin của cô? Một

năm đã trôi qua lòng trung thành đã thay đổi. Làm sao cô biết anh không trở mặt? Họ đã ở xa khỏi tin tức trong coven nếu như...nếu như...

- Schuyler, anh không phải là Máu Bạc! - Hiện h trông Jack giận dữ, và mạch máu trên trán anh đập rộn lên. Giọng anh khàn khàn vì la hét.

- Dừng lại! Em cần phải tin anh! Chúng ta không có nhiều thời gian đâu, cha anh không thể giữ chân chúng quá lâu. Chúng ta phải ra khỏi đây!

- Chúng mình đi! - Cô rít lên. - Chúng mình anh là người mà anh nói đi!

- Chúng ta không có thời gian cho việc này! Em thực sự muốn anh chứng minh anh là ai? - anh hỏi.

- Đúng vậy! - cô thách thức.

Thay vì trả lời, anh ôm cô trong vòng tay, nâng cô lên áp vào tường. Anh ấn môi mình lên môi cô, và với nụ hôn mỗi cô có thể nhìn vào tâm trí anh, vào linh hồn anh. Cô nhìn thấy một năm của sự thù ghét. . . nhìn thấy anh cô đơn, xa lánh, bị tổn thương. . . Cô đã lừa dối và bỏ rơi anh. . . Với mỗi nụ hôn anh khiến cô nhìn thấy, khiến cô cảm nhận. . . mọi cảm xúc, mọi giấc mơ anh mơ về cô. . . mỗi gam của mong muốn và đòi hỏi. . . và tình yêu của anh. . . tất cả sự héo hon của

anh. . . cuộc sống quả quyết tình yêu dành cho cô. Trong bóng tối, họ tìm thấy nhau một lần nữa. . . và cô hôn đáp trả anh, tham lam và đói khát, ô không bao giờ muốn ngừng hôn anh. . . cảm thấy trái tim anh đập trong cô, hai người họ gắn bó với nhau, tay anh trong tay cô, sau đó luồn qua lưng cô. Cô muốn hét lên vì cảm xúc tràn ngập đang nhấn chìm hai người họ. . .

H em tin anh chưa? - Jack khàn giọng hỏi, kéo người ra trong 1 thoáng ể họ có thể nhìn vào mắt nhau.

Schuyler gật đầu, thở hỏn hển. Jack. Mỗi thớ thịt trong cô râm ran vì tình yêu và sự ham muốn à sự tha thứ và hối hận. Ôi,

Jack. . . tình yêu của đời cô, người tình của cô, tâm hồn của cô. . .

Nhưng làm thế nào?

Làm thế nào anh vẫn có thể cảm nhận như thế về cô? Anh đã kết hôn với người em sinh đôi của mình, không phải sao? Có phải vậy không? Cô đã nhìn thấy thiệp mời. Mimi trong váy cưới màu trắng của cô ta.

- Hôn lễ...- cô rên rỉ.

- Chuyện đó không bao h xảy ra. Anh không kết hôn với người em sinh đôi của mình.

Anh vẫn còn tự do. Anh vẫn còn là chính anh, vẫn là chàng trai mà cô đã yêu sâu sắc và không thể thay đổi ngay cả với 1 năm xa cách cũng không thể dập tắt tình yêu của cô dành cho anh. Họ nhìn nhau, đột nhiên hiểu ra mọi chuyện giữa họ mà không cần nói ra.

Jack đi đầu tiên. Anh nhìn đồng hồ nát với một cái cau mày. Máu Bạc đã phá hủy những bậc thang bằng đá dẫn đến lối ra phía trên. Schuyler có thể nhìn thấy một cái bóng nhỏ tí của ánh sáng từ cái lỗ ở phía trên. Đó là giao lộ. Nếu họ vượt qua nó, chúng không thể theo họ.

- Giữ lấy, - anh nói, vừa tháo 1 cuộn dây thừng được gắn vào ba lô của Venator.

Anh đừng đưa cái móc trên đường biên và ôm eo cô.

- Đừng nhìn xuống, - anh nói khi phóng vọt lên trong không khí như một cặp siêu anh hùng.

- Chờ đã! Có ai ở dưới đó! Em nghĩ, em nghĩ đó có lẽ là cha anh? Đúng rồi! Đó là Charles! Chờ đã, Jack!

Sợi dây bị tuột, bị bắt; có 1 cuộc đánh nhau khi họ đột nhiên bị kéo trở xuống 1 lần nữa, trở xuống đáy sâu. . . và Schuyler có thể nhìn thấy, trong khoảng cách xa, Charles Force đang chiến đấu với Leviathan, con quỷ dưới hình thức một con rắn thần, một con rồng, và một

hình dạng quái vật đuôi rắn mình dê đầu sư tử, đang thay đổi hình dáng và trêu chọc người tấn công với 1 niềm hân hoan không vui vẻ.

- RA KHỎI ĐÂY NGAY! - Charles Force gầm lên khi nhìn thấy họ lúng lẳng trên sợi dây phía trên ông.

- HÃY TỰ CỨU LẤY MÌNH!

Và cô cảm thấy nó, cảm thấy cơn dữ tợn của ông có thể đẩy họ ra khỏi lỗ, khiến họ bay qua không khí và hướng tới vỉa hè. Nó đã khiến họ lên được mặt đất đúng lúc.

Ngay phía sau hoặc bên dưới cô không

chắc, cô cảm thấy một làn sóng không lồ, như một tia sét vừa mới trượt qua cô cách 1 cm. Sau đó, vũ trụ lắng lại.

1 tiếng rì rầm.

Một giọt nước mắt.

Một vết thương.

Trong 1 thoáng, thế giới không được rõ nét. Schuyler có thể nhìn thấy sự rộng lớn của không gian vô tận. Vũ trụ thay thế. Kết thúc thay thế. Kết quả thay thế.

Cô cảm thấy run rẩy sâu bên trong bản thân mình, như thể tất cả các nguyên tử trong vũ trụ cũng đang run rẩy, hư thế

chính thời gian bị mất phương hướng, thế giới mà họ sống đang trong nguy cơ bị phá hủy.

Nhưng sau đó, cũng giống như bất thành linh, mọi thứ được nắm trở lại vào vị trí. Thời gian tự sử chữa. Vũ trụ ngừng rung động. Thế giới giống như nó đã từng như vậy.

Schuyler đã nằm dài trên vỉa hè. Cô không thể cảm thấy bất cứ điều gì: chân, cánh tay của cô, mọi thứ đều bị tê liệt. Jack nằm trên mặt đất bên cạnh cô.

Với sức mạnh còn lại của mình, cô với tới anh, chạm ngón tay cô vào ngón tay lạnh lẽo của anh, và sau đó cô cảm thấy

bàn tay anh nắm chặt tay cô. Anh còn sống. Trái tim cô hoan hỉ. Anh còn sống.

Họ đã sống sót.

Nhưng không có dấu hiệu của Charles Force ở đâu cả.

Chương 31:

Có thật là anh đó không? Làm sao có thể như vậy được. - Bliss hỏi, ngạc nhiên khi thấy mạnh khỏe như thế nào.

1 Dylan mà cô nhớ gầy gò và xương xẩu, nhưng Dylan này trông thật khỏe mạnh. Đôi má hồng hào và lúm đồng tiền của anh đã trở lại.

Thực sự là anh đây. Dylan đảm bảo. Em biết đây, Sự Thay Đổi, thứ đó biến ma cà rồng thành quỷ bằng cách hút linh hồn thông qua máu, và như vậy những lần, uh. . .em biết đây. . .

Bliss gật đầu. Những lần mà Người Khách kiểm soát, và đã hút máu Dylan, cô đã lấy đủ linh hồn của anh vào chính cơ thể cô, vì vậy 1 hình ảnh bên ngoài, hoặc là 1 hình dáng mờ ảo, một mảnh ý thức của anh, sống bên trong cô.

Vậy là. . .anh còn sống, Bliss hỏi.

Theo 1 cách nào đó, anh nói. Theo cách đó anh có thể suy nghĩ, và anh vẫn có thể cảm nhận.

Nhưng anh không thực, phải không? cô hỏi.

Anh lắc đầu 1 cách buồn bã. Uh, anh không thực. Không thực như cách mà em có. Ý anh là, không ai khác có thể thấy anh trừ em.

Chuyện này có tẻ không? Có kỳ cục quá không? cô hỏi.

Trong 1 thoáng, Dylan chỉ mỉm cười, và đó vẫn là nụ cười cong cong buồn bã. Anh không biết phải giải thích như thế nào, nhưng 1 phần của anh ở đây, với em và phần còn lại ở . . . 1 nơi khác. Anh không biết, nhưng anh biết anh không

hoàn chỉnh. Anh giống như. . .giống như 1. . .hình mẫu. . .em biết đấy, giống như 1 nhân cách ảo bị mắc kẹt trong một máy tính, anh giải thích.

Ông khẳng định những gì mà cô đã biết: rằng có hàng tá, có thể là hàng trăm những linh hồn khác sống trong cô. Những kẻ Croatan đều điên cuồng vì không ai trong số các linh hồn có cơ thể đủ cho mỗi lần hoạt động. Chúng trở nên mất cân bằng và không thể đoán trước được, như con người thường gọi như vậy. Thường là bởi vì tinh thần vật chủ ban đầu mất kiểm soát đối với một cá tính mạnh mẽ và sống động. Cô rùng mình. Giống như mình đã có vậy.

Người Khách. Đúng vậy. Nhưng em nhận thức được sự xâm phạm, có nghĩa là em đã có thể chống lại nó. Và có cái gì đó khác nữa về em. Em có biết đó là gì không?

Em không biết.

Thần Linh Quen Thuộc của em, Morgan. Có nhớ anh ta không?

Bliss nhớ tới anh chàng trợ lý chụp ảnh trẻ tuổi dễ thương ở buổi chụp ảnh tại Montserrat.

Máu Đỏ là chất độc đối với Croatan, và nó đã không làm hại em. Có nghĩa là, 1 phần trong em vẫn chưa thay đổi. Và

cũng như vậy, em có anh, anh nói.

Ý anh là sao?

Anh giữ chúng khỏi em. Anh bảo vệ bức tường, anh nói. Đó là cách tốt nhất anh có thể làm. Hãy tưởng tượng có một bức màn chắn giữa ý thức của em và của những người khác. Anh là bức màn đó.

Vậy là về cơ bản thứ chắn giữa em và những kẻ điên là. . .anh? Cô hỏi.

Đúng rồi. Anh nhún vai. Là anh.

Bliss nở 1 nụ cười. Đột nhiên cô không còn cảm thấy cô đơn nữa. Cô đã có người để nói chuyện, và có người hiểu 1

cách chính xác chuyện gì đang xảy ra với cô.

Em thích những chuyện kỳ quặc này, cô nói.

Cô muốn nói cái gì đó khác thì đột nhiên cô có cơn thịnh nộ, suy nhược, cơn giận dữ lộn xộn mà cô cảm thấy như thể cô đang sùi bọt mép, nghẹt thở bởi chính sự tức giận của mình, cô thở hỏn hển cho không khí tăng gấp đôi và nắm chặt bụng mình. Đây là gì? Chuyện gì đang xảy ra? Tại sao cô lại quá tức giận như vậy? Sau đó cô nhận ra. Đây không phải là sự tức giận của cô, không phải là sự thịnh nộ của cô. Cô có thể cảm thấy nó, nhưng nó không đến từ cô.

Có chuyện đang xảy ra, Bliss thì thào. Là
hắn ta, phải không? Là Người Khách?
Hắn ta đang bực mình.

Đúng vậy, Dylan nói, trông có vẻ lo lắng.
Hãy cố gắng để không cảm nhận nó
nhiều. Đẩy lùi nó đi. Đừng để cảm xúc
của hắn ta kiểm soát em.

Cô gật đầu, nghiêng răng, cố gắng chiến
đấu lại khi những cảm xúc dữ dội quét
qua cô. TỨC GIẬN! HẬN THÙ! LÀM
THẾ NÀO CHUYỆN NÀY CÓ THỂ
XẢY RA? AI PHẢI CHỊU TRÁCH
NHIỆM? TA SẼ RẠCH CỔ VÀ UỐNG
MÁU CON CÁI CHÚNG! CÁNH
CÔNG Ở ĐÓ! CHÚNG TA GIỮ

NGƯỜI GÁC CÔNG TRONG TAY!
CON ĐƯỜNG ĐANG NẪM TRONG
TẦM TAY CỦA CHÚNG TA! ĐỒ NGU!
ĐỒ NGU! Cô đẩy lui. Không. Không.
Không phải mình. Không phải mình. Là
của hắn.

Đừng cho hắn vào. Đừng cho hắn vào.
Tránh xa tôi ra, tránh xa những suy nghĩ
của tôi, tránh xa cuộc sống của tôi. Tôi
không phải là ông. Tôi không phải là
ông. Tôi không phải là ông.

Hắn đi rồi, Bliss nói, thở hắt ra. Cô mở
mắt ra. Cô vẫn còn ở trong bảo tàng, và
Dylan đang ngồi trên các bậc thềm đối
diện cô.

Tốt lắm, Dylan nói. Nó rất quan trọng khi em tránh xa hắn ta để em không. . . em không để cho hắn kiểm soát.

Em sẽ không như vậy. Cô nói với anh về cách cô đã có thể lưu lại ngay cả khi Người Khách trở lại. Hắn đang cố làm điều gì đó, em nghĩ vậy, nhưng em có cảm giác chuyện đó đã không được tiến hành. Nó đã không xảy ra. Một cái gì đó đi sai. Đó là lý do tại sao hắn ta rất tức giận.

Đúng vậy, nhưng anh có cảm giác chuyện đó chưa kết thúc. Em phải tiếp tục chuyện em đang làm. Chống lại hắn. Lưu lại, như em nói. Nhìn và quan sát. Và em phải hành động khi đến thời điểm, Dylan

nói.

Nhưng nếu hắn phát hiện ra thì sao?

Anh sẽ giúp đỡ em nhiều nhất có thể.
Anh hứa.

Và anh thì sao? Anh sẽ luôn ở đây chứ?
cô hỏi anh.

Anh không bao h có thể bỏ đi, Dylan nói.
Em đang mắc kẹt với anh.

Thật sao? cô hỏi, giơ tay ra. Cô đặt tay
lên người anh 1 cách hy vọng. Nhưng cô
không cảm thấy gì. Không khí. Anh là
khói và là những hình ảnh phản chiếu.
Không khí và ánh sáng. Một ký ức. Một

con ma.

Anh không thực. Cái này không thực.

- Em rất muốn hôn anh. - cô thì thầm, nhìn sâu vào đôi mắt sẫm màu của anh. Nhưng không có gì ở đó.

- Anh không thực ở đây, phải không? Em thật điên, có lẽ em chỉ tạo ra anh để cảm thấy thoải mái - cô nói, và trước khi cô có thể kìm lại, cô bắt đầu khóc nức nở. Những giọt nước mắt chảy dài trên má cô. Tâm cỡ trách nhiệm của cô áp đảo cô. Cô không biết nếu liệu mình có thể làm được không. Có quá nhiều yêu cầu. Cô không thể chống lại Người Khách. Chống lại Lucifer. Hắn ta quá mạnh.

Dylan đặt tay lên vai cô, ô có thể nhìn thấy điều đó nhưng cô không thể cảm nhận được. Nhưng cô có thể nghe thấy giọng nói của anh. Sẽ ổn thôi, Bliss. Giọng anh nhẹ nhàng. Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Chương 32:

Mimi muốn hét lên. Những câu đó, các đầu mối và 1 xác chết và h là 1 bí ẩn nữa. Cô muốn những câu trả lời và cô muốn chúng ngay bây h.

- Ý anh là gì khi nói bà ấy chưa chết? -
cô la lên.

Nhưng Kingsley và người trong đội đang

quá thích thú trong việc kiểm tra xác của Máu Bạc.

Một người đàn ông và một phụ nữ. Mimi nhận ra họ ở trong Ủy ban. Cặp này đã sống cạnh nhà gia đình Forces trên đại lộ số 5. Chúa tôi, Mimi nghĩ, tim cô đang chạy đua. Bọn Máu Bạc ẩn náu giống như những tế bào khổng lồ đang ngủ; ai biết có bao nhiêu bọn chúng trong Coven?

Ted kiểm tra vết thương trên ngực của người phụ nữ. Có 1 dấu hiệu giữa vết thương mà nó bị máu che khuất. Đó là một hình xăm của một thanh kiếm xuyên qua đám mây, bên phải trái tim.

- Đó có phải đúng là điều em nghĩ không? - Mimi hỏi.

- Dấu hiệu của tổng lãnh thiên thần. - Kingsley gật đầu. - Em có thấy lớp vảy vàng quanh vết thương không? Chỉ có 1 thanh kiếm duy nhất trên thế giới mới có thể làm điều đó. Đó là thanh kiếm của Michael.

- Em không hiểu, - Mimi nói. - Em không hiểu chuyện gì cả.

Kingsley nhắm mắt lại trong sự tập trung mãnh liệt.

- Bọn chúng đã bắt cóc cô bé tại khách sạn cách đây 1 năm. Vì 1 số lý do nào

đó, chúng muốn cô bé còn sống. Nan Cutler đã sống sót và tự xưng là bà của Jordan, giấu cô bé ở khu ổ chuột, nơi Jordan đã có thể làm bạn với những đứa trẻ ở đó. Nhưng Sophia biết chúng ta sẽ đến, cô bé đã để lại 1 bức thư cho chúng ta, bảo bọn trẻ đưa cho chúng ta. Và cô bé biết bọn Máu Bạc sẽ đưa cô đến đây, nhưng tôi nghĩ chúng ta đã sẽ cứu được cô bé. Đó là những gì cô bé nhìn thấy. Đó là lý do tại sao cô bé gửi chúng ta đến đây để ngăn chặn điều này xảy ra. Nhưng bằng cách nào đó thời gian của cô bé đã hết. Bọn chúng quyết định giết cô sớm hơn cô mong đợi.

- Nhưng cô đã thành công trong việc chiến đấu lại bọn chúng. Cô tìm thấy

thanh kiếm của Michael mà chắc hẳn đó là thứ cô đang tìm kiếm.

- Nó bị đánh cắp trong phòng làm việc của che em, anh biết đấy. Bọn Máu Bạc chắc hẳn đã có nó, - Mimi nói, nghĩ về vụ trộm.

- Vậy chúng ta đã biết cái gì giết chết 2 kẻ này rồi - cô nói. - Nhưng sau đó một cái gì đó khác đã xảy ra. . . .

- Đúng vậy. Nan trở lại, và đó là một bất ngờ. Jordan đã không thấy điều đó, - Kingsley nói.

- Rồi Nan giết cô bé, hoặc ít nhất ả ta nghĩ ả đã giết.

- Đúng rồi.

- Nhưng trông mắt nói cô bé chưa chết, Mimi nói. - Nhưng Jordan đã chết rồi.

- Đúng vậy. Nhưng Jordan chỉ là lớp vỏ cơ thể của Người Quan Sát. - Kingsley nhìn Mimi. - Có thật là em không nhớ chuyện này? Em nên tự xấu hổ đi.

- Em không cần phải thấy có lỗi cho bất cứ chuyện gì! - Nhưng cô cảm thấy như thể cô nên như vậy.

- Người Quan Sát không chính xác là 1 trong chúng ta. Trong khi linh hồn của bà ấy có thể được gọi lên bằng máu để

được sinh ra trong vòng đời mới, đó là điều mà bọn Máu Bạc không biết. Ở Rome, khi Sophia là người đầu tiên trong chúng ta nhận ra Lucifer trong lột Hoàng Đế Caligula, khi vòng đời của bà hoàn thành, Coven quyết định bà quá giá trị để bị ràng buộc bởi máu. Vì vậy, Michael đã để cho linh hồn của bà được tự do. Bà còn hơn cả 1 ma cà rồng. Bà giống như 1 hồn ma. Bà sống trong 1 cơ thể, trong 1 cỗ máy, nhưng bà có thể rời bỏ nó và thay đổi bất cứ lúc nào.

- Vậy là, Nan Cutler đã giết thể xác của bà, nhưng Jordan đã có thời gian để giải phóng linh hồn vào 1 cơ thể khác? Đó là cái gì?

Kingsley nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những con chim đầy màu sắc đang treo trên cây.

- Anh đoán bà ấy đã đi vào một trong những con vệt đuôi dài ngoài đó. Một con chim thông minh. Nhưng đó sẽ chỉ là nơi trú ẩn tạm thời. Bà sẽ tìm một Máu Đỏ ngay khi bà có thể.

- Vậy ý anh nói với em là. . .bà ấy ở ngoài kia, đang sống trong 1 thân thể khác? - Mimi hoài nghi hỏi.

- Đúng vậy.

Mimi khoanh tay lại. - 1 con người. 1 Máu Đỏ.

- Đúng vậy. - Sự kiên nhẫn của Kingsley đang mỏng dần.

- Họ được tạo ra từ lớp vỏ thân thể giống như chúng ta. 1 vật chủ con người.

- Và anh biết tất cả những điều này, rằng bà vẫn còn sống chỉ bằng cách nhìn vào mắt bà ấy?

- Nếu Người Quan Sát thực sự bị phá hủy, đôi mắt của Jordan sẽ có con người. Em biết người ta nói gì rồi đây. . .đôi mắt. . .cửa sổ. . .tâm hồn. Anh có phải đặt chúng lại gần nhau không, cô Force?

Họ chôn Jordan gần thác nước. Kingsley làm 1 cây thánh giá từ 2 nhánh cây và

cắm xuống gò đất. Bốn người họ tụm lại quanh nấm mộ trong khi anh nói một vài từ.

- Chúng tôi đem thân thể của Jordan Llewellyn vào lòng đất, người đã mang linh hồn của Pistis Sophia. Chúng tôi yêu cầu lòng đất nhận lấy những gì của cô bé và gửi trả lại lòng biết ơn, tình yêu và nỗi buồn. Hãy yên nghỉ trong thanh thản.

Mimi và anh em Lennox lâm bảm, Amen.

Sau đó, họ xếp chồng những xác chết Máu Bạc lên nhau ở sân sau và làm 1 giàn thiêu. Chỉ khi ngọn lửa đầu tiên bắt được gió Mimi mới nhận ra trời đã bắt đầu tối. Mặt trời đang lặn. Hơn 48 h đã

trôi qua mà không có giấc ngủ. Mimi là một ma cà rồng, nhưng cô thực sự yêu thích việc có một chiếc giường thoải mái ngay sau đó. Cô quan sát ngọn lửa nhân chìm những cái xác và những tia lửa bắn lên bầu trời đêm.

Tất cả xảy ra và vẫn không có được Người Quan Sát. Vậy điều gì sẽ xảy ra khi Người Quan Sát vẫn còn sống: lần này họ thậm chí còn không biết bà là ai, có còn là trông giống bà nữa không. Bà có thể là bất cứ ai.

- Người Quan Sát có thể đi đâu để được an toàn? - Kingsley hỏi. Anh đang tự hỏi chính mình.

- Đến người đã gọi bà. Nhưng Cordelia đã đi rồi, và Lawrence đã chết, bà ấy chỉ còn trông cậy vào 1 người. Allegra Van Alen.

- Nhưng Allegra vẫn ở trong tình trạng hôn mê. Bà ấy sẽ không giúp gì được cho ai. - Mimi chỉ ra.

- Trừ khi, đừng nói với em là. . .

- Người Quan Sát có hình thức liên lạc khác, thậm chí còn sâu hơn sự đột nhập của chúng ta vào glom, mà đã không thể xuyên qua bức tường Gabrielle đã dựng lên xung quanh bà. - Kingsley gật đầu. - Bên cạnh đó, anh có cảm giác sau 1 năm sống ở khu ổ chuột tại Rio, anh chắc

chấn bà ấy sẽ cảm thấy nó quá. . .

- Cảm thấy cái gì?

- Anh nghĩ Người Quan Sát muốn điều mà em muốn, cô Force à. - anh nhẹ nhàng nói.

- Muốn gì?

- Bà muốn về nhà.

Chương 33:

Oliver theo dõi Schuyler và Jack dưới cùng của tháp Eiffel, bắt được vị trí của họ từ tín hiệu GPS trên điện thoại của Schuyler, cho tới h vẫn còn hoạt động kể từ khi họ ra bên ngoài khách sạn le

Saint-Louis. Trang phục của anh rách nát và bị cháy xém, trông dường như đã 1 năm rồi kể từ khi anh à

Schuyler bước ra khỏi chiếc xe buýt đó.

Trái tim của Schuyler nảy lên khi cô trông thấy anh. Oliver! Anh đã an toàn! Điều này còn hơn cả việc cô mơ tới.

Cả hai đều khóc khi họ ôm chầm lấy nhau.

- Mình nghĩ là cậu đã chết rồi, cô thì thào. - Đừng bao h, làm chuyện đó nữa. Đừng bao h.

- Mình sẽ nói điều tương tự như vậy với cậu. - Oliver nói.

Anh nói với họ rằng sau khi họ rời khỏi bữa tiệc, đã có sự hỗn loạn. Leviathan và bọn Máu Bạc bắt đầu đốt cháy tất cả mọi thứ, thiêu đốt những ngọn cây và bắt đầu trở nên nguy hiểm hơn. Nó trông như vụ thảm sát ở Rio đã xảy ra thêm một lần nữa. Nhưng sau đó Charles Force xuất hiện và đánh bật chúng ra từng kẻ 1, kéo chúng ra khỏi khu đất. Sau đó, bọn chúng biến mất. Giống như tất cả bọn chúng đã xuống dưới đường hầm dưới lòng đất.

- Đúng vậy, - Jack nói. - Charles đã dẫn bọn chúng đến giao lộ. 1 phần củaglom mà bọn Máu Bạc có thể đi vào mà không thể đi ra. Một không gian giữa các thế giới.

- U minh phủ. - Oliver gật đầu.

- Vậy chuyện gì đã xảy ra ở đó. - Schuyler hỏi, nhớ lại hiện tượng kỳ lạ mà họ đã chứng kiến.

Jack lắc đầu. - Anh thực sự không chắc. Nhưng dù đó là gì, anh nghĩ bằng cách nào đó Charles đã xoay sở để đảo ngược quá trình để ngăn lại vết rách và sửa chữa vết thương. Nếu không thì không ai trong chúng ta sẽ đứng được đây.

Nhưng Jack đã không nói tất cả những gì mà họ biết. Rằng trong khi Máu Bạc bị thất bại, thì đó cũng không phải là 1 chiến thắng nhỏ. Charles Force đã biến mất. Ông đã không ở trên bề mặt và

những hăm mộ thì trông rỗng.

- vậy là ông ấy đã chết? - Schuyler hỏi 1 cách mơ hồ.

- Anh không khẳng định. Anh nghĩ ông chỉ biến mất, - Jack trả lời.

- Chúng ta sẽ làm gì đây?

- Bây h thì anh không biết, - anh thở dài.

- Hội đồng đã không còn như trước. Anh không biết sẽ gặt hái được bất kỳ sự giúp đỡ nào từ hướng đó. Nhưng họ là tất cả những gì chúng ta có. - Jack trông có vẻ kiệt sức. - Vậy còn em? Em sẽ làm gì tiếp theo?

- Chạy trốn. - Oliver nói 1 cách kiên quyết. - Chúng tôi sẽ tiếp tục chạy trốn.

- Em không thể chạy trốn mãi mãi, Schuyler. Bệnh run rẩy của em không thể che giấu được. Đó là 1 phần của sự chuyển đổi của em. Em phải tới người bác sĩ nào có thể giúp được em. Em chỉ đang gây nguy hiểm chính mình bằng cách chạy trốn. Anh có thể làm chứng cho em trước Hội đồng. Anh sẽ làm cho họ hiểu. Họ có thể dừng Venator lại. Hãy tin anh. Em sẽ được an toàn ở New York. Em không thể đánh cược với việc ở 1 mình được nữa. Hiện nay Coven suy yếu và không có người lãnh đạo, nhưng chúng ta sẽ tái hợp. Hãy quay lại New York.

Hãy quay trở lại với anh. Jack không nói điều đó ra, nhưng Schuyler có thể nghe thấy 1 cách to và rõ ràng. Cô ngọ nguậy trên đôi chân mình. 2 chàng trai đứng 2 bên cô, cả 2 đều cho tay vào túi. Cầm của Oliver gần như ngay ngực, đầu anh cúi xuống thấp. Anh không nhìn vào mắt cô. Jack đang nhìn thẳng vào cô, với cái nhìn chăm chăm áp đảo. Cô yêu cả 2 người, à cô có thể cảm thấy trái tim mình vỡ vụn vì họ. Cô sẽ không bao giờ có thể lựa chọn. Điều đó là không thể.

Oliver bảo cô tiếp tục chạy trốn, trong khi Jack muốn cô về nhà. Hơn bất cứ điều gì, cô muốn quay trở lại New York, để dừng lại, để nghỉ ngơi, để phục hồi,

nhưng cô không thể đưa ra quyết định một mình. Cô còn yêu Jack nhiều chừng nào, thì cô sẽ khổ sở mãi mãi khi bỏ rơi anh lần nữa, nhưng còn có Oliver để cân nhắc. Người bạn chân chính dịu dàng của cô.

- Cậu nghĩ sao, Ollie? Chúng ta nên làm gì? - cô hỏi, quay sang chàng trai đã giữ an toàn cho cô hơn một năm qua.

Chương 34:

Đó là đêm trước ngày tựu trường. Đã được 1 tuần kể từ khi Dylan xuất hiện vì cô, và đôi khi Bliss tự thuyết phục rằng cô chỉ mơ về anh. 1 giấc mơ đẹp, nhưng chỉ là một giấc mơ. Nhưng sau đó anh tiếp tục trở lại và nói chuyện với cô, nói

với cô những điều mà cô không biết (mà không bao giờ xảy ra trong một giấc mơ: bằng cách nào đó, cô luôn biết cô chỉ đang nói chuyện với tiềm thức của mình), và cuối cùng cô cũng quyết định rằng đó là Dylan người mà cô đang nói chuyện, hoặc ít nhất là một phần của anh ta.

Cô không bao giờ biết khi nào anh sẽ trở lại. Đôi lúc, cô nhắm mắt lại và chờ đợi và không có gì xảy ra. Hoặc những lần khác, cô sẽ ở giữa thứ gì đó, đang mua cà phê hoặc đang mang giày và cô phải ra khỏi đó 1 cách nhanh nhất có thể vì tìm 1 nơi để cô được 1 mình. Ngày đó cô đang xếp những cuốn sách cho buổi học. Cô thích mùi của những cuốn sách giáo khoa mới, và thích lướt những ngón

tay cô trên những trang giấy bóng loáng. Bắt đầu của một năm học luôn hứa hẹn rất nhiều điều tốt đẹp. Cô vui mừng khi được trở lại.

Anh cũng thích chúng, Dylan nói, nhìn qua vai cô. Cô giật mình khi nhìn thấy anh đang đứng bên cạnh cô, với 1 bàn tay đặt lên chiếc bàn của cô.

Chúa ơi! Anh làm em sợ đấy.

Xin lỗi. Thật khó khăn khi xuất hiện trước mặt em, anh phải làm cho em thấy anh, mặc dù bây h em biết rằng anh ở đây, điều này được dễ dàng hơn 1 chút. Anh tiếp tục nhìn qua vai cô. Năm nay em chọn môn nào vậy?

Như thường lệ. Một loạt các lớp học AP và các lớp danh dự. Có lẽ em nên bỏ môn học nghệ thuật cá nhân. Dylan gạt đầu và nhắc người lên cạnh bàn khiến đôi chân dài của anh đong đưa trên sàn. Có muốn xem thứ gì đó mát mẻ không?

Chắc rồi.

Và không cảnh báo trước, đột nhiên Bliss đang ngồi với Dylan trên mái của tòa nhà Cloister, một bảo tàng ở vùng trên của Manhattan. Dĩ nhiên chúng chỉ ở đó trong tâm trí của cô hoặc của anh. Trong thực tế, cô vẫn còn ngồi trên ghế tại bàn học của cô trong căn hộ. Dylan đã giải thích rằng ký ức của anh đã mang

họ đến đó. Chưa bao giờ được đến Cloister.

Dylan đã giải thích rằng họ có thể ở bất cứ nơi đâu. Họ không cần phải ở trong khoảng không tăm tối, với không có gì xung quanh họ, hoặc bất cứ nơi nào Bliss đã xuất hiện vào lúc này. Họ có thể đi bất cứ đâu miễn là một trong 2 người đã ở đó. Nó giống như có một hộ chiếu cho bất cứ nơi nào trong quá khứ của họ. Và Dylan yêu Cloisters. Quang cảnh nhìn từ mái nhà khá là tuyệt vời.

Uh-oh, Bliss nói. Hẳn ta trở lại.

Dylan nhìn qua vai anh, nơi những đám mây ô ạt đã bất ngờ tập hợp lại phía trên

thành phố. Ngay cả trong bong bóng chứa đựng sự an toàn của họ, họ cũng không thể thoát khỏi Người Khách. Em biết phải làm gì rồi đây, anh nói.

Liệu em, Bliss hỏi. Nhưng Dylan đã biến mất, và Bliss bỏ lại khoảnh khắc hạnh phúc của họ trên mái nhà.

Người Khách đã lấy quyền điều khiển, và Bliss đang rơi vào trong bóng tối, cô đã giả bộ như 1 bức tượng tĩnh mịch. Trong khi bên ngoài, cơ thể cô đang bước trong phòng, quát tháo những mệnh lệnh vào Forsyth. Và Hội đồng.

- Barlow đã thông qua nghị quyết đề nghị Charles Force là người lãnh đạo Hội

đồng 1 lần nữa, nên hẳn ta trở lại, - Forsyth lo lắng nói. - Hẳn ta rất kiên quyết.

- Rắn hổ mang run rẩy, trùm lại. Điều này đang khuấy động. Michael! Bọn chúng luôn về phía Michael! Bọn chúng đã quên ai là người đem chúng đến Thiên đàng!

Forsyth nói lỏng cà vạt 1 cách lo lắng. - Ah. . . và về chuyện ở Paris. Ngài Leviathan đã khẳng định không còn cánh cổng ở Lutetia. Chỉ có 1 giao lộ mà ngài Leviathan suýt nữa bị hút vào đó. Đó là lý do tại sao việc phá vỡ không được thực hiện, vì ở đó không có cánh cửa để phá hủy. Chúng ta đã bị lừa. Charles đã

đặt một cái bẫy cho chúng ta. Nhưng sự giải thoát của ngài Leviathan khỏi cái chết trắng ở giao lộ đã tạo ra một khoảng trống thời gian.

- Ngài Leviathan gần như bị kéo vào bên trong nó. Nhưng tin tốt là Ngài tin rằng cái bẫy của Charles cũng hoàn thành việc mà Ngài ấy chưa làm. Tổng lãnh thiên thần đã bị phá hủy.

- Hắn có thể chứng minh được điều này không?

- Không, thưa Ngài. Nhưng không có dấu hiệu của Charles Force kể từ khi ở Paris nữa.

- Vậy là. Michael đang chơi 1 trò chơi với chúng ta. - Người Khách lặp lại.

- Ta đã ở đó, người biết đấy, cái ngày mà hắn giả mạo chìa khóa của cánh cổng. Cái ngày mà hắn tự phong chi mình làm người giữ cổng.

- Hắn ta thật xảo quyệt, thưa Ngài. Michael chưa bao giờ tin tưởng được.

- Xảo quyệt là những gì hắn có. Nhưng h thì chúng ta đã biết. Cánh cổng không lâu nữa sẽ ở Lutetia. Hắn phải tìm cách để di chuyển nó. - Người Khách nghiêng ngẫm 1 lúc.

- Nghị quyết này của Barlow phải bị

nghiên nát. Nhưng phải làm nhẹ nhàng thôi. Người phải thuyết phục Hội đồng rằng bọn chúng không thể tiếp tục mà không điền vào các vị trí. Linh hồn của Coven đòi hỏi một Regis. Bọn chúng sẽ thay đổi ý kiến, khi hàng tuần hàng tháng trôi qua và Charles vẫn vắng mặt. Lúc đầu người sẽ từ chối, nhưng bọn chúng sẽ ép người chấp nhận. Người sẽ là Regis.

- Như ngài muốn, thưa Ngài.

- Sau khi nhậm chức, công việc thực sự của chúng ta có thể bắt đầu. Không có Charles, không có Lawrence, bọn chúng sẽ tìm kiếm một nhà lãnh đạo mới. Người sẽ bước vào khoảng trống đó.

Bọn chúng sẽ trở lại bên ta. Bọn chúng sẽ cầu xin ta lãnh đạo bọn chúng 1 lần nữa, và thông qua người, Forsyth, công việc thực sự của chúng ta có thể bắt đầu.

..

Không được cảnh báo trước, Bliss bất ngờ bị đẩy trở về khoảng không trống rỗng.

Chuyện gì vậy? Dylan hỏi. Tại sao em trở lại đây?

Em không biết. . .Em đã bực bội. . .Chắc hẳn hẳn đã cảm thấy cái gì đó. . .Cô nói với anh những gì cô nghe được.

Em phải trở lại đó. Hãy làm đi.

Bliss tập trung. Cô cố gắng hết mức có thể. Cô giật mạnh đường ngăn cách cô với thế giới thực buộc chính mình nhìn thế giới như Người Khách đã làm.

Và lần này, cô ở ngay trong tâm trí của hắn ta.

Nhưng hắn đã không còn nói chuyện với Forysth nữa.

Thay vào đó, cô nhìn thấy những gì hắn nhìn thấy. Những thi thể. Những xác chết. Xếp chồng lên nhau. Những đứa trẻ. Chúng nằm trong một khán phòng. Chúng đã uống 1 thứ gì đó. Một lọ thuốc. Một chất độc. Bị trộn lẫn bởi 1 con quỷ. Cô

nhìn thấy một cậu bé gầy gò như 1 bóng ma đang cầm một cây đàn guitar, và một bé gái xinh đẹp nhưng trông nghiêm khắc với mái tóc đen, và cậu bé khác, đẹp trai, sáng sủa và trông có vẻ lo lắng. Tất cả chúng đang đứng trước thảm họa đó. Đây là vụ thảm sát người vô tội. Có rất nhiều trẻ em. . .Máu Đỏ. . .bị tàn sát.

Sau đó, cô nhìn thấy con quỷ: nó trong hình dạng của 1 cậu bé khác. 1 đứa trẻ đẹp trai nhưng có 1 nụ cười khinh bỉ xấu xí trên môi. Nó đã gây ra điều đó. Một đứa trẻ Lucifer.

Những hình ảnh tiếp tục : cái chết, phá hủy, căm thù, chiến tranh. Việc làm của ma quỷ. Sau đó, cũng giống như đột ngột,

tâm nhìn dừng lại. Bliss bị đánh thức. Cô đang ngồi trên bàn của cô, 1 mình. Cô đang run rẩy dữ dội đến nỗi cô làm rớt cây bút của mình.

Chuyện gì đã xảy ra với Charles Force? Ông có bị phá hủy như bọn chúng nghĩ không? Bọn chúng đang nói về chuyện gì? Cánh cổng nào mà Người Khách muốn phá hủy?

Và những ảo ảnh mà cô đã nhìn thấy thì những đứa trẻ đó là ai? Đó có phải là tương lai? Và Người Khách sẽ làm gì 1 khi Forsyth được bổ nhiệm làm Regis? Kế hoạch của bọn chúng là gì? Khủng khiếp thậm chí không bắt đầu để miêu tả những gì mà cô cảm nhận. Dylan đã

đúng: cô phải tìm cách ngăn chuyện này lại, cho dù chuyện đó là gì, thì nó cũng đang xảy ra.

Cô nhắm mắt lại. Dylan? Dylan? Anh có ở đó không? Anh đang ở đâu?

Nhưng không có ai trả lời, bên trong lẫn bên ngoài.

Chương 35:

- Sky, dậy đi! Dậy đi! Cậu đang bị ác mộng thôi! Dậy đi!

Schuyler mở mắt ra. Cô đang ngồi dậy, chiếc giường là 1 mớ hỗn độn của những tấm chăn và khăn trải giường.

Oliver ngồi bên cạnh cô, tay anh đặt trên vai cô.

- Cậu đã mơ, anh nói. Lại giấc mơ đó.

Cô gật đầu, kéo đầu gối lên đến cằm. Giấc mơ đó. Luôn luôn.

Kể từ khi cô thoát khỏi Leviathan vào đêm đó ở Paris, Schuyler đã có cùng 1 giấc mơ, 1 giấc mơ giống nhau mỗi đêm, như thể tiềm thức của cô bị mắc kẹt trên một kênh, lặp đi lặp lại cùng một chương trình truyền hình kỳ lạ.

Cô không bao giờ có thể nhớ mình mơ về cái gì, chỉ biết là trong giấc mơ, cô bị lấp đầy bởi sự tuyệt vọng sâu sắc nhất,

nổi thất vọng đau đớn nhất. Trong những ngày đó, cô bị tỉnh giấc vì đang khóc.

- Cậu ổn không? - Oliver hỏi.

Mắt anh sưng húp vì mất ngủ, tóc anh bù xù và lộn xộn, 1 phần tóc ở phía sau dựng đứng lên, mềm mại như ở phía sau của 1 con vịt. Anh đang mặc chiếc áo sơ mi của trường Duchesne và cái quần của bộ đồ ngủ bằng vải flanen như cậu vẫn thường mặc khi đi ngủ. Có lần Schuyler đã trêu chọc anh về tinh thần học đáng ngạc nhiên của anh. Oliver không bao h mặc thứ gì mang nhãn hiệu tên trường vào ban ngày trong cuộc sống của anh, xa như cô biết.

- Mình ổn, - cô nói. - Quay lại giường ngủ đi.

Họ đang ở 1 khách sạn ở Tokyo. Đã được 1 tuần kể từ khi họ rời khỏi Paris. Đầu tiên họ ở 3 ngày tại Berlin. Tokyo có vẻ là 1 nơi an toàn để đi xa khỏi nước Pháp nhất có thể.

Khi họ đến Nhật Bản, Schuyler đã kiệt quệ, thậm chí không có năng lượng để thực hiện nghi lễ tiếp thêm sinh lực cho cô. Cô quá kiệt sức, nhưng sau khi nhìn thấy Jack một lần nữa, và được những cảm xúc cũ khuấy động, cô cảm thấy thật phản bội khi dựa vào Oliver quá nhiều. Vì vậy cô đã kiềm chế việc thực hiện Nụ Hôn Thần Thánh.

Có lần cô đã ước rằng mình sẽ bắt 1 người xa lạ dễ sai bảo làm thần linh quen thuộc thay thế cho bạn cô, nhưng nó thậm chí là 1 sự phản bội khi chỉ nghĩ tới thôi.

Đó là đêm ở Tokyo, Oliver nằm xuống, đầu anh gối lên chiếc gối, quay lưng lại phía cô khi anh cuộn tròn lại bên phần của mình, cách anh luôn làm như vậy. Đây là cách họ ngủ, cách họ đã luôn ngủ kể từ khi cuộc hành trình bắt đầu trên 1 chiếc giường, lưng đối lưng, đối mặt với kẻ thù bên ngoài của họ. Đó là cách Oliver đã được dạy, đó là cách mà Conduits bảo vệ ma cà rồng của họ qua nhiều thế kỷ trong thời gian chiến tranh. Giữa đêm khi Schuyler thức giấc,

cô luôn cảm thấy được an ủi ởi cảm giác ấm áp từ tấm lưng của Oliver ép vào lưng cô.

1 năm ngủ xoay lưng lại với nhau, không lần nào quay sang đối mặt với nhau, thậm chí trong nghi lễ Caerimonia. Trên giường, điều đó sẽ quá thân mật. . . quá nhiều giống như điều mà họ đã phản đối cho đến nay, một thỏa thuận ngầm phải chờ đợi cho đến thời điểm thích hợp. Vì họ còn gì khác ngoài thời gian đâu? Họ sẽ luôn ở cùng nhau. Nhiều như họ biết.

- Cậu thức chưa? - Schuyler hỏi. Phòng của họ xấp xỉ kích thước của một quan tài nhỏ. Cô chỉ có thể ngồi dậy. Những cái vỏ hộp nhỏ xếp chồng lên những cái

khác, với 1 cánh cửa bằng sợi thủy tinh và một tấm màn cho sự riêng tư, và một cửa sổ. Khách sạn kiểu này rất phổ biến đối với những doanh nhân Nhật Bản, những người đã quá say rượu để về đến nhà. Đó là nơi ăn nghỉ với giá rẻ nhất mà Schuyler và Oliver có thể tìm thấy. Họ đã cất hành lý của họ trong 1 hộp tủ có khóa ở hành lang.

- Uh-huh.

- Xin lỗi vì đã đánh thức cậu. Chắc hẳn cậu rất mệt.

- Uh-huh.

- Cậu không cảm thấy muốn nói chuyện

sao?

- Mmm . . .

Schuyler biết Oliver khó chịu. Và cô hiểu lý do tại sao anh trở nên lạnh nhạt trong từng câu trả lời của anh. Một cái gì đó giữa họ đã thay đổi sau khi ở Paris. Một cái gì đó đã thay đổi tình bạn dễ dàng của họ; một cái gì đó đã đi vào thế giới nhỏ bé gán bó mà họ đã có.

Schuyler đã tin rằng Jack Force là một phần quá khứ của cô, rằng sau khi cô đã rời bỏ anh tại căn hộ trên đường Perry, điều đó sẽ kết thúc mọi chuyện. Nhưng khi nhìn thấy Jack một lần nữa ở Paris cô đã không cảm thấy kết thúc. Đặc biệt là

khi họ hôn nhau. Cô không biết phải nghĩ gì. Cô cảm thấy tội lỗi về chuyện đó, đôi khi cô thậm chí không thể đối mặt với Oliver. Nhưng thỉnh thoảng khi cô nhớ lại nụ hôn, cô thấy mình không thể ngừng mỉm cười. Điều đó giống như 1 khối đầu, giống như một lời hứa về một tương lai tươi sáng hơn, ngay cả khi tương lai đã mập mờ. Và như vậy mỗi đêm khi cô nằm quay lưng về phía Oliver, khi cô nhắm mắt lại, cô sẽ mơ về chàng trai có đôi mắt màu xanh lá chứ không phải màu nâu lục nhạt, và cô ghét bản thân mình vì chuyện đó.

Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu Jack vẫn còn tự do? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không kết hôn? Cô đã lựa chọn. Và cô yêu

Oliver rất nhiều, ý nghĩ khi phải xa anh khiến tim cô tan vỡ thành hàng triệu mảnh nhỏ.

Cô phải ngừng mơ về Jack. Về nụ hôn đó. Về bài hát trong bộ phim mà cô và Oliver đã từng xem suốt 1 thời gian. Một nụ hôn chỉ là một nụ hôn. Tiếng thở dài chỉ là tiếng thở dài. Nó không là gì cả. Nó không có nghĩa gì cả.

Có thể cô ấy đã nhầm lẫn bởi vì cô đã quá mệt mỗi khi mỗi 3 ngày lại phải thức dậy tại một thành phố khác nhau. Có lẽ tất cả là tại vì như vậy. Cô đã chán ngấy sân bay và nhà ga xe lửa và khách sạn và thức ăn khách sạn nhạt nhẽo, đắt đỏ. Cô nhớ New York rất nhiều giống như 1 cơn

đau của cơ thể. Cô đã cố gắng quên đi mình đã yêu thành phố đó nhiều như thế nào. Thành phố đó đã tiếp thêm sinh lực cho cô nhiều như thế nào khi cô cảm thấy mình thuộc về nơi đó.

Bên ngoài lỗ cửa sổ, Schuler có thể nhìn thấy cảnh ánh đèn nê-ông của cảnh quan thành phố Tokyo: những ánh đèn nhấp nháy vô tận, những tòa nhà chọc trời sáng lên như trò chơi video. Mắt cô sắp sửa nhắm lại, cô sắp bị cuốn đi, thì Oliver đột nhiên nói.

- Cậu biết đây, khi mình gửi cậu đi với anh ta ở Paris, là điều khó khăn nhất mà mình từng phải làm.

Schuyler biết anh đang nói về chuyện anh đã gửi cô đi với Jack, chứ không phải là với nam tước.

- Mình biết, - cô nói, trò chuyện với cái gôi của mình.

- Mình nghĩ cậu sẽ chạy trốn với anh ta, - anh nói, diễn thuyết trước bức tường.

- Mình biết.

Cô biết tất cả những điều này: cô đã đọc nó trong máu của anh, nhưng cô hiểu anh phải nói cho cô nghe. Phải nói to những lời đó.

- Mình đã nghĩ mình sẽ không bao h nhìn

thấy cậu nữa.

Giọng của anh bình tĩnh, nhưng Schuyler cảm thấy vai anh run lên 1 chút.

- Oh, Oliver. . . - Tim cô trượt vào trong cổ họng, và những giọt nước mắt bắt đầu xuất hiện. Anh ấy rất yêu mình, cô nghĩ. Mình không bao h có thể làm tổn thương anh ấy. Mình không thể.

Vì vậy thay vì trả lời, Schuyler quay qua và trượt cánh tay mình qua tay anh và quấn những ngón tay họ vào nhau. Cô ấn ngực mình lên lưng anh, và đầu gối và chân cô gác lên anh. Trước đây cô chưa từng làm điều này, và bây giờ cô tự hỏi tại sao. Cảm giác thật thoải mái khi dựa

vào người anh. Để đưa miệng cô vào cổ anh để anh có thể cảm thấy hơi thở của cô trên da anh.

- Ollie, mình sẽ không bao giờ rời bỏ cậu,
- cô thì thầm, và cô biết cô đang nói sự thật. Cô sẽ giữ trái tim anh an toàn.

Nhưng anh không trả lời, và cũng không quay lại, thậm chí cả 1 lời mời ngụ ý trong vòng tay cô. Anh quay lưng lại với cô suốt đêm, như ông đã làm hàng đêm.

Cô ngủ thiếp đi trong âm thanh ồn định của hơi thở anh.

Chương 36:

Đối với nhiều người, Trung tâm thương

mại Rockefeller là New York. (Rockefeller Center là Khu phức hợp thương mại do gia đình tỉ phú Rockefeller xây dựng ở trung tâm Midtown Manhattan, gồm những nhà hàng sang trọng, một hành lang thương mại ngầm, các nhà hát san sát cùng các văn phòng và hơn 100 tác phẩm nghệ thuật (tranh tường và tượng) được trưng bày.)

Khu phức hợp của thép, bê tông và kính ở giữa thành phố là nhà của một số tổ chức nổi tiếng và được yêu thích nhất của thành phố. Có Phòng Cầu vồng (là một nhà hàng cao cấp và câu lạc bộ đêm trên tầng 65) ở tầng trên cùng, và sân trượt băng mang tính biểu tượng bên

dưới. Chính giữa tòa nhà là nơi được phép phô trương vật trưng bày của nghệ thuật mới - một chú cún khổng lồ làm bằng những đóa hoa nở nhiều màu sắc, hoặc một chiếc gương quá khổ hướng lên trời. Một chương trình truyền hình nổi tiếng thậm chí đã lấy địa chỉ tòa nhà làm tên chương trình. Mimi đã luôn thích đi ngang qua hàng cờ màu sắc rực rỡ trên đường phố để đến Saks. Nhưng điều mà nhiều người không biết, tất nhiên, là trung tâm Rockefeller có lịch sử thậm chí còn cổ xưa hơn nữa.

Trong truyền thuyết về ma cà rồng, tòa nhà được thánh hóa như là nơi lần đầu tiên Michael được phong chức Regis khi Coven di cư đến Tân thế giới. Vùng đất

được ban phúc bằng 1 phần linh hồn ông, có lẽ đó là lý do tại sao Trung Tâm Rockefeller trở nên nổi tiếng như vậy với Máu Đỏ. Con người, đàn độn như trước nay, vẫn có thể cảm nhận bầu không khí được tích điện bao quanh họ, điện tích trong không khí đến từ mặt đất thiêng liêng.

Nơi tôn nghiêm này đã tồn tại ngay tại nơi ngôi nhà đấu giá của Christie đáng tôn kính được xây dựng hiện nay. 9 h rưỡi sáng Mimi đi qua những cửa kính của lối vào phía trước. Phiên đấu giá bắt đầu lúc mười giờ, nhưng cô không ở đó để đấu giá cho một bộ sưu tập.

Cô đã trở về từ Rio tuần trước, và đã bỏ

lỡ ngày khai giảng để tham dự buổi lễ này. Trường Duchesne ẽ chỉ phải hiểu cô có trách nhiệm vượt ra ngoài lớp học. Nhà trường đã chào đón cặp sinh đôi nhà Force trở lại sau khi kỳ nghỉ phép để họ có thể bắt đầu năm cuối và tốt nghiệp trung học. Ủy ban đã ra sắc lệnh rằng ma cà rồng trẻ tuổi phải hoàn tất chương trình giáo dục trước khi tham gia một nhiệm vụ Venator khác, khi họ vẫn trong thời gian dễ bị tổn thương của sự chuyển đổi. Những người lớn tuổi mãi mãi cố gắng kiềm hãm những người trẻ lớn lên quá nhanh, Mimi nghĩ. Thậm chí vấn đề cô là một thành viên biểu quyết của các hội nghị còn không quan trọng! Cô đã nhận bằng tốt nghiệp rồi.

Cô nhận bằng đầu giá từ người bảo vệ và đi thang máy đến phòng đấu giá công cộng. Khán phòng trống 1 nửa khi cô đến.

Có lẽ là 1 dấu hiệu của thời cơ? Hoặ các khách hàng nước ngoài đấu giá trực tuyến hoặ thông qua bộ hạ đang ngồi tại những chỗ điện thoại ở sau căn phòng? Mimi không chắc. Cô nhớ các cuộc đấu giá giống 1 xã hội thu nhỏ hơn khi cha mẹ cô từng tham dự. Sẽ có một bữa tiệc cocktail trong phòng chờ, và phụ nữ sẽ đeo những đồ trang sức quý báu như những thứ mà họ đang đấu giá.

Cô phát hiện vài người đồng nghiệp rải rác quanh khu vực. Hội đồng đã hạ

xuông 7 người, nhưng 7 là tất cả những gì họ cần cho số đại biểu quy định. Josiah Archibald đang nghiên cứu danh mục nghệ thuật tở mĩ. Alice Whitney đang nắm chặt những viên ngọc trai của cô. Abe Tompkins đi lảo đảo và lấy một chỗ ngồi ở phía sau. Cuộc bán đấu giá sẽ nhanh chóng bắt đầu lúc 10h, và cuộc họp của Hội đồng cũng vậy. Vì họ đến nơi cổ xưa này để bầu cử cho nhà lãnh đạo mới của họ. Forsyth Llewellyn đã kêu gọi một cuộc bỏ phiếu trắng.

Việc tiến cử 1 Regis mới không phải là 1 vấn đề tầm thường, và không ai trong Coven có thể nhớ có nhiều thành viên mới trong thời gian ngắn như vậy. Họ đã được dẫn dắt bởi Michael trong những

hiện thân khác nhau của ông kể từ buổi bình minh của thời gian, và chỉ mới năm ngoái Lawrence Van Alen đã thế chỗ của ông. Nhưng h Lawrence đã chết, Charles Force mất tích, và Forsyth đang ứng cử vào vị trí này.

Mimi ngạc nhiên khi 2 thành viên, Minerva Morgan và Ambrose Barlow, bước vào phòng và tiến thẳng về hướng của cô. Minerva và Ambrose nằm trong số những ma cà rồng sống lâu đời nhất trong chu kỳ của họ, và trong khi tâm trí của ma cà rồng không mất đi độ sắc bén, thì da thịt bị làm hỏng do giá trị thời hạn của con người mà không có sự bảo trì cần thiết. 2 ông bà già da môi này muốn gì đây?

- Madeleine, - Minerva nói, ngồi xuống cạnh cô, - Ambrose muốn cho cô xem thứ này.

Ambrose Barlow cẩn thận lấy ra một phong bì từ túi áo khoác của ông ta. Nó được gấp làm tư, và khi Mimi mở ra, bức thư ở phía trong đã bị nhăn nhúm, và giấy rất mỏng, như thể nó được đọc đi đọc lại vô tận.

Hãy cảnh giác với Forsyth Llewellyn. Ông ta không phải như bạn nghĩ đâu.

Ký tên, 1 người bạn. Mimi trả lại cho Ambrose với sự chán ghét. Cha cô đã bảo cô không bao giờ xem trọng vào

những lá thư nặc danh.

- Cô nghĩ điều này có thật không? -
Minerva hỏi.

- Tôi không biết. Tôi thực sự không quá chú ý đến những thứ như thế này. - Mimi khịt mũi.

- Có thể nó chỉ là 1 trò đùa.

- Nhưng tại sao có người lại gửi nó? Rõ ràng đó là người trong Coven. Nhưng là ai? Và tại sao? Và tại sao nó lại được gửi cho Ambrose? Ông ấy đã nghỉ hưu ít nhất được 50 năm rồi. Thêm vào đó, Forsyth không có kẻ thù, và ông ta là người duy nhất nối chúng ta lại với nhau.

- Minerva nói, trông có vẻ kích động.

- Ông có nghĩ vậy không, Ambrose?

Ambrose Barlow gật đầu.

- Tôi đồng ý, thư nặc danh là công việc của những kẻ hèn nhát. Nhưng bằng cách nào đó tôi cảm thấy chúng ta nên lưu ý đến lá thư này. Hiện này là thời điểm lạ lùng đối với chúng ta. . . và với rất nhiều thay đổi đang diễn ra. . .

Mimi nhận thấy Forsyth Llewellyn đã lướt vào phòng, và 3 người họ ngưng trò chuyện. Thượng nghị sĩ trông đặc biệt mạnh mẽ và thậm chí hào hoa hơn bình thường, cân nhắc việc những gì đã xảy ra

với gia đình của ông cách đây không lâu. Ông thấy ba người họ đang túm tụm với nhau và ngồi xuống bên cạnh Ambrose.

- Xin chào, xin chào, - ông chào hỏi cô khi Ambrose gấp lá thư lại và nhanh chóng nhét vào túi của ông.

- Chào Forsyth, tôi vừa nói với Madeleine rằng tôi vẫn không hiểu lý do tại sao chúng ta phải làm điều này sớm như vậy, - Minerva nói.

- Charles chắc chắn sẽ trở lại và được bổ nhiệm làm Regis trong khi ông vẫn còn sống. Tôi không thích điều này. Sau những gì đã xảy ra ở Paris, tôi cảm thấy điều này là quá vội vàng đối với chúng

ta.

- Minerva thân mến, tôi lắng nghe mỗi quan tâm của bà, nhưng mỗi quan tâm của tôi là sau những gì đã xảy ra tại Paris, thời gian bây h là yếu tố cốt lõi. Chúng ta không thể lãng phí thời gian như chúng ta đã làm, - Forsyth nói.

Minerva làm bầm, trong khi Mimi giữ mặt cô ở thế trung lập. Bút mực của Máu Đỏ tràn ngập câu chuyện đẫm máu của thảm họa Paris, không có ma cà rồng nào bị giết hoặc bị thương, nhưng có 1 vài Thần Linh Quen Thuộc đã bị chà đạp trong cuộc bạo loạn. Thảm kịch này được đổ lỗi cho gánh xiếc Thái Lan không có giấy phép không thể kiểm soát

động vật, và vi phạm luật phòng cháy chữa cháy vì để tình trạng quá đông.

Jack đã kể cho Mimi nghe câu chuyện thật sự khi anh quay trở lại vào đêm nọ, và Charles đã làm thế nào để dừng điều tồi tệ nhất. Nhưng ngay cả với những nỗ lực của Charles, khách sạn Lambert cũng khó thoát khỏi bị đốt cháy. Những người chủ sở hữu mới nổi giận và đe dọa kéo giá thầu, nhưng đã được xoa dịu bởi Nữ bá tước bằng cách tặng họ một số đồ nội thất mang tính lịch sử miễn phí.

Cặp sinh đôi quyết định sẽ không chia sẻ tin tức về sự thất bại rõ ràng của Charles với Coven. Jack tiếp tục tin rằng bất kể bằng chứng ngược lại, cha của họ sống,

và Mimi đồng ý sẽ tốt hơn nếu cộng đồng tiếp tục nghĩ rằng Charles đã cố tình tránh xa. Tốt nhất là không để bắt đầu sự hoảng loạn; Máu Xanh đã bị đủ rồi.

Seymour Corrigan bước vào phòng, gửi một cái nhìn xin lỗi vì việc gần như đi trễ của ông. Tất cả họ giải thích cho 1 điều. Bảy wardens tượng trưng cho bảy gia đình đầu tiên, như truyền thống đã điều khiển.

Người bán đấu giá, một người đàn ông điềm đạm trong chiếc áo khoác xanh dương và chiếc cà vạt đỏ, bước lên bục.

- Hoan nghênh các Quý bà và Quý ông đến buổi đấu giá Nghệ thuật theo trường

phái ân tượng và hiện đại, - ông nói.

Khán giả vỗ tay một cách lịch sự, và màn hình phía sau ông ta trình chiếu bức chân dung của Kurt Cobain huyền thoại trong màu sắc đá quý đầy sức sống. (Kurt Donald Cobain là một ca sĩ người Mỹ, được biết tới như một thủ lĩnh, một ca sĩ, một tay guitar điệu nghệ và là người viết nhạc cho Nirvana). Mimi nghĩ rằng nó trông giống như một trong những bức ảnh trong những cuốn Kinh Thánh. Người Rocker thể loại Grunge này như 1 vị thánh. Giơ lên đầu tiên là Elizabeth Peyton. Mở thầu là 500 ngàn đô.

Khi cái búa của người bán đấu giá hạ xuống cũng là lúc cuộc họp của Hội đồng

bắt đầu một cách nghiêm túc.

Chương 37:

Họ đang ở Sydney thì chuyện đó xảy ra. Ngay trong khu phố Tàu, trong một cửa hàng bào chế thuốc nhỏ bán trà xanh hữu cơ mà Schuyler thích uống vào buổi sáng. Những cơn run rẩy bắt đầu từ chân, sau đó đến tay, rồi đến toàn bộ cơ thể cô bị co giật và cô ngã xuống sàn, đánh rơi hộp thiếc cô đang cầm khi cô quần quai vì đau và nằm đè lên lớp vải sơn lót sàn lạnh lẽo.

- Lùi lại, không sao, cô ấy. . . cô ấy bị động kinh! - Oliver nói,, đẩy mọi người ra xa.

- Chỉ cần cho cô ấy chỗ để thở! Làm ơn!
Sẽ qua thôi.

Thật lạ là Schuyler không thể kiểm soát cơ thể của mình, để thấy cơ thể nổi dậy chống lại mong muốn của mình, gần như thể nó được kiểm soát bởi một linh hồn quý dữ. Cô cảm thấy như thể cô đang quan sát chính mình từ một nơi xa xôi như thể chuyện này không xảy ra với cô, mà là với 1 cô gái khác, người đang nằm đó trong khi tay và chân giật giật, và miệng thì sùi bọt mép.

- Xin lỗi, tôi xin lỗi, - cô thì thào khi cuối cùng nó cũng dừng lại.

Cơ run rẩy đã ngừng, nhưng ngay cả khi

tứ chi của cô không còn động đậy được nữa, thì tim cô vẫn đập một dậm một phút.

- Chuyện ổn rồi, cậu ổn rồi. - Oliver nói, nhẹ nhàng giúp cô đứng lên bằng cách để cô dựa vào vai anh.

- Đây. . .nước đó, - nhân viên bán hàng nói, đưa một cốc giấy lên môi cô.

Schuyler cảm động vì ánh mắt của người đàn ông bán hàng và của những khách hàng khác. Cô tiếp tục dựa vào Oliver khi họ đi ra khỏi cửa hàng và tới bến xe buýt, nơi 1 chiếc xe buýt đi The Rocks đang đợi.

- Thật tệ, - anh nói khi họ trả vé giá sinh viên và tìm thấy chỗ ngồi ở phía sau.

Anh thật tử tế. Đây có lẽ là tập phim tệ nhất mà cô đã trải qua. Cơ đau đầu như búa bổ, bị sùi bọt mép, lưỡi cô gằn như co thắt lại. Bác sĩ Pat đã nói gì trong lần viếng thăm cuối cùng của cô nhỉ? Rằng sức mạnh ma cà rồng là một món quà, nhưng trong trường hợp của cô cũng là một gánh nặng. Cơ thể con người của cô đang chữa trị sự chuyển đổi như một căn bệnh, như là 1 thứ mà cơ thể muốn tống ra khỏi cô. . .

- Cậu có chắc mình ổn không đó? - Oliver hỏi lần nữa khi Schuyler ngả người về phía trước với 2 tay ôm lấy

đầu.

- Mình ổn mà, - cô nói. - Thực sự ổn mà.

Đó là điều cuối cùng cô nói trước khi cô ngắt đi.

Trở lại khách sạn, và cảm thấy khá hơn rất nhiều, Schuyler ngồi trên ban công nhỏ bên ngoài căn phòng của họ, quần trong chiếc áo choàng tắm. Bên trong căn bếp bé tí, Oliver đang hoàn tất món cà ri của anh. Anh đưa ra một bát nghi ngút khói và đặt nó trước mặt cô với 1 cái thìa. Cả 2 đã học được cách nấu ăn trong khi chạy trốn. Món đặc sản của Oliver là chuối-và-cà ri gà Ấn Độ, trong khi Schuyler thích pha chế món mì ống thú vị

với bất cứ thứ gì cô có thể tìm thấy trong tủ lạnh. (Thỉnh thoảng Oliver nói chúng quá hấp dẫn.)

- Cảm ơn, - cô nói, vui vẻ nhận cái bát ấm nóng có màu vàng của cà ri và gạo. ô nhắc một thìa lên môi của mình và thổi thổi trước khi ăn, để không làm cháy sém lưỡi cô. Ngoài kia, những chiếc thuyền buồm và tàu du lịch rải rác trên bến cảng Sydney. Đại dương có màu xanh biển sẫm, không như đôi mắt của Jack, cô nghĩ, sau đó ngăn mình lại. Cô không được nghĩ về anh, hoặc anh đang làm gì, hoặc nếu như anh cũng đang nhớ cô. Cô tập trung vào thức ăn của mình. Oliver đang quan sát cô qua cửa kính trượt.

Anh có cái nhìn đó trên mặt, và cô biết nó có nghĩa là gì. Anh bước ra, đặt 1 tách trà bên cạnh cô, và ngồi lên một trong những chiếc ghế nhựa.

- Sky, chúng ta cần nói chuyện.

- Mình biết cậu sắp nói gì rồi, Ollie, nhưng câu trả lời là không. - Cô nhấp một ngụm trà.

Thật ngạc nhiên với những chuyện đã xảy ra mà Oliver vẫn xoay sở mua được 1 hộp. Anh thực sự là một Conduit giỏi.

- Sky, cậu không được vô lý như vậy.

- Mình vô lý à? Bọn họ sẽ tống chúng ta vào tù, hoặc bất cứ điều gì họ làm với những người như chúng ta. - Schuyler nhún vai. Cô biết sự trừng phạt vì tội trốn tránh bản án của Hội đồng: 1 ngàn năm bị Trục xuất. Linh hồn của bạn bị nhốt trong 1 chiếc hộp. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cô không bắt tử? Sau đó họ sẽ làm gì với cô? Và điều gì sẽ xảy ra cho Oliver?

- Cậu đã nghe Jack nói gì rồi đây. Hội đồng có những vấn đề lớn lao hơn 2 người bọn mình ngay lúc này. Bên cạnh đó, có lẽ vào lúc này họ sẽ tin cậu. Ngọn lửa tại khách sạn Lambert được đăng trên tất cả các bài báo, và Hội đồng Châu Âu có trong tay nhân chứng nhìn

thấy Leviathan! Họ không thể phủ nhận chuyện đó nữa.

- Thậm chí nếu bây h bọn họ tim mình, họ sẽ không để cho những hành động của bọn mình không bị trừng phạt. Cậu biết điều đó rõ hơn mình, - Schuyler chỉ ra.

- Đúng vậy, nhưng đó là chuyện khi Charles Force còn làm Regis. Bây h không có ai lãnh đạo Hội đồng cả. Bọn họ đang sợ hãi và thiếu tổ chức. Mình nghĩ sẽ an toàn nếu về nhà.

- Những kẻ sợ sệt sẽ đưa ra những bản án tội tệt, - Schuyler lập luận.

- Mình không tin 1 tổ chức sẽ có hành

động đê vượt qua nỗi sợ hãi. Và còn cậu thì sao? Cậu biết đấy, cậu cũng là 1 kẻ phản bội. Còn cha mẹ cậu thì sao? Bọn họ sẽ theo dõi cha mẹ cậu.

Cho đến nay gia đình Oliver đã bị cô lập, ngoài việc mọi động thái của họ bị theo dõi bởi Venator: điện thoại bị nghe lén, tài khoản bị phân tích. Cha mẹ Oliver đã nói với anh trong những cuộc điện thoại vệ tinh hiếm hoi của họ rằng họ không thể đi đến Dean & DeLuca mà không cảm thấy họ đang bị theo dõi. (Dean & DeLuca là chuỗi cửa hàng tạp hóa cao cấp. Cửa hàng đầu tiên được thành lập tại thành phố New York ở quận SoHo bởi Joel Dean, Giorgio DeLuca and Jack Ceglic vào tháng 9 năm 1977).

Oliver nuốt chửng 1 miếng lớn hộp đồ hộp Foster lớn của anh.

- Mình nghĩ chúng ta có thể mua họ.

Schuyler xếp cái tách rỗng chồng lên cái bát cũng rỗng nốt. - Cái gì?

- Trả tiền cho họ. Hội đồng cần tiền. Họ sắp bị vỡ nợ. Cha mẹ mình có rất nhiều. Mình có thể mua đường thoát ra khỏi chuyện này, mình biết mình có thể.

Tại sao cô lại phải cãi nhau? Oliver đang nói với cô điều mà cô muốn nghe rằng họ có thể về nhà, tuy vậy nó khiến cô sợ hãi.

- Mình không muốn đi.

- Cậu đang nói dối. Cậu muốn về nhà. Mình biết điều đó. Và chúng ta sẽ. Kết thúc cuộc thảo luận, - Oliver nói.

- Mình đã đặt vé trên chuyến bay về kế tiếp. Mình sẽ không nghe bất cứ chuyện gì khác.

Oliver không nói chuyện với cô trong suốt những h còn lại của buổi tối. Cô ngủ thiếp đi với 1 cú giật gân ở cổ vì căng thẳng. Tại sao cô lại bướng bỉnh như vậy, cô tự hỏi khi chìm vào giấc ngủ. Oliver chỉ muốn điều tốt nhất cho cô.

- Tại sao cậu lại buồn bĩnh như vậy.

Schuyler mở mắt ra.

Cô đang ở New York, trong phòng ngủ của cô. Tấm áp phích quảng cáo Broadway giả che phủ bức tường có màu vàng và bị cong ở mép.

Mẹ cô đang ngồi trên giường. Đây là một giấc mơ. Nhưng không phải là giấc mơ như thường lệ. 1 giấc mơ về mẹ cô. Cô đã không nghĩ nhiều về mẹ cô nữa. Thậm chí cô đã không có thời gian để nói tạm biệt khi họ rời New York vào năm ngoái.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ cô kể từ lúc Allegra xuất hiện ở Corcovado và

giữ 1 thanh kiếm.

Allegra nghiêm khắc nhìn vào Schuyler.

- Cậu ấy đúng, con biết mà. Conduits luôn như vậy. Con không thể sống như vậy được. Việc chuyển đổi sẽ giết chết con nếu không có sự hướng dẫn và chăm sóc. Con không thể mạo hiểm mạng sống của mình như vậy.

- Nhưng con không thể về nhà, - Schuyler nói.

- Con cũng muốn về lắm chứ, nhưng con không thể.

- Có con có thể.

- Con không thể! - Schuyler dụi dụi mắt.

- Ta biết con sợ chuyện sẽ xảy ra khi con quay về. Nhưng con phải đối mặt với nỗi sợ hãi của chính mình, Schuyler. Nếu con và Abbadon là của nhau, sẽ chẳng là gì cả nếu không phải là cậu ấy, không thậm chí khi con ngăn cản nó.

Mẹ cô đã đúng. Cô không muốn về nhà bởi vì sau đó Jack sẽ rất, rất, rất gần. Jack, người vẫn còn tự do. . .Jack, người đã hôn cô say đắm. . .người vẫn có thể là của cô. . .Nhưng nếu cô tránh xa, sau đó cô sẽ không bị cảm dỗ để gặp anh và phản bội Oliver.

- Con không thể ở bên cạnh 1 người chỉ vì không muốn làm tổn thương người đó. Con có hạnh phúc của riêng mình để nghĩ về, - Allegra nói.

- Nhưng ngay cả khi chúng con bên nhau, nó sẽ chỉ làm hại Jack. Điều đó là chống lại Luật. Và anh ấy sẽ bị giảm đi. . .

- Nếu cậu ấy chấp nhận rủi ro với con, thì con là ai mà dám bảo cậu ấy phải làm gì với chính cuộc đời của cậu ấy? Hãy nhìn mẹ xem. Hãy nhìn mẹ liều mạng nhiều như thế nào để được ở bên cha con.

- Cha con đã chết. Và mẹ đang ở trong tình trạng hôn mê. Thực tế là con đã lớn

lên như 1 đứa trẻ mồ côi, - Schuyler nói, thậm chí không cố gắng kiềm sự cay đắng trong giọng nói của cô. Cô chưa bao h biết cha cô vì ông đã chết trước khi cô được sinh ra. Còn Allegra? À, không ai có thể có 1 mối liên hệ nhiều nhận gì với 1 xác chết sống được nhỉ, bây h vẫn như vậy.

- Hãy nói con biết, thưa Mẹ, có đáng không? Tình yêu vĩ đại mà mẹ dành cho cha con có đáng với những gì đã xảy ra cho gia đình chúng ta không?

Cô không thể giữ cho mình khỏi nói những điều gây tổn thương như vậy. Nhưng mọi thứ được tuôn ra sau nhiều năm sống một mình.

Cô yêu mẹ cô, đã yêu. Nhưng cô không muốn một thiên thần chỉ xuất hiện một lần trong đời để đưa cho cô 1 thanh kiềm đầy mê hoặc nào đó. Schuyler muốn cha mẹ thực sự: những người ở đó vì cô khi cô khóc, người động viên, khích lệ và quở trách cô một chút bởi vì họ quan tâm cô rất nhiều. Cô muốn 1 người nào đó bình thường. Giống như mẹ của Oliver. Cô không biết bà H-P làm sao biết nơi họ đang ở, nhưng cứ vài tháng lại có một gói hàng sẽ được gửi đến khách sạn của họ, và bên trong có sô-cô-la và những chiếc váy mới và những thứ mà họ thậm chí còn không biết là mình cần nữa, như đèn pin và pin chẳng hạn.

Allegra thở dài. - Ta hiểu sự thất vọng của con đối với ta. Ta hy vọng 1 ngày nào đó con sẽ hiểu và tha thứ cho ta. Sẽ có hậu quả cho mỗi hành động. Điều đó đúng, đôi khi ta hối tiếc 1 cách rất, rất sâu sắc. Nhưng nếu không ở bên cha con thì ta đã không có con. Ta chỉ ở bên con trong 1 khoảng thời gian rất ngắn ngủi, nhưng ta trân trọng mọi khoảnh khắc được ở bên con và cha con. Trên tất cả ta sẽ vẫn làm như vậy nếu ta có. Vì thế đúng vậy. Nó xứng đáng.

- Con không tin mẹ, - Schuyler nói.

- Không ai có suy nghĩ đúng đắn sẽ chọn cách sống này.

- Hãy về nhà, con gái của ta. Ta đang chờ con. Hãy về nhà đi.

Chương 38:

Khi Mimi mở mắt ra, phòng bán đấu giá đã trôi qua và cô đang ở trong nơi trú ẩn, một căn phòng nhỏ với bốn bức tường làm bằng kính đổi màu. Tất nhiên, trong glom, nó không bao h bị phá hủy.

Cô đứng trong một vòng tròn với các thành viên khác; Forsyth, người thứ bảy, đứng ở giữa. Họ mặc áo choàng dài màu đen trùm đầu. Giống như lũ thần chết tàn nhẫn vậy, Mimi nghĩ. Có quá nhiều lễ thói của Máu Xanh đã thấm vào nền văn hóa phổ biến nhưng bị bóp méo và bị tước đoạt mất sự hấp dẫn của chúng.

- Xin chào mọi người, - Forsyth Llewellyn nói, trông rất vênh vào và tự mãn. Hoàn toàn tự nhiên, Mimi nghĩ, khi ông ta đang nắm lấy văn phòng cao nhất của vùng đất này, như người đứng đầu một chính phủ bí mật mà Máu Đỏ thậm chí còn không biết có tồn tại. Công việc của ông như là một thượng nghị sĩ là hoàn toàn chiếu lệ. Mimi nghe nói ông chỉ làm việc 1 cách hời hợt đối với việc giúp đỡ để giải quyết cuộc khủng hoảng tài chính khiến cho đất nước bị kẹt chặt.

Mimi không là 1 thành viên điược phục vụ đầy đủ của Hội đồng khi Lawrence được bầu, và cô đã có ý tưởng mơ hồ về việc kiện tụng.

Seymour Corrigan điếm danh và bắt đầu buổi lễ.

- Kể từ những ngày đầu của thế giới này, Regis của chúng tôi đã giữ linh hồn của Coven trong trái tim ông. Nhưng trước khi ông được chọn, ông phải được ban phước bởi Bảy Người, và vì vậy chúng ta tập hợp ở đây hôm nay cho lễ giáng phúc.

Đây là một buổi lễ quay lại thời Ai Cập cổ đại. Ngoại trừ lần này sẽ không có chùm râu dê giả, không có vương trượng ma thuật, không có roi da tượng trưng, không có vương miện bằng lông đà điểu. Tuy nhiên, các nguyên tắc cơ bản là như

nhau.

Warden Corrigan bắt đầu liệt kê, gọi ra tên của những dòng họ lâu đời bằng ngôn ngữ Thần Thánh.

- Anh nói sao, Domus Magnificat?

Dòng họ Riches được đại diện bởi Josiah Rockefeller Archibald, người có gia đình đã xây dựng nên trung tâm mà họ đang đứng.

- Chúng tôi nói đồng ý - ông thì thầm.

- Cô nói sao, Domus Septem Sanctimonialis?

- Chúng tôi nói đồng ý - Alice Whitney, người cuối cùng trong dòng dõi của dòng họ Bảy Chị Em.

- Anh nói sao, Domus Veritas?

Dĩ nhiên Venator có người đại diện trong hội đồng, nhưng Mimi tò mò là tại sao Abe Tompkins đại diện cho họ. Ông đã không hoạt động trong Venator nhiều năm rồi.

- Chúng tôi nói đồng ý - Abe già trả lời.

- Anh nói sao, Domus Preposito? - Dòng họ Quản gia là một danh hiệu luôn được trao cho gia đình gần gũi nhất với Regis. Dòng họ Llewellyns hiện đã có

vinh dự đó.

Forsyth Llwellyn mỉm cười - - Chúng tôi nói đồng ý.

- Anh nói sao, Domus Stella Aquillo? - Dòng họ Sao Bắc Đẩu là một trong những nhà hảo tâm lớn nhất của chương trình nghệ thuật trong nước. Ambrose Barlow lo lắng nhìn về phía Minerva Morgan. Ông cúi đầu và thì thầm, - Đồng ý.

Chỉ có 2 dòng họ ở bên trái. Kế bên cô, Mimi cảm thấy sự băn khoăn của Minerva Morgan.

- Cô nói sao, Domus Domina? - Dòng họ

Quý bà Âm đạm. Dòng họ Chết chóc, nhưng không ai gọi như vậy. Gia đình này phụ trách hồ sơ, của biểu hiện ở các vòng đời và trục xuất.

Minerva Morgan không trả lời.

- Domus Domina? - Seymour Corrigan hăng giọng. - Domus Domina!

Minerva Morgan thờ dài. - Đồng ý!

- Domus Lamia nói đồng ý - Warden Corrigan nói với 1 chút gắt gỏng. Dòng họ Ma Cà Rồng, 1 danh hiệu cổ xưa, và đứng đầu của các Âm mưu.

Mimi chuẩn bị tinh thần. Cô là người

tiếp theo.

Warden Corrigan đằng hắng.

- Domus Fortis Valerius Incorruptus nói sao? - Dòng họ của Máu Thuần Khiết, của Không Bị Thối Nát, của Can Đảm và Mạnh Mẽ, Người Bảo Vệ Khu Vườn, Tư lệnh quân đội của Chúa.

- Cô nói sao?

Đó là lượt của Michael. Lượt của Gabrielle. Lượt của dòng họ Van Alen, hiện h dưới tên của gia đình Force. Mimi cất tiếng nói.

- Chúng tôi nói. . .

Cô bị dao động. Cô nghĩ về sự không chắc chắn của Minerva Morgan. Ambrose Barlow, người đã quá già đến nỗi mọi người đều nghĩ ông đã suy yếu vì tuổi già. Và tuy vậy ông đã đưa mảnh giấy đó. Đã đưa nó cho cô. Họ đang dựa vào cô. 1 lá thư nặc danh, nhưng là 1 thông điệp quan trọng. Họ đã đúng. Họ không thể coi nhẹ lời nhắn đó.

Mimi đột nhiên hiểu rằng Ambrose và Minerva không thể tự làm điều đó, nhưng họ rất muốn cô làm. Cô còn trẻ, nhưng cô đã ở cấp cao hơn họ xa. Cô đại diện cho dòng họ đã dẫn dắt Coven của những người bất tử trong nhiều thế kỷ liền. Dòng họ mà bây h sẽ bị tước quyền lực

bởi nghi lễ thực sự mà họ đang thực hiện.

Cô đã không nghĩ về điều đó cho đến hôm nay, nhưng đột nhiên nhận ra rằng đây là dòng họ mà họ đang bàn giao Coven cho Forsyth Llewellyn? Dù sao thì Forsyth Llewellyn là ai nào? Mimi rà lại những ký ức của cô. Một thiên thần nhỏ. Một vị thần nhỏ. Một người quản lý. Ông ta không phải Regis.

Cô có thể làm điều này. Cô đã chiến đấu với Máu Bạc và đã tống lũ quỷ trở lại Âm phủ. Cô sẽ đứng lên khi những người khác không thể. Dòng họ của Máu Thuần Khiết muốn đưa ra sự chống đối với sự tiến hành này, cô nói một cách rõ ràng và

tự tin.

- Phản đối? - Seymour Corrigan trông
bối rối.

- Chúng tôi nói không. - Mimi nói.

- Không? - Corrigan hỏi lại lần nữa.

- Không. - Lần này càng rõ hơn.

Về phần mình Forsyth trông rất trấn tĩnh.

- Tôi chỉ không hiểu lý do tại sao chúng
ta cần di chuyển linh hồn của Coven sang
một nhà lãnh đạo mới khi cha tôi vẫn còn
sống! - Mimi thốt lên.

Cô hít một hơi thật sâu. - Do đó tôi phải phản đối.

- Cuộc bỏ phiếu trắng phải được nhất trí,
- Warden Corrigan nói 1 cách lo lắng.

- Chúng ta không thể di chuyển Coven sang sự bảo vệ an toàn của Forsyth trừ khi là 1 cuộc bỏ phiếu nhất trí của 7 dòng họ.

Ông trông thất bại, trong khi Ambrose và Minerva trông nhẹ nhõm. Những người khác nhìn vào Forsyth để được hướng dẫn. Mimi nhận thấy rằng, dù có Cuộc bỏ phiếu trắng hay không, thì ông ta đã là lãnh đạo của bọn họ.

- Chúng ta sẽ giữ lại việc nhậm chức như Warden Force mong muốn, - Forsyth nói ngọt xớt.

- Tôi không có mong muốn đảm nhận một vai trò mà không phải tất cả mọi người đều đồng ý là của tôi. Và tôi cũng đau khổ bởi sự biến mất của Charles. Chúng ta sẽ chờ đợi.

Từng người một, họ bật lại trong cuộc họp tại phòng đấu giá. Mimi nhận ra cô vẫn còn giơ bàn tay mình lên, như khi cô ở trongglom.

Người bán đấu giá trao cho cô 1 nụ cười sáng chói.

- Và bức chân dung de Femme (Françoise Gilot) thuộc về. . . quý cô trẻ trung xinh đẹp ở hàng ghế đầu!

Cô vừa mới mua 1 bức tranh của Picasso.

Chương 39:

Học kỳ mùa thu tại trường Duchesne luôn bắt đầu cùng bằng 1 truyền thống, không bao giờ dao động từ một lịch trình của các hoạt động đã được ấn định từ một trăm năm trước đây, hoặc có vẻ như những sinh viên đã truyền bá giai điệu nhẹ nhàng vào cuộc sống trường học êm ái này. Nó bắt đầu với tuần cuối tháng Tám của định hướng đầu năm, khi các tân sinh viên bị bắt nạt bởi những kẻ

hành hạ năm cuối với bánh kem-cao-râu trong cuộc thi ném bánh, cuộc chiến bong bóng nước ở ban công, và 1 trò chơi game sử thi Murderer.

Vào ngày định hướng cuối cùng, có một bài thuyết trình long trọng của các nhóm lớp và hát những bài hát về trường học, lên tới đỉnh điểm của buổi ngoại khóa là bữa tiệc sau giờ trên mái của ngôi nhà 1 cậu chàng cầm đầu, khi những mối tình lãng mạn đầu tiên của Tháng Năm - Mười Hai sẽ nở hapa, thường là giữa một nữ sinh lớn (trường gọi là nữ cao niên) với 1 tân nam sinh, và không như những gì người ta nghĩ, the other way around.

Bliss bước vào tòa nhà chính, gật đầu

với 1 vài gương mặt quen thuộc. Mọi người vẫn còn chút ít râm nắng vì mùa hè ở Hamptons hay ở Nantucket, các nữ sinh không hoàn toàn sẵn sàng để từ bỏ những chiếc váy mùa hè và những đôi xăng đan thay cho áo choàng len sọc vuông, trong khi các nam sinh thì mặc sơ mi bằng vải pô-pơ-lin bỏ ngoài quần và đeo cà vạt lệch, vắt áo khoác lên vai 1 cách ngông nghênh.

Bliss đã nghe cặp sinh đôi nhà Force cũng đã trở lại trường. Cô sẽ phải cố gắng liên lạc với họ càng sớm càng tốt. Mimi và Jack sẽ giúp cô.

Khi cô bước vào phòng thay đồ, để ý đến những cái tên được khắc trên mỗi

tâm kim loại, cô thấy tên của Schuyler và Oliver đã biến mất. Đối mặt với sự thật là họ vắng mặt khiến cô buồn. Cuối cùng cô đã phát hiện ra chuyện xảy ra với họ, chuyện gì đó về Hội đồng nghi ngờ phiên bản sự việc của Schuyler quanh cái chết của Lawrence, và 2 thiếu niên đã quyết định trốn chạy khỏi Venator còn hơn là phải đối mặt với bản án.

Nhưng bằng cách nào đó cô không thực sự tin rằng họ đã ra đi. Trong suốt 1 ngày cô nửa mong ngóng được nhìn thấy Oliver ngồi bên cạnh lò sưởi trong lớp học Lịch Sử Châu Âu AP của cô, hoặc là Schuyler sẽ ngược lên từ chậu đất sét của mình trong lớp Nghệ Thuật Sáng Tạo. Bliss đi đến lớp học thứ ba của cô

trước thời gian ăn trưa, lớp Nền văn minh cổ đại và Buổi Đầu của Phương Tây. Tuần đầu tiên trong học kì là thời gian chọn lựa, khi sinh viên nhảy từ lớp này đến lớp khác cho đến khi quyết định sẽ đăng ký môn học nào. Khóa học nghe có vẻ hấp dẫn là việc pha trộn giữa lịch sử và triết học, nghiên cứu người Hy Lạp, La Mã, và Ai Cập. Cô kiếm 1 chỗ ngồi ở hàng giữa, bên cạnh Carter Tuckerman, người luôn có mùi như bánh mì kẹp trứng mà cậu chàng ăn trong bữa sáng.

Giáo viên là người mới, 1 cung cách khác hẳn so với các giảng viên thông thường của trường Duchesne. Hầu hết các giáo viên mãi mãi dạy tại trường. Cô

Madame Fraley dạy tiếng Pháp, và các sinh viên đã tin chắc là bà đã dạy ở đây từ những năm 1880. (Có lẽ bà có thể, nếu bà là 1 Máu Xanh) Hoặc là giáo viên là những sinh viên mới tốt nghiệp, bằng cách nào đó đã làm hỏng bài giảng của họ vì những ứng dụng Mỹ và bị mắc kẹt với một loạt những đứa trẻ quấy phá thay vì những trường hợp khó khăn túng thiếu. Cố giáo này rất khác. Cô Jane Murray là 1 người phụ nữ khỏe mạnh với gò má hồng hào so với độ tuổi trung niên, với mái tóc màu đỏ sáng và làn da hồng hào của người Ailen. Cô mặc một chiếc váy kẻ sọc và áo sơ mi màu vàng với một chiếc áo vest có họa tiết ca rô. Tóc cô được cắt theo kiểu con trai và đôi mắt xanh của cô luôn nháy khi cô nói.

Cô Murray (cô đã viết tên lên bảng, và nó rõ ràng là cô chứ không phải bà, và trong tâm trí cô một phụ nữ thì không nên bị gọi bằng âm thanh ù ù) không giống như cô ở trong thời kỳ khủng long, cũng như cô không có ánh mắt sợ hãi của người sau đại học.

- Đây là một lớp học hỗn hợp tự chọn, mang phong cách chuyên đề nghiên cứu, có nghĩa là cô mong những sinh viên của mình tham gia vào các cuộc thảo luận mà không phải ngủ gật hoặc kiểm tra lẫn nhau. Cô không cam đoan sẽ không làm phiền đến các em, nhưng các em có thể làm phiền lẫn nhau nếu như các em không đem tới những suy nghĩ và ý tưởng

của chính mình đặt lên bàn. - Cô nói với vẻ tươi rói, nhìn xung quanh với một nụ cười vui vẻ.

Khi bảng đăng ký được chuyển tới, Bliss quyết định đăng ký tên mình vào danh sách, nhận thấy rằng hầu như tất cả mọi người trong lớp đều làm như vậy. Bliss có thể đọc được phản ứng của cả lớp : cô Murray sẽ là sức thu hút mới mẻ thêm vào trong cuộc sống ở trường Duchesne.

Tiếng chuông vang lên, và khi Bliss lợm lặt đồ dùng của mình, cô nghe 2 nữ sinh nói chuyện sôi nổi khi họ chen lấn nhau ra khỏi cửa lớp.

- Ôi trời ơi, năm cuối cấp của tụi mình

sẽ rất khó khăn đây! - Ava Breton nói.

- Đồng ý! - Haley Walsh ré lên. - Tuyệt vời!

Năm cuối cấp sẽ rất khó khăn. Ý kiến hài hước làm sao, Bliss nghĩ khi cô đi theo họ ra khỏi phòng. Đây là những năm tháng đẹp nhất trong cuộc đời họ. Rất tốt, hy vọng đó không phải sự thật.

Cho đến nay, thời niên thiếu của Bliss, thẳng thắn và theo nghĩa đen, thì là tệ hại. Cô đã chuyển đến một thành phố mới, phát hiện ra mình là ma cà rồng, đã yêu và mất người yêu, tất cả trong một năm điên rồ. Và bây giờ, cô trải qua năm cuối cấp bị 1 con quỷ chiếm hữu, người mà,

theo 1 cách nào đó, cũng là cha cô, tuy nhiên về việc này, cô chẳng biết gì cả.

Người Khách đã bỏ đi vào hầu hết những ngày trong tuần. Và sau khi Bliss thoáng nhìn thấy lỗ hồng địa ngục trong tâm trí ông ta, cô rất vui vì hắn đã ra đi. Những ảo ảnh của hắn đã đem đến cho cô những cơn ác mộng.

Cô hầu như không thể ngủ mà không nghĩ về những gì cô đã nhìn thấy. Tội tệ hơn, Dylan đã không trở lại sau cái ngày định mệnh đó. Cô vẫn hy vọng anh sẽ đột nhiên xuất hiện một nơi nào đó hoặc đưa cô trở lại Cloisters nhưng chẳng có gì ngoại trừ sự im lặng. Như thể cô lại ở 1 mình trong đầu mình 1 lần nữa, và cô

biết rằng không phải như thế.

Cuối cùng trường cũng tan học lúc 3h, và Bliss về nhà. Cô bước vào căn hộ và thấy Forsyth nằm bò tại bàn trong nhà bếp, xung quanh là những chai rượu rỗng, và 1 người phụ nữ trong tình trạng mụ mẫm vất trên ghế dài. Ông thường làm việc kín đáo hơn với Thần Linh Quen Thuộc của mình, và Bliss ngoảnh mặt đi.

Ông giật mình khi cô bước vào, và mặt ông trông tái mét. Ông nhìn cô sợ hãi.

- Có chuyện gì vậy? - cô hỏi. - Chuyện gì đã xảy ra?

Ngay sau khi cô nói, trông ông có vẻ bứt lo lắng.

- Oh, thì ra chỉ là con - ông nói.

Sau đó ông rót nửa lít rượu whisky trong một ly bia rồi nốc 1 hơi hết sạch. Đối với một ma cà rồng, thật lạ là ông bị ảnh hưởng bởi rượu.

Bliss nhìn ông, sau đó đi về phòng cô và đóng cửa lại. Cô có bài tập về nhà phải làm.

Chương 40: Schuyler

Jack đã đúng. Khi Schuyler và Oliver trở lại New York, không có Venator nào

chờ để bắt giữ họ tại JFK cả. Tuy nhiên, cả 2 người cũng không đặt niềm tin quá sớm vào thành viên trong Hội đồng. Kế hoạch là giữ bí mật sự trở về của Schuyler, trong khi Oliver sẽ làm chứng trước Hội đồng rằng Schuyler đã bỏ rơi cậu để cậu có thể quay trở về với gia đình. Hy vọng rằng các Bộ lão sẽ tin cậu thay vì giao nộp cậu cho Venator để có 1 phiên tòa nói-sự-thật. Đây là sự mạo hiểm mà họ đã chọn nhưng Oliver tin tưởng cậu có thể bán câu chuyện của mình.

Oliver đã không quá quan tâm về cái ý tưởng của sự ghẻ lạnh giả vờ của họ, nhưng Schuyler đã thuyết phục cậu đây là cách duy nhất để đảm bảo quyền tự do

của họ ở New York.

Sân bay Kennedy vẫn hỗn loạn như thường lệ khi họ luôn lách qua vạch giới hạn ồn ào của nó, tìm kiếm chuyến xe buýt sẽ đưa họ đến tàu điện ngầm.

- Chào mừng trở về nhà. - Oliver ngáp dài và xoa xoa hàm râu mọc lởm chởm của cậu. Từ Sydney bay đến đây mất 20 tiếng đồng hồ. Chẳng thoải mái gì trong chỗ ngồi tiết kiệm quá nhỏ. 2 người họ bơi giữa hàng năm chỗ ngồi, giữa một cặp vợ chồng đi nghỉ tuần trăng mật ở bên trái, với những nụ hôn ồn ào trong suốt chuyến bay, và 1 nhóm người đi du lịch thám hiểm ngồi bên phải, làm cho các nữ phục vụ trên chuyến bay loạn cả

lên với những yêu cầu của họ.

Một khi đã ở bên ngoài vạch giới hạn, Schuyler hít một hơi thật sâu và mỉm cười. Họ đã về vào giữa tháng Chín, và khí hậu vẫn còn ấm áp, với chỉ một thoáng hơi lạnh yếu ớt trong không khí. Mùa thu là mùa yêu thích của cô. Sự hồi hải ngược xuôi của thành phố, những tài xế đang kiếm thức ăn, hàng dài những chiếc xe taxi vàng, người điều phối taxi đang quát tháo mọi người nhan lên. Thật tốt khi được trở về. Họ đặt phòng trong 1 khách sạn bậc trung, một trong những cơ sở doanh nghiệp lớn được lấp đầy bởi các du khách kinh doanh mệt mỏi. Kế bên đại lộ West Side. Căn phòng nhìn ra là ống thông hơi, và máy điều hòa không

khí thì quá ôn ào. Tuy nhiên, Schuyler lần đầu tiên trong hàng tháng trời lại ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, Oliver đến trụ sở của hội đồng với câu chuyện của mình, cam kết cuộc đời cậu cho công đồng Máu Xanh để tự do. Đúng như cậu đã dự đoán, một khi hội đồng quán lấy những gì mà cậu thực sự cung cấp (tiền), thì họ chẳng thèm hỏi câu nào cả.

Cậu nói với Schuyler sau khi quay trở lại khách sạn, rằng các Warden thậm chí còn không quan tâm đến sự biến mất của cô, hoặc về việc thi hành bất kỳ hành động kỷ luật nào. Chuyện đã xảy ra ở Paris đã thay đổi trò chơi. Nó buộc Hội đồng xem

xét lại các hành động liên quan đến việc quay trở lại của Leviathan. Họ có nhiều vấn đề lớn hơn để đối phó, và họ không còn quan tâm đến cô nữa. Hoặc dường như là vậy.

- Cậu sẵn sàng đi chưa, - sau đó cậu hỏi.

Anh đã đăng kí 1 cuộc hẹn cho cô tại phòng khám của bác sĩ Pat. Patricia Hazard là bác sĩ đáng tin cậy nhất của hội đồng và ngẫu nhiên cũng là dì của Oliver.

- Cậu đã làm gì khi mình đi ra ngoài?

- Không làm gì cả. Mình mua trứng pho mát và cà phê từ quầy bán thức ăn nhanh

trên đường. Sau đó mình đọc thư. Đây đúng là thiên đường.

Văn phòng bác sĩ Pat đã được trang trí lại. Lần cuối khi Schuyler ở đó, văn phòng trông như tiền sảnh của một khách sạn hiện đại, rất trắng, rất nhỏ. Lần này văn phòng giống với 1 ngôi nhà kì quái nhưng cực kì vui nhộn. Có những tủ kính bằng pha lê được lấp đầy bằng những đôi mắt thủy tinh. Có 1 chiếc đi-văng được làm bằng những thú nhồi bông khâu lại với nhau; thật là 1 điểm điên rồ dễ thương. Những chiếc gương thuộc thành phố Vơ-ni-đơ sắp thành hàng dọc các bức tường, và da lông thú thì bọc lấy những chiếc sofa trắng. Văn phòng vẫn trông như một tiền sảnh khách sạn, nhưng

lần này, thay vì 1 nữ hoàng băng, thì là 1 Willy Wonka được mong đợi xuất hiện. (Willy Wonka là ông chủ thần bí của nhà máy sản xuất chocolate trong bộ phim Charlie và Nhà máy Sô cô la.)

- Chào, bác sĩ Pat, chuyện gì xảy ra ở đây vậy? - Schuyler hỏi khi cô theo bác sĩ vào phòng khám (cô đã vui mừng khi thấy căn phòng vẫn còn trông giống như một phòng khám bình thường).

- Ta đã chán ngấy những thứ phải giặt khô đó rồi. Trắng thực sự là màu rất khó khăn để duy trì. - Bác sĩ Pat mỉm cười.

- Oliver, mẹ cháu muốn biết cháu thích ăn món gì vào bữa tối đây, - cô nói với

cháu trai trước khi đóng cửa lại.

Bác sĩ Pat đã đến phòng khách sạn của họ vào đêm trước để tiến hành kiểm tra tổng quát cơ thể, lấy mẫu máu, nhưng cô đã yêu cầu Schuyler đến văn phòng để lấy kết quả.

- Vậy. Chuyện gì xảy ra với cháu vậy? - Schuyler hỏi, nhảy tót lên bàn.

Bác sĩ Pat chỉ vào biểu đồ của cô. - À, tất cả các chức năng máu của cháu trở lại bình thường như 1 con người tốt như là của 1 ma cà rồng vậy. Huyết áp, tuyến giáp, tất cả mọi thứ. Bình thường.

- Nhưng phải có chuyện gì đó chứ.

- Ồ, có đây - Bác sĩ Pat đặt bìa kẹp hồ sơ xuống và dựa vào tường, khoanh tay trước ngực.

- Sự cách ly không tốt cho một linh hồn bất tử - bà nói - Cháu phải ở cùng với đồng loại của cháu... cháu đã đi xa quá lâu. Cơ thể cháu trở nên căng thẳng, độc hại.

- Đó là do nó sao? - Schuyler băn khoăn
- Đó là lý do tại sao gần đây cháu quá ốm yếu sao? Bởi vì cháu đã ở cách xa các ma cà rồng khác ư?

- Nghe điều đó thật lạ lùng, nhưng đúng vậy - Bác sĩ Pat gật đầu, gõ nhẹ lên ống

nghe của mình - Dòng máu gọi máu giống mình. Cháu đã ở một mình, căng thẳng và tách biệt khỏi cộng đồng ma cà rồng. Cháu trai của ta đã kể rằng cháu đã đi Vũ hội dành cho các ma cà rồng ở Paris. Cháu có cảm thấy khá hơn khi tới đó không?

Schuyler nghĩ về đêm đó. Cô đã không chú ý tới adrenaline khi ở đó, nhưng bác sĩ Pat đã đúng. Trong thời gian cô được bao quanh bởi các Máu Xanh, cô không hề cảm thấy bị run rẩy mất kiểm soát hay lảo đảo. Ngoại trừ, dĩ nhiên, một vài phút mà cô đã trải qua một mình trong hầm ngục. Hơn ha mươi mét sâu dưới đất, cách xa khỏi tất cả mọi người, cho tới khi Jack xuất hiện. Những cơn run rẩy

đã quay trở lại khi cô và Oliver lên tới đường.

- Người ta nói rằng không có người nào sống một mình trên một hòn đảo trợ trợ - Bác sĩ Pat ngẫm nghĩ - Với các Máu Xanh cũng vậy thôi.

- Nhưng còn ông ngoại cháu thì sao? Lawrence đã bị lưu đày. Ông đã sống một mình trong rất nhiều năm, cách xa những người giống như ông. Vậy mà ông chẳng bao giờ có bất cứ biểu hiện nào giống như cháu - Schuyler tranh luận.

- Ông ngoại cháu, theo như ta nhớ, thì là một người đã Bất tử. Một kiểu hiếm có. Có khả năng chia tách với cộng đồng

trong một thời gian dài. Ông đã chọn đi lưu đày bởi vì ông biết rằng mình có thể đối phó được với nó. Cả về thể chất lẫn tinh thần.

Schuyler mãi suy nghĩ về lời chẩn đoán.

- Nó chỉ... có vẻ... lời giải thích quá đơn giản - cuối cùng cô nói.

- Cháu biết không, Schuyler, các Máu Đỏ cũng gặp phải vấn đề này. Nhớ nhà không chỉ là một trạng thái của tâm trí. Nó cũng là một hiện tượng của cơ thể. Phần ma cà rồng trong cháu khiến cháu mạnh hơn và nhanh hơn bất cứ người bình thường nào. Nhưng cũng chính phần ma cà rồng ấy làm gia tăng mọi bệnh tật của con người

mà cháu có thể cảm thấy. Cháu mang trong mình những gì tuyệt nhất của cả hai thế giới, có thể nói như vậy đây.

Chương 41: Mimi

Hai tuần sau khi cuộc Bầu Phiếu Trắng diễn ra, Mini thấy một bức thư trong hòm thư điện tử ở Hội Kín của mình, mời cô ghé thăm Forsyth ở Kho Lưu Trữ trong tòa Tháp Force chiều hôm đó. Lớp học cuối cùng của cô là một giờ tự học, nên cô đã kết thúc nó sớm và bắt một tắc xi.

Dù sao đi nữa cô cũng phải có mặt ở Kho Lưu Trữ. Tối hôm nọ cô đã đi tìm chiếc bút máy ưa thích của mình và cô

nghĩa rằng cô đã lục tung phòng làm việc của Charles. Cô nhớ rằng mình đã để nó ở đó lần trước khi cô cần không gian yên tĩnh để làm bài tập về nhà. Văn phòng của bố cô vẫn gọn gàng như mọi khi, trên bàn của ông chỉ có một chiếc đồng hồ Tiffany và một cuốn lịch để bàn. Mini đã kiểm tra các ngăn kéo và học tủ nhưng vẫn không thấy tăm hơi chiếc Montblanc quý giá của mình đâu.

Cô ngồi trên chiếc ghế xoay bằng da và quay tròn, nhìn khắp căn phòng. Một vài băng cassette không được đánh dấu được xếp cầu thả phía sau một giá sách đã khiến cô chú ý. Cô đứng lên và kiểm tra chúng. Charles đang làm gì với những thứ thiết bị âm thanh cổ lỗ này nhỉ?

Chúng được ghi nhãn là RH: Âm thanh: Ven. Rep. Kho lưu trữ các băng ghi âm lịch sử. Các báo cáo của Venator. Thông thường các đoạn băng ở trong Kho lưu trữ thường đi kèm với nội dung được in sao lại, nhưng Mini không tìm thấy bất cứ thứ gì như vậy. Cô lật mặt sau của cuốn băng để xem venator nào đã thực hiện chúng. MARTIN. Đây là các báo cáo của Kingsley, trong nhiệm vụ của anh ta hai năm trước. Công việc đã mang anh ta tới Duchesne.

Bọn họ đang làm gì trong văn phòng của Charles nhỉ? Chúng thuộc về Kho lưu trữ. Nếu Mini muốn nghe chúng, cô sẽ phải mượn một cái máy ghi âm cũ ở kho lưu trữ. Cô biết rằng các Conduit bây

giờ đang chuyển tất cả sang các file kỹ thuật số, nhưng họ hẳn nhiên là bỏ quên những cái này. Cô nhét những cuốn băng vào trong túi và nhìn khắp lượt căn phòng một lần cuối. Charles đang ở đâu chứ? Chuyện gì đã xảy ra với ông vậy? Jack tin rằng ông chưa chết. Nếu linh hồn Michael đã ra đi từ Trái Đất, họ sẽ biết chắc chắn, anh ấy đã cãi thề.

Trong buổi họp tối qua, Hội Kín đã bỏ phiếu để gửi đi các Venator sau sự mất tích của Regis trước, và một đội đang được tập hợp. Cô biết rằng anh trai mình đã thất vọng vì không được chọn để thực hiện nhiệm vụ lần này. Nhưng Forsyth rất cứng rắn: họ cần có hai anh em sinh đôi ở đây, ông ta nói. Họ không thể để Hội

Kín không được bảo vệ.

Khi cô bước vào tòa Tháp Force chiều hôm đó, cô băn khoăn không biết viên thượng nghị sĩ muốn nói chuyện gì với cô. Trước đây Forsyth chưa bao giờ tìm kiếm sự hỗ trợ từ phía cô, họ cũng chẳng hề nhắc chuyện cô đã phản đối ông ta lên ngôi.

- Ông muốn gặp tôi? – Mini hỏi, bước vào văn phòng trong góc đèn sáng rực rỡ sau khi thư ký của Forsyth thông báo về sự có mặt của cô. Cô để ý thấy ông ta bắt đầu công việc ở trong chính văn phòng mà Lawrence đã chọn khi ông ta là Regis. Quá kiêu ngạo. Charles chỉ sử dụng văn phòng trong tòa nhà cũ duwois

Block 122.

- Madeleine. Cảm ơn vì đã dành thời gian ghé qua – Forsyth nói – Doris, hãy ngưng nhận các cuộc gọi cho tôi được chứ? Thư ký của ông đóng cửa lại, Mini ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn rộng bằng gỗ cây óc chó. Cô thấy mặc dù Forsyth đã tiếp quản văn phòng của Lawrence, nhưng ông ta vẫn giữ những bức ảnh Shuyler của vị Regis trước đây trên bàn làm việc. Mini ước rằng mình đã ăn mặc tử tế hơn; cô đã tới thẳng đây từ phòng tập thể dục, chẳng nghĩ ngợi gì đến việc thay chiếc áo phong thể thao của trường Duchesne và cái quần tập chạy màu đỏ. Cô đặt túi của mình xuống sàn, chờ nghe ông ta nói.

- Tôi chỉ muốn khen ngợi cô vì những gì cô đã làm với các Venator. Cô đã làm việc rất tốt ở Rio – Ông ta tươi cười nói.

Mini cười cợt:

- Vâng. Đúng thế. Chúng tôi đã không tìm thấy cô bé.

- Đó chỉ là vấn đề thời gian thôi, cô gái thân mến của tôi. Kingsley sẽ tìm thấy con bé. Tôi chẳng hề nghi ngờ gì về chuyện đó. Anh ta khá... giỏi xoay sở - Forsyth nói, với kiểu ám chỉ sự khó chịu mà Mini không thể không nhận ra.

- Tốt thôi. Cảm ơn. Tôi đã muốn tiếp tục

nhiệm vụ khác, nhưng Hội Kín muốn tôi phải hoàn thành việc học ở Duchesne trước tiên. Trường học sẽ không chờ đợi tôi lâu đến thế.

- Chao ôi, đó là việc đúng đắn. Nó thật không công bằng, phải vậy không, khi chúng qua phải trải qua những chuyện vô nghĩa kiểu như tuổi thơ và thời thanh niên của con người. Nhưng đó là luật – Forsyth đứng dậy để lấy đồ uống của mình trên khay. Ông ta lấy ra một chiếc bình đựng và rót một ly whiskey vào cốc thủy tinh.

- Uống một ly chứ?

- Không, cảm ơn – Mini lắc đầu - Ừm

chuyện chỉ có thể thôi phải không? Bây giờ tôi có thể đi được chưa?

- Ô, tôi lại hành động kỳ quặc như mọi khi rồi. Bliss thích chọc tôi về chuyện tôi là một người huênh hoang khoác lác to mồm – Forsyth mỉm cười, nhấm một ngụm đồ uống và bước vòng qua bàn của mình để có thể dựa vào một góc bàn và nhìn xuống Mini.

Mini dựa sâu hơn vào chiếc ghế của mình. Llewellyn hiếm khi nhắc tới Bliss. Hành động kiểu người bố đáng ngạc nhiên thế này chẳng hợp với ông ta chút nào: có cảm giác như ma làm, giống như ông ta đang cố gắng bán cho cô chiếc xe đã qua sử dụng, hay khiến cô tin rằng ông

ta quan tâm một chút tới con gái mình. Ít ra thì Charles à Trinity cũng đã cố gắng ở đó khi Mini và Jack trải qua quá trình biến đổi của họ. Theo những gì mà Mini biết, bố mẹ Bliss chẳng bao giờ để tâm tới việc giải thích cho cô ấy về chuyện gì đang diễn ra.

- Bliss thế nào rồi ạ? – Cô hỏi. Mini đã gặp mặt với Bliss vài lần, cô ấy có vẻ khá thân thiện, nhưng câu chuyện của họ chẳng có vẻ đi đến đâu cả. Cô không hiểu tại sao lại thế, nhưng có điều gì đó ở Bliss khiến cô cảm thấy lo lắng và buồn cười.

- Con bé khá hơn nhiều rồi – Forsyth Llewelyn gật đầu – Dù sao, tôi gọi cô

đến đây hôm nay để trao đổi về một tình huống khá tế nhị... và tha lỗi cho tôi nếu có gì xúc phạm... tôi nhận thấy rằng bây giờ có thể không được đúng lúc cho lắm với một sự kiện như vậy, nhưng tôi cảm thấy sau tất cả những gì đã xảy ra với Hội Kín... cộng đồng cần một điều gì đó để nâng cao tinh thần lúc này, và có lẽ, nếu tôi có thể...

Mini ra hiệu để cho ông tiếp tục.

- Một sự giúp đỡ đơn giản... vì sự phát triển của cộng đồng. Tôi biết rằng cô và Jack đã hủy bỏ lễ kết hôn của mình vì bi kịch đã diễn ra nhưng bây giờ chính là thời gian để lấy lại tinh thần, để thể hiện với mọi người là chúng ta vẫn mạnh mẽ,

và để thấy hai người các bạn ở bên nhau. Hai người mạnh nhất, tuyệt vời nhất của chúng ta sẽ mang lại hy vọng cho tất cả.

Một nụ cười gượng gạo hiện lên trên khuôn mặt Mini đầu cho trái tim cô bất ngờ quặn thắt và hình ảnh về nụ cười điệu trên khuôn mặt Kingsley hiện ra trong tâm trí.

- Vậy điều mà ông đang nói với tôi là, lễ kết hôn sẽ được tổ chức? – Cô hỏi.

Chẳng cần tốn chút sức lực nào để khiến giọng nói của cô vui vẻ và hào hứng. Sau tất cả, cô vẫn là một Mini Force với hình ảnh tràn ngập trên các bảng tin đối diện Quảng trường Thời Đại. Mini Force –

người đã tra tấn các học sinh mới chỉ để tiêu khiển, khiến họ đổ máu và phải quỳ gối. (Làm sao mà cô lại bỏ lỡ tuần định hướng chứ!)

Hy vọng rằng cô vẫn mặc vừa chiếc váy của mình...

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải trọn bộ ebook này.

Growing Readers